Eve Chase
CASA DE STICLĂ
„Extraordinar.“
LISA JEWELL
„Plin de mister.“
KATE MORTON
„Captivant.“
ROSIE WALSH
„Intens.“
ERIN KELLY
DESCHIDE UȘA CĂTRE UN SECRET DE FAMILIE ÎNTUNECAT...
LITERA
buzz BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – remane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

Eve Chase

CASA DE STICLĂ

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA
București

The Glass House
Eve Chase
Copyright © 2020 Eve Chase Ltd
Toate drepturile rezervate

Imagine copertă © Arcangel, © Getty și
© Shutterstock. Prelucrare de Terry Obior

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Casa de stield
Eve Chase

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mona Apa-Slujenco
Corectori: Cătălina Călinescu, Ionel Palade
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9440-9

ISBN EPUB 978-606-33-9619-9

Familiei mele

„«Ce sens are viaţa?» Asta era tot – o simplă întrebare; una dintre acelea care devin tot mai stăruitoare pe măsură ce trec anii. Marea revelaţie nu venise. Marea revelaţie nu vine, poate, niciodată. În schimb e înlocuită de mici miracole zilnice, iluminări, chibrituri aprinse pe neaşteptate în beznă; iată unul."[1]

Virginia Woolf, *Spre far*

[1] Traducere din limba engleză de Antoaneta Ralian, Editura Minerva, 1972, p. 248

CADAVRU GASIT IN PADURE

29 august 1971
Gloucestershire Enquirer

Un cadavru a fost descoperit ieri pe terenul împădurit al unei case din Forest of Dean. Moartea este tratată ca suspectă. Localnicii şocaţi au declarat pentru *Enquirer* că proprietatea, conacul Foxcote, aparţine familiei Harrington, care s-a mutat în cursul acestei luni, după un incendiu produs la reşedinţa lor din Londra. Un locuitor din cel mai apropiat sat vecin, Hawkswell, a spus, sub protecţia anonimatului: „Ne rugăm cu toţii să fi fost doar un teribil accident. Un asemenea lucru n-ar trebui să se întâmple într-un loc liniştit ca acesta. Sau unei familii ca Harrington".

1. RITA. *Forest of Dean, 4 august 1971*

Pădurea arată de parcă ar fi gata să-i mănânce de vii, se gândește Rita. Lumina a devenit de un verde ciudat, iar crengile se freacă de geamurile mașinii. Strânge și mai tare volanul. Cărarea se îngustează în față. Întrebându-se dacă a ratat virajul spre casă sau e după primul colț, ia o curbă cu viteză prea mare, apoi trântește piciorul pe frână.

Rita își ține respirația și cască ochii prin parbrizul pătat de insecte al automobilului Morris Minor. Nu e sigură la ce se aștepta. La ceva mai de soi, mai *à la* Harrington, nu la *asta*.

În spatele unei porți înalte, ruginite, conacul Foxcote răsare din pământ ca și cum o erupție geologică l-ar fi ridicat din solul împădurit. De o frumusețe părăginită, ferestrele cu ancadramente clipesc ametite în lumina asfințitului. Copaci uriași se încovoaie deasupra acoperișului de țiglă roșie a cărui coamă se lasă în jos la mijloc, ca o spinare frântă, așa încât coșurile de fum se înclină în unghiuri bizare. Iedera înghite fațada ascuțită din lemn și cărămidă, deasă, zburlită, însuflețită de zeci de păsări agitate și de un văl unduitor de albine. Era tot ce putea Rita să-și imagineze mai diferit de casa din Londra a familiei Harrington.

Pe moment, toată lumea din mașină tace. Nevăzută, o ciocănitoare bate într-un copac semnalul de marcare a teritoriului. Rita simte cum i se adună broboane de sudoare în spatele genunchiului stâng. Abia acum își dă seama că îi tremură mâinile.

Chiar dacă a făcut tot posibilul să ascundă asta de Jeannie și de copii, a intrat în panică din momentul în care au

apucat-o pe drumul forestier, la aproape cinci ore de când au plecat din Londra. Nu e doar teama de a nu-și omorî prețioșii pasageri. Din când în când, îi tremură vederea, dezorientată de copacii care se înalță deasupra, de lipsa cerului și de senzația resimțită brusc, a durității unui trunchi de copac izbit cu optzeci de kilometri la oră. Acum, că au supraviețuit călătoriei, își duce palma la gură. Totul se întâmplă prea repede. Cum Dumnezeului a ajuns ea *aici*? într-o pădure. Din toate locurile de pe lume. Urăște pădurile.

Trebuia să fie o slujbă de bonă în Londra.

Până în urmă cu paisprezece luni, Rita nu fusese niciodată la Londra. Dar visase asta cu disperare; visase la Rita care ar putea să fie acolo, departe de Torquay și de tot ce se întâmplase. Visase la familia din metropolă, care, la fel ca familia Darling din *Peter Pan*, ar adopta-o ca pe una de-a lor. Ar locui într-o casă înaltă și caldă, care nu ar avea contoare de curent electric cu fise, cum avea căsuța lui buni. Ar primi un dormitor al ei, cu un birou și o etajeră, poate cu vedere spre orașul agitat și incitant. Iar mama pentru care ar lucra ar fi... ei bine, perfectă. O persoană delicată, și amabilă, și blândă. La fel ca mama ei, pe care Rita și-o amintește vag. Adică tot ce a pierdut în accident. Și continua să caute, într-un fel.

În dimineața interviului, contemplase stucatura albă ca zahărul și glicina în cascadă de la Primrose Hill și știuse imediat că aici era. Noul ei cămin. Noua ei familie. Când bătuse la ușa cu cifru, simțise niște furnicături prin tot corpul, iar inima i-o luase la goană sub bluza ei cea mai bună care, în Londra, nu mai arăta chiar atât de bună. Acum este a doua bluză, în ordinea calității, înghesuită în portbagaj împreună cu toate celelalte haine – practice, simple, rareori suficient

de lungi la mâneci sau la picioare – pe care le-a putut salva după incendiul care a distrus weekendul trecut casa aceea din Londra. Chiar şi după cel mai lung ciclu de spălare la maşină, hainele ei tot mai put a fum.

Rita aruncă o privire spre Jeannie, aflată pe scaunul din stânga. Într-o ţinută nouă de la Harrods, este ostentativ îmbrăcată ca pentru Londra, cu mâinile încleştate cu străşnicie pe o geantă neagră de firmă. Arată fragilă, tristă. Scăderea recentă în greutate este dureros de evidentă în fusta aceea crem de crep, încinsă strâns, cu o gaură suplimentară la curea, cu set de bluză şi pulover bleu *ciel* din caşmir şi o eşarfă albă de mătase, înfăşurată asemenea unui bandaj în jurul gâtului subţire ca un băţ. Şi poartă iarăşi acei ochelari de soare cu ramă de baga şi cu lentile mari cât capacele de la borcanele de gem Hartley's, pe care şi-i pune mereu după o noapte de plâns.

Jeannie nu voise să plece de la Claridge's Hotel. (Nici Rita: nu mai stătuse niciodată undeva unde să nu fi trebuit să-şi facă singură patul. Camerista n-o lăsa nici măcar s-o ajute cu colţurile afurisite ale saltelei.) Cu siguranţă că Jeannie nu voise să vină aici: „Un loc monstruos. Modul lui Walter de a mă izola", suspina seara trecută, ferită de auzul copiilor. Uitându-se acum la conacul Foxcote, Rita nu poate să nu se întrebe dacă Jeannie n-a avut dreptate.

Cu totul altfel stătuseră lucrurile când începuse munca. Şi-o aminteşte pe Jeannie citindu-i cu glas tare referinţele la o zi după interviu, cu un zâmbet discret răspândindu-i-se pe faţă, cu mâinile mângâind soarele pântecului ei însărcinat. „Loială, amabilă şi adorată de cei patru copii ai mei. Genială cu copiii. Mai puţin pricepută în privinţa rufelor şi a gătitului. Şoferiţă foarte emotivă. Aş

angaja-o din nou fără să stau pe gânduri."

Walter nu se arătase interesat în mod deosebit. Un bărbat rezervat, cu o mustață meticulos îngrijită, ațos într-un costum maro, croit pe corp, fusese prietenos, dar în maniera business. După o strângere de mână rapidă, se scuzase, trimisese câțiva pupici în direcția copiilor și se grăbise să plece la muncă lăsând în urmă o dâră din parfumul discret al spumei de ras. Pe atunci, Walter era bucuros să lase în seama soției sale toate deciziile casnice. Conducea compania Harrington Glass din Mayfair, nu și gospodăria familiei. Și părea perfect în regulă. Dacă au existat semnale de alarmă, Rita nu le-a sesizat.

Niciodată nu-și dorise atât de mult un serviciu. Lăsându-se încet pe canapea, își împletise mâinile strâns ca să nu și le poată agita și își încrucișase picioarele neîngrijite, gleznă peste gleznă, și le retrăsese puțin, așa cum o instruise buni. („O să te facă să pari mai mică, iubito. Mai feminină.") Încerca din greu să nu zâmbească prea mult, să aibă o atitudine serioasă și profesională, să pară mai matură decât era, la cei douăzeci de ani ai ei. Demnă de un asemenea post bun.

Jeannie îl chemase pe Teddy, pe atunci în vârstă de cinci ani, în salon. „E adorabil", a zis ea. Și chiar era. Rita a trebuit să reziste ispitei de a-i răvăși cârlionții. Hera, pe atunci în vârstă de doisprezece ani, a apărut, nu la fel de adorabilă, ca și cum ar fi trebuit să echilibreze balanța, oferindu-i o felie de tort – Jeannie a numit-o „patiserie" – pe o farfurie de porțelan, cu o furculiță minusculă de argint. În timp ce Hera îi explica timid cum se pronunță numele ei distins – *Hir-rah* –, Rita a luat farfuria. A înclinat-o și, într-o secvență redată cu încetinitorul, felia de tort a alunecat și a aterizat pe covorul persan, alături de

ghiveciul cu aspidistra. Hera a chicotit. Rita i-a surprins privirea, apoi, în mod catastrofal, a chicotit şi ea, dar a încercat să disimuleze printr-un fals acces de tuse. Evident, o dăduse spectaculos în bară şi avea să fie trimisă pachet înapoi, în căsuţa lui buni, dezgustată de viaţa din micul oraş, dar şi de propriul secret nesuferit. Dar chicoteala aceea – avea să-i spună Jeannie mai târziu – i-a asigurat jobul. Voia ca bebeluşul să aibă o bonă tânără, nostimă, nu vreo acritură bătrână.

Dar bebeluşul n-a auzit niciodată chicotelile Ritei. Ori pe ale altcuiva. Ea era o micuţă păpuşă-fantomă, înţepenită, albă, îngheţată în timp, o prezenţă simţită constant, dar niciodată – ferească Dumnezeu! – pomenită. Iar Rita... ei bine, ce este *ea* acum? Nu doar tânăra bonă nostimă. Iar gândurile îi sunt apăsate nu doar de gustările servite la ceai.

Chiar şi copacii par să se uite în jos la ea acuzator, scuturând din capetele lor înfrunzite. „Micul nostru aranjament", l-a numit Walter. Când i-a sugerat asta, cu două zile în urmă, Rita n-a vrut să aibă nici un amestec. Era extrem de neliniştită în privinţa motivelor lui. „Vrei să te mai gândeşti?", a pufnit el. „Asta e un job, Rita, nu un sortiment de budinci." Alegerea era tranşantă: accepţi sau pleci („imediat, fără referinţe"), şi ar fi urmat să angajeze pe cineva mai supus.

„Trebuie să rămân în Londra, cu treburi, aşa că tu trebuie să-mi dai informări despre starea mintală a soţiei mele." Şi-a netezit părul, care i se încurca repede. „Ţine-mă la curent cu dispoziţia ei. Pofta de mâncare. Cum se descurcă cu copiii. Mă aştept la discreţie totală din partea ta, bineînţeles. Soţia mea nu trebuie să afle."

Rita s-a gândit repede. Mai întâi, dacă ar fi plecat, unde s-ar fi dus? Din ce ar fi trăit? Buni murise cu câteva luni în urmă – până la urmă, nu dintr-o

indigestie –, iar consiliul local îi revendicase casa. Fusese hotărâtă să-i ofere bunicii o înmormântare cum se cuvine şi o piatră funerară. Cheltuielile îi epuizaseră economiile.

Apoi nu suporta gândul să plece de lângă Jeannie, Hera şi Teddy, când aveau mai multă nevoie de ea. Ar fi fost ca şi cum i-ar fi abandonat. Sau ca şi cum ar fi spus: „Nu pot să vă mai ajut", când era sigură că poate – ştia câte ceva despre doliu, despre felul în care te lasă cu cicatrici, nu pe piele, ci în straturile moi ale sufletului. (Şi cum e să creşti fiind diferit, ca Hera, să fii cel care nu reuşeşte să se adapteze.) Aşa că da, sigur, a fost de acord că era preferabil „raportul" asupra lui Jeannie vara asta, prefăcându-se de câte ori ar fi fost necesar, faţă de o slujbă nouă. De dimineaţă, încă mai părea decizia corectă. Dar acum, că se află aici, captivi printre copacii ăştia sumbri şi copleşitori, într-un loc atât de îndepărtat de parcă ar fi ultimii supravieţuitori de pe planetă, nu mai e sigură. Are gura uscată şi simte gust de metal. Gust de trădare.

– Rita? Jeannie o atinge uşor pe braţ, întrerupându-i spirala gândurilor. Vocea lui Jeannie e îngroşată de medicaţia matinală, motivul pentru care conduce Rita. („Ciudat. Văd halouri", a observat Jeannie în faţa ouălor poşate impecabil la micul-dejun de la Claridge.) Eşti pregătită?

– O, da! Scuze.

Rita se îmbujorează. Conştiinţa ei e prea aproape de suprafaţă.

– Păi, hai să ducem până la capăt treaba asta nefericită, da? şopteşte Jeannie mohorâtă.

Rita încuviinţează din cap, luptându-se cu schimbătorul de viteze. Storcându-şi un zâmbet pentru copii, Jeannie spune cu voce puternică, voioasă:

– Păi, bine te-am găsit, Foxcote! Chiar e interesant. Haide, Big Rita, intră.

2. SYLVIE. *Kensal Town, Londra, în prezent*

Duc ultima cutie din casă în maşină, ţinând-o cu mâna pe sub fundul bombat, ca să nu încep să semăn lucruri pe stradă şi să mă fac de râs. Arunc o privire în urmă, spre casă, şi simt înţepături în ochi. Asta e tot? Casa familiei mele, ca şi căsătoria în care am fost blocată atâta vreme, în sfârşit extirpate din mine?

Anii mei de căsnicie au fost marcaţi de cutiile de mutare. Sosiri şi plecări. Un chin permanent. Când ne-am mutat prima dată, în urmă cu nouăsprezece ani, eram însărcinată în cinci luni şi foarte ocupată ca make-up artist, cu un troller mereu pregătit, gata să decolez pentru un shooting peste hotare, notificat din scurt. N-aveam nici măcar un mixer. Nu schimbasem niciodată scutece. Inelul meu de logodnă – aur antichizat, cu un smarald verde-deschis – îi aparţinuse mătuşii lui Steve şi mă făcea să zâmbesc de câte ori îl priveam. Nunta urma să aibă loc după ce aveam să scap de kilogramele acumulate în timpul sarcinii (nu de toate). Urma să port o rochie vintage de dantelă, ivoar, şi pantofi cu baretă, numai buni pentru Courtney Love. Urma să dansăm pe „Common People", hitul trupei Pulp. Urma să fim căsătoriţi pentru totdeauna.

Nu mi-aş fi putut imagina nici strada asta schimbându-se. Ieftină pentru zona a doua, găzduia o şaormerie, un rezident sonat care îşi striga nemulţumirile la felinare şi un înfloritor cuib de drogaţi. Uşile de la intrare erau vopsite în roşul-ruginiu aprobat de consiliul local. Acum aceste uşi sunt mai degrabă în nuanţe spălăcite de gri. Şaormeria a devenit o florărie foarte prezentă pe Instagram, care vinde dalii de un roşu aprins. Sunt cinci

restaurante Sophies pe stradă. Probabil, cincisprezece storcătoare de fructe. Dacă ar fi să ne cumpărăm acum casa, n-am putea să ne-o permitem. Noi? Iar am scăpări. Mi se tot întâmplă.

Spun „Adio" în sinea mea. Toată luna asta am tot mutat cutii în micul meu apartament, în timp ce Steve era la muncă. Acum, că am terminat, mă simt euforică. Dar mă doare inima. Nu pot să închei la fel de ușor cum am închis ușa. Atât de multe amintiri rămân în casa asta, păstrate ca lumina soarelui într-un borcan: creșterea Annei în înălțime, însemnată cu creionul pe peretele din baie; trandafirul roz pe care l-am plantat ca să marcăm mormântul lui Lettuce, iepurele Annei; teancurile de articole decupate, materiale editoriale din reviste, pe care le-am scris la începuturi, cu peste douăzeci de ani în urmă, încântată să fiu *cool* mai degrabă decât bine plătită. Acum nu mai am spațiu de depozitare. Și nici grădină. Și am mult prea multe facturi cu care să mă descurc singură.

O despărțire de probă, așa o numește Steve. Nu m-a crezut nici acum șase săptămâni, când i-am spus prima dată. Mâncam paste cu creveți, într-o tăcere încordată. Săptămâna aceea fusesem plecată, lucrasem la un shooting pentru un catalog de ținute *countrywear* în nordul Scoției, implicând o mulțime de perechi de pantaloni din catifea, fotomodele care tremurau de frig și o ploaie torențială. Steve uitase ziua de ridicare a gunoiului – crima A –, așa că am rămas blocați cu reciclabilele pentru încă două săptămâni, iar tomberonul era deja arhiplin. Dar, de fapt, despre altceva a fost vorba. Alte straturi de mizerie adunate în căsnicia noastră. (Crimele B–Z.)

L-am privit pe Steve cum decapita un crevete cu degetele, mormăind pentru

sine. Fața lui – sprâncenele negre, unghiulare, cicatricea de pe bărbie rămasă din copilărie, de la bicicletă – îmi era atât de familiară încât parcă nici n-o vedeam.

„Acum ce-am mai făcut?", a zis fără să ridice privirea la mine.

Am lăsat furculița jos. Cuvintele mi-au ieșit pur și simplu. „Steve, nu mai pot să fac asta... să fim împreună." A trecut un moment. Steve a clipit rapid. A așteptat ca eu să-mi cer scuze sau să dau vina pe hormoni. Playlistul tocmai ajunsese la Lou Reed, cu „Perfect Day". În mod normal, am fi glumit remarcând ironia. N-am glumit. Părea că nimic n-o să mai fie amuzant.

„Dar te iubesc", a bâlbâit Steve dărâmat. Și în momentul acela – 8.11 seara, 19 iunie – am știut că era sincer, chiar mă iubea, dar și că nu-și putea imagina viața fără mine, ceea ce nu era chiar același lucru. Apoi m-am gândit la fiica noastră de optsprezece ani, Annie, aflată în Camden, unde își sărbătorea ultimul examen de absolvire a liceului, într-o dulce ignoranță, și am izbucnit în plâns. Ce făceam?

Dragoste. Stabilitate. Un cămin temeinic. Din momentul în care Annie a venit pe lume, infinit de prețioasă, îi promisesem toate acestea. Nu mi-am jelit libertatea pierdută, chiar dacă, în scurt timp, cariera mea a intrat la apă precum cașmirul spălat la nouăzeci de grade. Nu mai puteam să călătoresc sau să lucrez până seara târziu. Eram extenuată. Până și picioarele îmi erau umflate. Dar nu era altă cale, eram incredibil de fericită, poate pentru prima dată în viața mea. Polaritatea mea magnetică se schimbase. Așa că da, am fost o mamă ca la carte. I-am dat lui Annie absolut tot ce am avut.

În acest scop, am făcut tot ce am putut ca să uit de Lisa de la HR – treizeci și un pic de ani, blond balayage, și-a vărsat

cocktailul Negroni pe cea mai bună rochie a mea, marca Isabel Marant, la petrecerea de Crăciun de la compania lui Steve și, sunt cincizeci și cinci la sută sigură, femeia cu care joacă la dublu la clubul de tenis, precum și în alte întâlniri pe care le-am simțit în ultimii câțiva ani, dar nu le-am putut dovedi.

Dacă înveți de mic cum să îngropi lucrurile dureroase – pentru mine, tot ce s-a întâmplat într-o pădure cu mult timp în urmă, genul de întrebări care ar opri-o pe mama mea moartă din drumul ei, cu o grimasă cardiacă –, devii al dracului de bun în blocarea gândurilor negative. Și în păstrarea secretelor. Se dovedește că numai secretele nu dispar complet. La fel ca moliile din șifonier: continuă să roadă ascunse până când descoperi gaura.

Cum perioada de școală a lui Annie s-a încheiat mai devreme vara asta, am simțit o schimbare interioară, una la care nu mă așteptasem. Ca la schimbarea vitezei pe bicicletă, am avut o senzație ciudată de pedalare în gol, apoi, cu un declic, totul s-a așezat cum trebuia. O voce mică în capul meu a început să șoptească: „Ai patruzeci și șase de ani, dacă nu pleci acum, atunci *când*? Ce fel de exemplu ești tu pentru Annie? Ea ar vrea ca tu să fii fericită".

Annie n-a văzut lucrurile chiar așa. „Deci ai trăit o minciună în tot timpul ăsta? Te-ai prefăcut?", a bâlbâit când i-am dat vestea, disperată să fac despărțirea noastră să pară o decuplare conștientă în stilul Gwyneth (cu siguranță, o exagerare). Nu m-am îndurat să-i spun despre aventura lui Steve, de vreme ce asta este o porcărie de adulți, și despre propria mea afacere umilitoare, un simptom al despărțirii noastre și, în aceeași măsură, o cauză. De altfel, în ciuda tuturor lucrurilor, el a fost mereu un tată excelent. Așa că am spus: „Ne

unește dragostea pentru tine, Annie. Asta e cel mai important lucru". Ceea ce este adevărat. Dar când am încercat s-o îmbrățișez, m-a respins.

„De ce nu m-ai avertizat? Știi ceva, mamă? Așa a fost toată viața: tu plecai, bla, bla, bla, totul e grozav, numai să nu pui prea multe întrebări."

Am tresărit simțind că am atins altceva, mult mai profund, o vână de resentiment, de dincolo de despărțirea mea de Steve.

„Și e un *rahat*."

A doua zi, Annie s-a instalat pe vară în casa din Devon a mamei mele, unde o aștepta susținerea empatică al bunicii. „În momentul ăsta, stă întinsă pe canapea, mănâncă un castron de înghețată de caramel făcută de mine și se uită la reluări din *Fetele*", mi-a raportat mama liniștitor la telefon mai târziu, în seara aceea. „Bineînțeles că nu te urăște! Nu, termină, Sylvie! Ești o mamă minunată. Dar e puțin șocant. Se simte puțin înșelată. Are nevoie de timp să digere. Toți avem nevoie", a adăugat, ceea ce am luat ca pe o mică împunsătură. N-o avertizasem nici pe mama. Amândouă dădeam veștile delicate ca pe simple informări. Așa mamă, așa fiică. „Las-o să aibă o vacanță de relaxare la mare. O să am grijă de ea, stai liniștită. Dar de tine cine o să aibă grijă?"

Am râs și am spus că sunt în stare să am grijă de mine singură. Da, pe bune. Dar după atâția ani de căsnicie, aveam nevoie să aflu cine eram.

„Cine ești?", a spus încet, după un moment de tăcere, apoi a schimbat brusc subiectul.

Annie a ieșit repede din dilemă cu un job de chelneriță și un iubit. La telefon, pretinde de multe ori că e semnalul slab și promite să sune înapoi mai târziu, dar nu o face. Dacă o întreb despre noul iubit – „Nebună după el", spune mama –,

Annie încheie imediat conversația, ca și cum mi-aș fi pierdut dreptul la confidențele ei. Pot să-l cunosc? Tăcere. Când o să se întoarcă la Londra să-mi vadă noul apartament? „În curând", spune, deseori cu o chicoteală înăbușită, ca și cum iubitul ei ar fi acolo și ar săruta-o pe gât. „Trebuie să închid. Te iubesc. Și mie mi-e dor de tine, mamă."

Cel puțin ea se distrează, mă gândesc în timp ce parchez pe noua mea stradă, care nu e nici pe departe atât de drăguță ca cea veche, și scot cutia din portbagaj. Deja aud pulsul de vară al clădirii. Prin ferestrele deschise, se iau la întrecere în gălăgie copiii lăsați singuri în casă, muzica hip-hop, comentariile de la radio – „Gol!" – și cântăreața de operă de la etajul unu care-și repetă gamele în gura mare. Câțiva adolescenți cu glugile trase pe cap mă privesc indiferenți, rezemați de peretele plin de graffiti și fumând iarbă. Le zâmbesc larg, refuzând să mă las intimidată, și urc hotărâtă cele patru șiruri de trepte, cu ultima porție de greutate a căsniciei mele în brațe.

Clădirea este ceea ce agenții imobiliari numesc „cool industrial", un amestec de spațiu public și privat, cu pasarele din beton și balcoane care dau spre Grand Union Canal. Oarecum la periferie. Apartamentul meu – cu două dormitoare mici, dintre care cel mai drăguț, pregătit pentru Annie, încă în așteptare – este al unui vechi prieten înțelegător, Val, și închiriat de obicei prin Airbnb. Este o viziune imaculată, cu pereți roz înțesați de fotografii, cu parchet alb în stil scandinav, covoare berbere și plante de apartament enorme, rezistente, cu frunze cerate. Și cel mai important, este la câteva stații de metrou de vechea casă, așa încât Annie se poate deplasa ușor între mine și Steve, cum dorește. Sau nu.

Las cutia pe podea și mi-aș dori să fie cineva căruia să-i spun: „Pune de ceai".

Liniștea îmi dă ocol ca o pisică. Pornesc radioul și deschid ușile de sticlă ale balconului, cu mâinile întinse în față și cu capul dat pe spate, prefăcându-mă că sunt într-un film vechi franțuzesc. Orașul vuiește și miroase a canal, a carburant și a canicula de iulie, îmbibată de bere. Pot să fac asta.

Chiar și după o lună, priveliștea de la balcon e o noutate, ca și cum marea Londră cenușie se crapă și își arată inima verde, primindu-mă înăuntru. De culoarea ceaiului matcha, e o autostradă urbană pentru libelule, fluturi și păsări. Alte sălbăticiuni interesante: un tip de treizeci și ceva de ani căruia îi plac pălăriile cântă la chitară și cu vocea – ciudat de nepăsător, dezacordat –, seara, pe pontonul lui. Un stârc autohton. Desprinsă de vechea mea casă, am simțit o ciudată înrudire cu acel stârc urban ciufulit – stângaci, totuși sobru, nu un pui – și nu m-am putut abține să nu văd în el un simbol al nou-dobânditei mele libertăți stranii. Încă n-a apărut în dimineața asta.

Îmi odihnesc brațele pe balustradă, buclele mele negre încep să se încrețească, iar mintea îmi fuge înainte fără răgaz, ca acul unui ceasornic, la muncă, la cea mai timpurie oră acceptabilă pentru a bea un pahar de vin, la Annie. Îmi înfloresc imagini în minte. Mama înaintând agale pe plajă, cu micuța Annie pe umeri; Annie ghemuită pe canapea, ca un animăluț delicat, într-un cuib de perne, cu o suită de dispozitive electronice; pistruii ei, o constelație imposibil de reprodus de pensula unui make-up artist. Mi-e dor de pistruii aceia. Mi-e dor de ea. Și încă pot să-mi amintesc, ca și cum ar fi fost abia cu câteva ore în urmă, senzația exactă la atingerea cu degetul a primului

ei dinte ascuns în gingia roșie, inflamată, gata să iasă la suprafață.

La marginea câmpului meu vizual, stârcul, pasărea libertății mele, planează și se transformă într-o statuie pe mal. Îi zâmbesc. Îmi sună telefonul. Nerecunoscând numărul, suspectez un spam și comut pe căsuța vocală. Sună din nou.

– Alo!... Cum?... Da, Sylvie, Sylvie Broom... Ce?

Mi se taie respirația. Aripile enorme ale stârcului se desfac și rămân așa, nemișcate, deschise, încremenite în intenția de a zbura. Timpul încetinește. Cuvintele „un accident" blochează după-amiaza londoneză răscoaptă. Și, cu un fâlfâit de pene prin aer, stârcul meu a plecat.

3. RITA

Un fazan țâșnește din vegetația luxuriantă, făcând-o pe Rita să tresară. Îl așteaptă să se afunde în siguranță în pădure, apoi îndreaptă mașina spre porțile conacului Foxcote. Un scrâșnet metalic o face să se înfioare. Speră că Jeannie nu l-a auzit. Are nevoie ca prima zi să treacă în liniște, fără incidente.

– Mașina spune „au", anunță Teddy de pe bancheta din spate. Stă întins de-a iungul, cu capul în poala surorii lui, cu un picior desculț sprijinit de geam, cu o bretea de la salopetă desfăcută, legănându-se. A moțăit aproape tot drumul, în timp ce Hera a rămas într-o stare de vigilență ageră, cu obrajii umflați ca ai unei veverițe, cu bomboane Black Jack. Dar nu-ți face probleme, Big Rita. De data asta ai zgâriat-o pe partea cealaltă, așa că e simetric, adaugă el cu drăgălășenie.

Rita se întoarce spre Jeannie.

– Îmi pare *foarte* rău!

Și încă și mai rău că a fost de acord să-i trimită informări secrete lui Walter. Numai că pe asta nu poate s-o spună.

Jeannie ridică din umeri și zâmbește – primul zâmbet adevărat pe ziua de azi –, ca și cum i-ar plăcea ideea unei zgârieturi noi pe mașina soțului ei. Rita nu înțelege căsnicia soților Harrington. De câte ori crede că a înțeles, ceva se răsucește. Ca un cuțit în rană.

La două zile după incendiu, Jeannie a mărturisit că ascunsese lucrurile bebelușului mort de Walter – care interzisese „orice ar putea aminti de asta" – sub patul ei și se temea că n-o să le mai vadă niciodată. Rita s-a oferit imediat să le recupereze. Știa din proprie experiență că amintirile trebuie protejate,

ca nişte bijuterii rare: valoarea uriaşă a lucrurilor mici.

Târându-se pe coate prin cenuşa fină de sub patul marital al soţilor Harrington şi agăţându-şi părul, Rita a găsit în cele din urmă geanta de velur roz-prăfuit, burduşită cu o păturică de bumbac, botoşeii cu volănaşe şi o zornăitoare de argint de la Tiffany, din care bebeluşul n-a mai ajuns să zdrăngănească. Dar cum se chinuia să iasă, aproape înţepenită - a remarcat în treacăt că întotdeauna e mai greu să ieşi din situaţiile complicate decât să intri -, a observat un cuţitaş de bucătărie înghesuit între arcurile saltelei, chiar sub pernă, ca şi cum ar fi aşteptat ca mâna lui Jeannie să se întindă peste pat şi să-l apuce. Încă se mai înfioară. Se simte Jeannie ameninţată de soţul ei? A rănit-o vreodată? Walter ar spune că soţia lui e paranoică, iar cuţitul e încă un semn îngrijorător privind mintea ei zdruncinată în mod tragic, al bolii care a aruncat ruşinea asupra familiei. Dar asta ar spune Walter.

În fond, Walter şi doctorul lui au fost cei care au dus-o pe Jeannie la sanatoriul The Lawns, la o lună după moartea bebeluşului. Rita, trimisă s-o aducă înapoi după opt săptămâni, n-o să uite niciodată locul acela, cu faţada de conac şi ochii morţi ai femeilor care rătăceau prin grădini, în cămăşi de noapte albe. Intrase în vorbă cu o doamnă în vârstă drăguţă, care legăna o pernă în braţe. A spus că se afla acolo de cincizeci şi trei de ani şi nu mai avusese un vizitator de patruzeci. Rita n-avusese habar că există asemenea locuri. Şi a jurat să se asigure că Jeannie n-o să se întoarcă niciodată acolo.

- Am ajuns.

Rita opreşte motorul. Liniştea e intensă şi adâncă, de parcă i s-au înfundat urechile.

Uitându-se în jur, observă o mașină mică, maro, plină de rugină, parcată sub o boltă de caprifoi. Și nu e singurul obiect rablagit. Lupta conacului Foxcote cu pădurea era în mod clar pierdută de ceva timp. Rădăcini groase de copaci au străpuns zidul grădinii în multe locuri, lăsând urzicile să năpădească toate crăpăturile și mărăcinii să se întindă peste alee, ca și cum ar fi încercat să se târască până în casă. Tot locul a fost lăsat în paragină. Rita speră că energia copiilor o să-l readucă la viață.

– Uau! strigă Teddy deschizând portiera și repezindu-se către veranda de lemn a conacului.

Aerul năvălește înăuntru cu miros înțepător de clorofilă și încă ceva care-i este cunoscut Ritei, dar de mult uitat. Îi face firicelele de păr de pe brațe să se zburlească de energie electrostatică, de parcă s-ar fi frecat de un balon.

– De fapt, ce căutăm noi aici? aruncă Hera întrebarea, ca pe o piatră, de pe bancheta din spate.

Starea de spirit capătă o traiectorie descendentă. La început, Rita nu spune nimic, atentă să n-o stârnească pe Jeannie. Se uită încordată cum Jeannie își împinge ochelarii de soare în părul negru și greu, în timp ce își fixează în oglinda retrovizoare fiica de treisprezece ani, cu o privire tandră și îngrijorată.

Hera îi întoarce privirea fără să clipească din ochii ei de un asemenea bleu glacial, încât poți să vezi direct dincolo de ei – ochii lui Walter. Săptămâna trecută a folosit foarfeca tocită de bucătărie ca să-și facă o tunsoare care i-a smuls, efectiv, un urlet mamei sale.

Cum Jeannie continuă să tacă, Rita se răsucește pe scaun.

– Am fugit pe vară din orașul mohorât, spune ea pe un ton vesel, chiar dacă

iubește Londra în august, cu energia și agitația ei, cu căldura amestecată cu iz unsuros de hotdog. În timp ce casa e reparată.

Jeannie îi adresează un zâmbet discret de recunoștință.

– Dar întotdeauna ai urât conacul Foxcote, mamă, remarcă Hera.

Teddy, practic și încrezător, nu prea înțelege ce se întâmplă. Hera înțelege mult prea multe și nu va ezita să pună la îndoială versiunea părinților asupra evenimentelor. Nu i-a scăpat cearta de mai devreme, în foaierul hotelului: Walter ținând-o pe Jeannie de brațe, ca și cum ar fi vrut să-i impună să fie rațională, Jeannie smucind într-o parte din cap și refuzând să se uite la el. Ceva din expresia de astăzi a Herei îi amintește Ritei de o cratiță cu lapte care fierbe mocnit, gata să dea în foc.

– Ba deloc, minte Jeannie cu voce joasă.

Rita își mușcă obrazul pe dinăuntru de stânjeneală. Știe că Jeannie n-a avut de ales decât să vină aici. Cel puțin, dacă voia să păstreze copiii în grija ei. A simțit un pumn în stomac când Jeannie i-a mărturisit că nu are acces nici la banii familiei, în afară de cheltuielile casnice, că o femeie aflată într-o căsătorie privilegiată are mai puțină libertate decât bona angajată de ea.

– Dar..., dă să vorbească Hera, încântată să aibă parte, măcar de data asta, de întreaga atenție a mamei.

– Destul, o întrerupe Jeannie. Nu astăzi, OK, dragă? Și nu te mai îndopa cu dulciuri. O să-ți strici pofta de mâncare.

Hera trântește portiera. Rita o urmărește cum tropăie în jurul casei pe picioarele ei plinuțe. Dacă Jeannie s-a înjumătățit de când a murit bebelușul, Hera s-a dublat. Rita găsește ambalaje de dulciuri peste tot, în buzunarele Herei și sub pernă. Luna trecută a fost prinsă de

două ori furând din magazinul de lângă şcoală.

Ceva s-a defectat la Hera în noaptea în care a murit bebeluşul. Rita a încercat de multe ori s-o facă să vorbească despre asta. Dar fata se închide în ea ca o scoică. Tot ce ştie Rita este că evenimentele din ultimul an sunt, cumva, externalizate, în cazul Herei, tot zbuciumul ei sufletesc fiind reflectat doar de o umbră vagă în ochii palizi. Şi e treaba ei să potolească izbucnirile Herei şi să-i protejeze pe ea şi pe Teddy de cele mai rele confruntări dintre părinţii lor, care zguduie casa din temelii. (Deseori într-o asemenea situaţie, Rita se simte la fel de utilă ca o umbrelă într-un uragan.)

– Începe bine, spune Jeannie.

– Nu-ţi face griji. O să-i treacă. Dintr-un motiv oarecare, Rita are încredere în Hera. Fata asta energică i-a intrat la inimă. O să iau o parte din bagaje şi o s-o chem înăuntru.

Îşi întinde picioarele ca să scape de crampele produse de statul pe scaun şi dă ocol maşinii până la portbagaj, ştiind că nu după bagaje se duce.

În timp ce capacul portbagajului se ridică cu un „zbang" satisfăcător, Rita expiră, fără să-şi fi dat seama că şi-a ţinut respiraţia.

– Deci, preţioasa ta încărcătură a supravieţuit? întreabă Jeannie din maşină.

– Da! strigă Rita cu un zâmbet larg. Optimismul ei natural revine. Vie şi nevătămată.

– Ţi-am spus că o să fie bine fixată între valize, Rita.

Terariul Ritei, ca o seră în miniatură, este singurul ei bun de care îi pasă. Singurul lucru pe care îl deţine fără să aibă vreun scop practic. În noaptea incendiului, după ce i-a cărat pe Jeannie şi pe copii prin bezna plină de fum de pe scări, a încercat să se întoarcă după el,

dar pârjolul a mânat-o de la spate. L-a recuperat în ziua în care s-a dus după lucrurile bebeluşului. A fost ca reunirea cu un vechi prieten, un drag companion tăcut. Adăpostind cele mai desăvârşite pietre acoperite cu muşchi şi, printre alte plante, o ferigă americană, pe care o numise Ethel, şi alta pe care o crescuse dintr-un mic spor negru (Dot), terariul este singurul element constant între viaţa ei neverosimilă de bonă şi viaţa de dinainte.

De când era mică - totuşi cea mai mare din clasă, ultima care ar fi fost aleasă ca înger la serbarea de Crăciun sau, mai târziu, invitată la dans -, terariul tatălui a stat pe pervazul ei. Se uita la el aşa cum alte tinere se uită în oglindă. Dacă privea printre gene, putea să treacă dincolo de geam şi să se ghemuiască în toate peisajele pe care le crease: plaja făcută dintr-o mână de nisip; un bonsai cu trunchiul răsucit ca o şosetă gri de şcoală; preria de păpădii salvate dintr-o crăpătură în pavaj; toate identităţile ei la diferite vârste, de mărimi diferite, călătorind prin lume în mintea ei, înglobând-o în sine, controlând-o cu vârfurile degetelor. Ţinând spaimele afară.

Rezistând tentaţiei de a-şi duce mai întâi terariul în siguranţa casei, scoate valizele copiilor şi o ia prin faţa maşinii, cu pietrişul năpădit de iarbă scrâşnindu-i sub picioare. Se apleacă spre Jeannie, care stă nemişcată.

- Să iau şi valiza ta?

- Nu, nu. Mă descurc. Tu du-te înăuntru, Rita. Am nevoie de un moment. Îşi deschide poşeta şi scotoceşte în ea după o ţigară. Un moment de tensiune, ca un fir încordat. Nu te teme. Doar trag o pipă, Rita, spune ironic.

Rita se îmbujorează şi zâmbeşte, liniştită. Dar în timp ce înaintează spre casă, aude sunetul brichetei şi cuvintele

murmurate: „Deşi mai degrabă aş da foc locului ăstuia nenorocit“.

Când m-am uitat pe fereastra dormitorului meu în dimineața aceea – săptămâna trecută s-a împlinit un an –, cerul Londrei era albastru și încremenit și părea că tot orașul își ține respirația așteptând ca primul țipăt al bebelușului nostru să izbucnească pe deasupra acoperișurilor. Dar fetița trebuia să vină pe lume abia peste două săptămâni. Încercuisem data prognozată a nașterii ei, cu o carioca roșie, pe calendarul de birou. Dar vecinii începuseră să aducă deja caserole pline cu cârnați în aluat și salată de pui. Mama, care începuse să meargă ca un cowboy, avusese „mici ciupituri": cuvintele mă făceau să mă gândesc la niște păsărele jucăușe.

După masa de prânz, am ajutat-o să-și întindă prosoape vechi pe pat și ziare pe jos și am chicotit văzând literele care ni s-au imprimat pe degete. Am încercat să nu mă gândesc ce trebuia să absoarbă ziarele și m-am gândit în schimb cum avea să fie să-mi țin surioara în brațe. (Făcusem o înțelegere cu Dumnezeu să-mi dea o soră, o aliată, prietena cea mai bună pe care n-am avut-o niciodată, dar am uitat să-L pun să-mi promită că ea va rămâne cu noi.) Avea să pară crudă, ca un deget supt îndelung, și avea să crească și să devină o versiune a mea mai puțin complicată. Mă și vedeam legănând-o în poală, în timp ce lumea îmi zicea, în așa fel încât mama să audă: „Vai, ce soră bună ești, Hera! E norocoasă să te aibă", iar eu să ridic din umeri cu modestie, ca și cum n-aș fi exersat săptămâni întregi folosindu-mă de pisica vecinilor.

Apoi ciupiturile au dispărut. M-am simțit ca și cum o petrecere fusese contramandată în ultimul moment. Am

așteptat. A sosit mătușa Edie, creând agitație, cum face întotdeauna. Mătușa Edie se declară prea deșteaptă ca să se mărite; poartă o cămașă albă și pantaloni bleumarin și lucrează la o publicație care o trimite peste hotare, în zone periculoase, înarmată cu un stilou. A fost împușcată de două ori. Are aventuri amoroase cu fotografi de război. Găsește plictisitoare chestiile legate de copii. De câte ori a venit cu noi să dăm mâncare la rațe în Regent's Park, și-a tot înăbușit căscatul cu miros de cafea și și-a verificat întruna ceasul bărbătesc. O iubeam, fie și pentru atât.

– Nu ne lăsa să te ținem departe de linia de front, Edie, a murmurat mama, un pic acrită, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva și ea găsește plictisitor hrănitul rațelor, dar n-avea voie s-o spună.

Mama o iubea pe mătușa Edie mai mult când nu era de față. Devenise un punct de referință util în certurile cu tata, fluturând ca drapelul vibrant al unei interesante țări nou-apărute. Femeile ca ea sunt viitorul, declara mama, bătând din ce în ce mai tare crema pentru prăjitură, așa încât stropii săreau în aer și aterizau în cele mai neașteptate locuri, în timp ce tata ridica din sprâncene. Edie trăia genul de viață pe care ar fi trăit-o și mama dacă nu s-ar fi măritat atât de tânără – la nouăsprezece ani – și nu m-ar fi născut pe mine (la șase luni după nuntă). Mereu mă făcea să mă simt prost când spunea asta. Ca și cum venisem și o împiedicasem să fie ea însăși, și o târâsem înapoi, în vremurile de dinaintea televiziunii.

Oricum, în acea zi de marți, viața noastră părea încă desprinsă dintr-una din revistele *House & Garden* ale mamei. Șervețelele erau împăturite cu fason pe masa din sufragerie, lustruită ca oglinda. Eram plinuță pe atunci, nu grasă. Mama

era încă pe deplin sănătoasă. Purta o rochie cu un imprimeu cu mere, care i se legăna sub pântec când se mişca, de parcă s-ar fi distrat de capul ei. Mătuşa Edie aterizase şi adusese nişte lucruri pentru copil, o zornăitoare de argint şi o păturică galbenă, pufoasă ca untul. Când mama nu se uita, a rupt cu dinţii eticheta cu preţul. Era evident după expresia feţei că îşi calculase greşit vizita – se gândise că va fi la două săptămâni bune după naştere. Iar acum era blocată. Ca şi noi. Ca şi copilul.

Curând, mama dădea ocol salonului, cu mâna pe şale, pufăind ca un ceainic pe foc, apoi îndreptându-se de spate, cu un râs scurt. Lui Teddy nu-i plăcea asta. Mătuşii Edie nu-i plăcea. Spunea: „Dumnezeule, Jeannie, vrei o ambulanţă?"

Mama îi răspundea strigând: „Nu, vreau să fiu bărbat!"

Nu doar vorbele mamei se înăspriseră: începuse să se uite altfel deja, oarecum urât. Faţa ei era aprinsă şi umflată. Până şi picioarele îi deveniseră pufoase: puteam să-mi apăs degetul în ele şi îmi intra unghia cu totul. Când s-a oprit în faţa ferestrei, în rochia cu mere, burta ei nu mai era rotundă şi înaltă, ci lăsată, ca şi cum ceea ce se afla înăuntru era prea greu ca să mai poată fi ţinut acolo multă vreme. Gândul la ceva atât de mare ieşind din corpul ei prin acelaşi orificiu mic, secret, pe care îl aveam şi eu între picioare, mă speria. Nu puteam să-mi imaginez mecanica procesului. Dar mă linişteam la gândul că nu era pentru prima oară când se întâmpla.

Tata a venit acasă devreme, trăgând de cravată ca s-o dea jos. I-a adus mamei un pahar cu apă, pe care ea l-a împins la o parte, ca şi cum el făcuse ceva greşit. După asta, lăsându-le singure pe mătuşa Edie şi pe mama, s-a aşezat pe treptele

metalice care coborau în spirală spre grădină. A aprins ţigară de la ţigară, încruntat, ca şi cum sosirea copilului ar fi necesitat pregătire mentală serioasă. A făcut asta de multe ori pe măsură ce burta mamei creştea.

La un moment dat, a sunat telefonul pe hol. Mama şi mătuşa Edie au schimbat priviri ciudate în timp ce tata s-a bâlbâit răspunzând şi a şoptit ceva apelantului înainte de a pune receptorul în furcă. După asta, a rămas acolo uitându-se la telefon, iar ţigara a ars până la filtru între degete şi scrumul a căzut pe covor. Când mama a întrebat cine era, n-a răspuns. Mătuşa Edie se prefăcea că citeşte *House & Garden*. Aşa că eu am fost aceea care i-a deschis moaşei.

Mama a început să-şi încleştеze degetele în canapea, ca şi cum ar fi încercat s-o oprească să mai galopeze prin încăpere. Buclele i-au căzut pe frunte, grase şi negre. „E timpul de mers la culcare!", a reuşit să spună cu un zâmbet chinuit. M-a îmbrăţişat. Mirosea altfel. „Până dimineaţă, o să ai o nouă surioară sau un nou frăţior." Apoi a inspirat zgomotos, adăugând: „Rămâi sus, cu Big Rita, OK, iubito?"

N-am ştiut cum să plec mai repede.

La etaj, Big Rita a ieşit dIn camera lui Teddy, cu zâmbetul ei uriaş, ca şi cum ţărmul mării s-ar fi aflat înăuntrul ei. Fusta ei era încă udă de la baia lui Teddy şi avea un vierme alb de spumă de baie în păr. Pe atunci nu era de mult la noi – de câteva săptămâni, dar porecla ei deja se stabilizase – şi încă simţeam o surpriză plăcută de fiecare dată când o vedeam. Mă aşteptasem să-mi displacă, aşa cum se întâmplase cu toate ajutoarele mamei şi bonele care fuseseră aduse după moartea lui Nanny Burt, cu doi ani în urmă. (Cu palma grea şi încruntată ca modelul pe care îl făcea cu furculiţa pe capacul

plăcintei: nu-mi plăcuse nici Nanny Burt.) Dar îmi plăcea Big Rita. Îmi punea întrebări. Umplea camera. Mâinile ei erau la fel de mari ca ale tatei. Dar nu le folosea niciodată ca să pălmuiască. Iar dacă Teddy se trezea noaptea, speriat de umbrele de sub pat, o auzeam spunându-i: „Cel mai sigur loc din întreaga lume este exact acesta în care te afli tu, Teddy". Ca şi cum lucrurile rele se întâmplă numai în afara caselor precum a noastră, niciodată înăuntrul lor.

Pe de altă parte, Rita nu e frumoasă, nu într-un mod evident. Probabil că n-ar trebui să conteze. Dar contează. Mi-am petrecut toată viaţa cu oameni care se holbează la chipul mamei, apoi se uită la mine şi observă că nu i-am moştenit înfăţişarea. Oamenii frumoşi se aşteaptă mai degrabă să-i observi tu pe ei decât să te observe ei pe tine. Mi-am dat seama imediat că Big Rita era dintre cei care îi observau pe alţii. Avea ochii larg deschişi, de culoarea plajei ude. Îmi plăcea şi numele ei comun: mă făcea să mă gândesc la tăvi cu îngheţată şi cartofi prăjiţi în cornete de hârtie, chestii care îmi sunt interzise. („Mai bine nu, până nu scapi de grăsimea de copil, iubito", spune mama, care niciodată nu încetează să-şi supravegheze silueta. Sau pe a mea.) Aş fi vrut să am numele ei în loc de al meu. Urăsc să trebuiască să-mi repet numele – „Hero?"[2] – şi să-l spun pe litere. În plus, Hera este zeiţa greacă a căsătoriei, ceea ce deocamdată nu e interesant. Dar cel mai mult, îmi place Big Rita pentru că şi ea mă place pe mine. Când tata a spus în glumă că sunt fadă, ca varza de Bruxelles, ea mi-a şoptit în dosul palmei: „Leguma mea preferată". Nu cred că mi-a mai spus cineva ceva mai drăguţ. Spre deosebire de alte bone, ne-a dus în oraş, la muzee şi la galerii, sau la *mudlarking*[3] pe Tamisa, unde găseam mici comori

înnămolite şi lipăiam cu picioarele, iar vârfurile roz şi înghețate ale degetelor căpătau mirosul metalic al fluviului. Până nu spălai în chiuvetă obiectele găsite, nu prea ştiai ce-o să apară.

În noaptea aceea, a fost la fel. Eram amândouă atât de emoționate încât n-am putut dormi. Am rugat-o să-mi mai spună o dată povestea casetei de sticlă cu plante. Aşezată pe marginea patului meu, mi-a explicat cu o voce joasă, blândă cum terariile erau numite cândva casete Wardiene[4] şi erau gândite astfel încât oamenii să poată creşte plante în aerul poluat al Londrei, sau să le transporte în călătorii lungi pe mare, şi cum asta a schimbat pentru totdeauna studiul botanicii, precum şi conținutul serei de la Kew Gardens, apoi mi s-au îngreunat pleoapele, capul mi s-a umplut de ferigi, iar ea a tăcut şi m-a învelit cu cearşaful. Era prea cald pentru pătură.

M-am trezit în bezna grea, auzind țipete înfiorătoare de la parter. Mama îşi dădea duhul. Mi-am acoperit capul cu perna. Am vrut ca orice s-ar întâmpla să se întâmple odată, ca să nu mai aibă dureri. Big Rita a venit să vadă ce fac. „Mâine o să fie un copilaş frumos în coş", a spus. Dar când mi-a dat la o parte părul de pe față, i-am simțit degetele tremurând.

O oră mai târziu, am deschis fereastra şi mi-am sprijinit bărbia de pervazul rece, cu ochii la acoperişuri şi la răsăritul trandafiriu. Eram acolo când ambulanța a oprit în fața casei, unde opreşte de obicei, cu un clinchet vesel, maşina cu lapte şi când moaşa a alergat pe trepte, în timp ce felinarul mare de deasupra uşii lumina bocceaua din brațele ei.

Şocul imaginii mi-a golit creierul, apoi stomacul. Şi nu mi-a mai revenit în minte. Mă chinui, şi mă chinui, dar, pur şi simplu, nu-mi amintesc: ceea ce am văzut e cumva blurat, ca o față dintr-o

fotografie. Tata spune că e mai bine așa. Trebuie să uit orice am văzut în noaptea aceea și să-mi amintesc că întotdeauna am avut o imaginație bogată. Și să nu mai pomenesc de asta în vecii vecilor.

„Erou", în limba engleză

Activitate ce presupune căutarea unor obiecte străvechi sau a unor resturi utilizabile, în mâlul din apele curgătoare

După numele doctorului Nathaniel Bagshaw Ward (1791–1868), care le-a inventat și promovat

5. SYLVIE

– Ar ajuta dacă am vorbi despre ceea ce s-a întâmplat? întreb cu grijă, apropiindu-mă încet de Annie, pe canapeaua mare, albă.

Încă am senzația neplăcută că nu mi-a spus totul despre accidentul mamei, că se întâmplă ceva înăuntrul ei.

Annie neagă din cap și își mestecă o șuviță netedă ca o panglică din părul ei lung. O iau cu brațul de după umeri. Sub tricoul cu mâneci lungi, o simt fragilă, și speriată, și tremurândă. Bag de seamă că strânge telefonul în mână și speră ca noul iubit s-o sune și să-i ofere sprijin moral. Poate el are mai mult succes.

O barcă trece pe canal, trăgând semnalul. Până și sunetul ăsta e diferit de cel normal. Lumea s-a schimbat. S-a întunecat. Umbrele care tremură pe perete arată ca niște oameni în cădere.

– Bunica este în cel mai bun loc în care poate fi acum, Annie. O secție de specialitate excelentă din Londra – spitalul local de care avea nevoie era plin. Slavă Domnului, mă gândesc, încă o dată, agățându-mă de fiecare fărâmă de veste bună. Mă duc înapoi într-o oră. Vii cu mine?

Annie încuviințează din cap și încearcă să zâmbească. Dar fața ei este înțepenită de șoc. Ochii sunt înlăcrimați. Plânge în reprize de când s-a întâmplat, cu trei zile în urmă. Amândouă plângem. Dar plângem pentru persoane diferite. Annie, pentru Buni-buni, cum îi spune ea. Eu, pentru mama, nu doar pentru femeia pe care o sun cel mai des ca să vorbim despre nimicuri, sau ca să mă cert cu ea, ci și pentru lucrurile nespuse care există în spațiul dintre noi, adânc și fremătând ca marea, lucruri atât de uriașe, și esențiale,

şi complicate încât nu pot fi puse în cuvinte.

– Sau pot să te duc la tata, dacă preferi să fii acolo, încerc eu, stângaci şi vinovat, să normalizez faptul că Annie are acum două case, două dormitoare – încă ceva la care trebuie să facă faţă.

Nu vreau ca ea să plece nicăieri. A stat în apartamentul ăsta în ultimele două nopţi şi a fost o adevărată mângâiere s-o am din nou aproape! La primele ore ale dimineţii, am stat pe marginea patului ei şi am privit-o cum doarme, aşa cum mă privea mama pe mine. Sau cum făcea sora mea mai mare, Caroline, când se apleca de pe patul de sus, cu părul ei blond caramel legănându-se, şi şuiera: „Sylvie, eşti trează?" până când mă trezeam.

Caroline o să fie aici peste patru zile. Dar America pare şi mai departe în dimineaţa asta şi sunt îngrozită că starea mamei o să se înrăutăţească până când o să vină sora mea din Missouri.

– Acum pot să-ţi dau ceva să mănânci? Un biscuit bun?

Mă gândesc cum spune mama de fiecare dată „un biscuit bun" când ar fi suficient doar „un biscuit", şi jalea năvăleşte din nou peste mine. Trebuie să-mi amintesc că e în comă. Inima îi bate încă. Nu este în moarte cerebrală.

Dar unde este? Mi-o imaginez ţintuită înăuntrul propriului creier – nedumerită şi frustrată –, cerând să fie lăsată afară. „Nu mi-a sosit ceasul!" Are o agendă plină de obiective. Decenii de viaţă care o aşteaptă încă. Treburi de făcut.

– Nu, mulţumesc, o aud pe Annie spunând, prin zgomotul alb din capul meu. Nu suport mâncare în faţa ochilor. Mi se face rău.

Îşi lipeşte faţa de gâtul meu, aşa cum făcea când era mică, cu obrajii lipicioşi de lacrimi, cu genele ca nişte aripi de fluturi zbătându-se pe pielea mea.

O strâng în brațe. Ochii mi se închid încet. N-am dormit neîntrerupt mai mult de două ore de când s-a întâmplat, sărind mereu din somn, leoarcă de transpirație, cu inima zbătându-mi-se în piept.

Accidentul îmi apare în secvențe sacadate. Îl pot descrie în întregime: stropii de sânge de pe peretele stâncii; oceanul fierbând sub rotațiile elicei elicopterului în timp ce mama era ridicată de pe faleza stâncoasă; Annie alergând pe cărarea de piatră, căutând frenetic semnal ca să mă sune.

Apoi sunt fotografiile din telefonul lui Annie. Făcute cu un moment înainte, în fracțiunea de secundă care desparte o plimbare obișnuită pe stânci de o catastrofă. Una dintre ele o înfățișează pe mama zâmbind la cameră, în hanoracul ei verde North Face; următoarea, doar mare și cer, cu mama extrasă instantaneu din cadru, ca cineva tras pe fereastra unui avion de presiunea joasă de afară.

– Buni o să fie bine, nu-i așa, mamă? mormăie Annie, de sub buclele mele nespălate.

– O să... Ezit. Și mama spunea minciuni inocente. Îndulcea cele mai dure adevăruri pentru mine și Caroline. Le netezea muchiile în speranța că nu vor răni prea tare. Buni o să fie bine, iubire.

După ce Annie a plecat la Steve – „acasă", a spus ea, inevitabil: va fi întotdeauna casa familiei –, rămân lângă patul de spital al mamei, încercând să mă obișnuiesc cu faptul că nu era deloc bine. Când un doctor îmi sugerează că, dată fiind incertitudinea, aș putea dori să-i pun afacerile în ordine, încerc să nu țip ca cineva care a căutat pe Google, în toiul nopții, „traumatism cranian" și „comă" și și-a făcut spaime prostești. Și, în plus, afacerile mamei? La drept vorbind, ar fi

mai uşor să sparg sistemul informatic al Kremlinului.

– Sigur, îi răspund, încercând să-mi ţin firea, aşa cum ar fi făcut mama.

La plecare, îi apuc braţul cald, inert – mâna care odată mi-a pus plasturi pe genunchiul julit, care încă mai scrie, ocazional, mesaje online, trimise de acasă: „Superbă vreme! Ar trebui să vezi lupinii. X" –, iar lacrimile mele cad şi înfloresc pe cearşaful alb de spital. Nu pot să nu mă gândesc că este, în secret, conştientă şi îmi spune: „Gogoşică, fii tare!" Şi îi răspund murmurând: „Şi tu, mamă", doar că glasul mi se frânge, şi toate lucrurile pe care nu le pot spune, pe care nu i le-am spus, mi se opresc în gât.

Stând aşa, întinsă, cu vălătucul de bandaje ca un turban, pare mai tânără. Asta mă consolează pentru că ştiu că i-ar plăcea, chiar dacă ar pretinde că nu. („Mai bine bătrână decât moartă", îi place să spună, după care, în fiecare seară, îşi trânteşte pe faţă crema cu retinol.) Creierul s-ar putea să-i sângereze, partea stângă a feţei i s-a inflamat, dar osatura iese în evidenţă, revelând chipul pe care l-a remarcat un agent de modelling cu decenii în urmă. Cea care era înainte de apariţia lui Caroline şi a mea, când ea şi tata au lăsat Londra pentru o viaţă mai bună la ţară – găini, şi plaje, şi jachete de lână – şi, în esenţă, s-a transformat în Linda McCartney. Zâmbesc gândindu-mă că niciodată nu şi-a pierdut de tot ticurile legate de modă. Ca memoria musculară. Văd asta din felul în care îşi aruncă pe umeri un pardesiu, cu un mic gest afectat, sau ridică bărbia pentru o fotografie de familie. Întotdeauna a avut abilitatea proteică a unui model de a manifesta diverse versiuni ale ei înseşi. Rescriere. Metamorfoză.

Îi ating obrazul cu dosul mâinii. Rugos şi uscat. Are nevoie de ulei de trandafiri, recepţionează palmele mele calde. Sau un produs emolient cu acid hialuronic, tapotat în pori cu vârful degetelor. Dacă aş fi avut trusa de machiaj la mine, m-aş fi pus pe treabă şi i-aş fi fardat obrajii, i-aş fi hidratat buzele şi i-aş fi dat cu ojă pe unghiile de la picioare – tot ceea ce facem ca să ţinem la distanţă partea întunecată a vieţii. Eu asta fac. Asta am făcut întotdeauna. Arunc o mână de sclipici peste cele mai adânci şi mai murdare umbre.

Cum stau aşa şi o privesc de aproape o oră, ceva nou şi neliniştitor începe să se cristalizeze. Mama nu este invincibilă. Asta mă destabilizează copilăreşte. Ar putea să moară. Ar putea să nu mai revină ca ea însăşi, cu memoria intactă. Şi atunci, ce anume va fi pierdut? Ea este păstrătoarea tuturor secretelor noastre de familie. Dacă există lucruri pe care încă voia să mi le spună? Întrebări pe care aştepta să i le pun? Dar acum nu i le pot pune. Adevărul despre ceea ce s-a întâmplat de fapt într-o pădure îndepărtată, în zilele decolorate de soare ale verii anului 1971, a fost aruncat în mod brutal, neaşteptat, acolo unde nu-l mai pot ajunge.

6. RITA

– *Şocantă* treabă, nu-i aşa? şopteşte femeia, ameninţând aureola spaţiului personal care separă în mod normal străinii. Uşa conacului se trânteşte în urma Ritei, cu o absorbţie de aer care sigilează vestibulul slab luminat, precum capacul greu al unei cutii de lemn. Pur şi simplu îngrozitor, continuă femeia, aprinsă, de parcă Rita i-ar fi răspuns.

Rita nu e sigură dacă se referă la pierderea copilului sau la cealaltă poveste – bârfa mult mai deşănţată despre Jeannie. Zâmbeşte politicos, bine antrenată în arta de a nu oferi nimic, şi lasă valizele copiilor pe podea, cu o bufnitură. Reperând locaşul din perete în care fâsâie un foc de lemne, simte o gheară în piept. Casa asta veche şi dărăpănată o să ardă ca un foc de tabără.

– Bieţii soţi Harrington! Una după alta, nu? Femeia clatină din cap. Părul nu i se mişcă. E ţeapăn şi bălţat cu maro şi cenuşiu, ca aripile unei bufniţe. Ce nebunie!

O bufnitură înfundată răsună de la etaj şi îi îndreaptă atenţia Ritei înapoi spre copii. Teddy? Da, Teddy. Îl aude chicotind. Sunetul se deplasează altfel aici, nu ricoşează din pereţi, cum se întâmpla la Londra, ci se propagă prin lemn, ca o revărsare de ulei cald. Altă bufnitură amortizată. Ochii mari ai Ritei se îndreaptă în sus.

Tavanul jos – îl poate atinge cu vârful degetelor –, cu tencuiala coşcovită, este traversat de bârne groase, negre, încrucişate, de felul celor pe care le găseşti în casele de fermă, creând şanţurile şi îmbinările acelea prăfuite, atât de iubite de insectele târâtoare şi, foarte posibil, de şoareci. Nu poate decât

să-şi închipuie câţi păianjeni sunt într-un loc ca ăsta. Pereţii, cu lambriuri, sunt decoraţi cu picturi în ulei – peisaje, câini – şi cu buchete prăfuite de fiori uscate. Cel puţin, nimic nu pare prea valoros. O comodă mâncată de cari. O bancă rustică. Un scaun tapiţat care se dezintegrează. Toate înşirate neglijent pe scândurile goale ale podelei, ca pe puntea unui vapor. Are şi impresia de înclinare, ca şi cum ar fi pe punctul de a cădea în gol. Dar nu e sigură că asta are prea mult de-a face cu podeaua.

– Doamna Grieves. Femeia are o strângere de mână puternică, palma ei se freacă de pielea tânără a Ritei. Dar poţi să-mi spui Marge. Îşi ridică maxilarul proeminent, revelând o aluniţă voluminoasă, locuită de un fir singular de păr negru, sârmos. Rita se străduieşte să nu se uite la el. Menajeră. Marge zâmbeşte. Dinţii ei sunt cenuşii şi alungiţi, crăpaţi şi inegali, şi o fac pe Rita să se gândească la Stonehenge. Pe viaţă. Născută şi crescută în Hawkswell.

Menajeră. Poate să-ţi facă viaţa grea. Va trebui să se înţeleagă cu Marge.

– Eu sunt bona...

– Big Rita, da, ştiu, o întrerupe Marge şi o măsoară pe Rita cu o privire ageră şi ghiduşă. Ei bine, înţeleg cum te-ai ales cu porecla asta.

Rita se chinuie să-şi păstreze zâmbetul. („Doi metri şi cinşpe, să fiu a naibii", obişnuiau să se minuneze prietenele lui buni, făcând-o să se aplece şi să se chircească, atât de ruşinată încât nici nu mai putea să respire.) Studiază antebraţele musculoase ale lui Marge; capilarele sparte de pe obraji; silueta robustă, otova. Spre cincizeci de ani? Nu putea spune. Toţi cei trecuţi de treizeci îi par bătrâni.

– Blândă cu copiii. Devotată ca un dog danez. A spart oglinda laterală a maşinii.

Scapă rufe roşii printre cele albe la spălat, punctează Marge, trecându-şi limba peste buze. Domnul Harrington mi-a spus totul despre tine, adaugă ea, cu o notă de rivalitate indubitabilă.

Rita ar fi vrut ca Walter s-o pună în gardă şi pe ea. Dezbină şi stăpâneşte. Şi-l poate închipui gândind asta. (De altfel, n-a mai rasolit rufele albe la spălat de luni bune.)

– Pot să mă adaptez la orice, Rita. O să vezi că sunt extrem de flexibilă, spune Marge într-o manieră care sugerează contrariul. Pot să vin aici cât ai clipi, la orice oră din zi, spune, apoi arată cu capul spre uşă. Aia din faţă e maşinuţa mea de nădejde. Rita îşi aminteşte grămada de fier ruginit de sub caprifoi. De fapt, e mai rapidă decât pare, spune Marge cu o pufnitură înţepată. Am bătut conacele astea ani de zile. De când a murit soţul meu. Înecat în Severn. Mţţţ, face şi plesneşte din limbă, ca şi cum şi-ar aminti de prostia lui. Viitura.

– Vai, Doamne, îmi pare rău.

Rita se uită în jos, la picioare, apoi aruncă o privire pe scări în sus. Ce face Teddy?

– M-am descurcat foarte bine singură.

Marge vorbeşte cu mândrie nedisimulată, ca una care şi-a pus viaţa la punct în ciuda sorţii.

Rita se înmoaie puţin faţă de Marge. Cel puţin, au în comun spiritul de independenţă. În Londra exista camaraderie între servitori, cei mai mulţi necăsătoriţi, dispensabili, găzduiţi în mansarde sau cu colegi de cameră, în apartamente înghesuite. Angajaţii externi apăreau dimineaţa devreme, albine lucrătoare roind din cartierele ponosite către străzile înstărite ale Londrei şi către vile, ca să aibă grijă de copiii altora – să-i hrănească, să-i spele, să le dezinfecteze juliturile din genunchi. Ţineau casele în

perfectă ordine, apoi, la căderea nopții, se înghesuiau în autobuze sau se scurgeau înapoi, la metrou, întorcându-se în locuințele lor, fără să lase urme, ca și cum nici n-ar fi fost vreodată pe-acolo.

– Nu că munca ar fi floare la ureche.

– Sigur că nu, se grăbește Rita să confirme.

– Pe-aici, caselor nu le face bine să stea nelocuite. Se transformă în ruine, serios! Pădurea le revendică. Umezeală. Mucegai. Șoareci. Cari. N-are rost să păstrezi proprietatea dacă n-o folosești.

Rita confirmă din cap. Nu reușește să înțeleagă cum poate cineva să aibă o casă întreagă pe care să n-o folosească, darămite să mai aibă și grijă de ea! Ce n-ar da ea să aibă măcar un mic apartament al ei!

– Dacă nu eram eu, ar fi crescut măceși la grindă.

Rita râde, savurând ideea. Dar o altă bufnitură puternică de la etaj – încă puțină tencuială sfărâmată – o îndeamnă să se adune. Trebuie să vadă ce face Teddy. Să se asigure că nu sunt ferestre deschise. Că nu există mobilă grea sprijinită precar de pereții strâmbi. Dacă un accident așteaptă să se întâmple, Teddy o să dea de el.

– Mai bine mă duc să văd ce fac copiii, spune ea, apucând din nou valizele. Se pare că Teddy se acomodează un pic prea bine.

– Nu e ușor de trăit în locul ăsta. Fără nici un avertisment, Marge o apucă pe Rita de mânecă. Nările îi freamătă. Îi dă drumul la mânecă și o măsoară din priviri. Știi câte ceva despre pădure, da? Rita neagă din cap. Inima începe să-i bată mai repede. Când ți-ai pierdut ambii părinți pe un drum forestier singuratic, când ești smuls pe jumătate mort dintre fiarele fumegând, ai coșmaruri cu copaci. Dar ea refuză să se victimizeze. Avea șase ani. Iar

amintirea accidentului de mașină este, din fericire, o pată albă. Nici nu mă așteptam. O fată din Devon, zicea domnul Harrington.

– Aia sunt eu.

Cer și mare. Doar gândul la asta o face să tânjească să se uite pe o fereastră și să vadă linia orizontului ca trasată cu pensula, granița fluidă verde-cenușie unde apa întâlnește norii. Își amintește sarea, crusta fină de cristale pe buzele ei, și îi lasă gura apă.

– Atunci, trebuie să-ți menții vigilența. Vipere. Ciuperci otrăvitoare. Căpușe. Cât despre crengi, la vânt puternic? În momentul în care ai auzit trosnetul, e deja prea târziu. Minele părăsite se cască sub picioarele tale. A, da, la poarta grădinii se află o grămadă de trunchiuri căzute. Dacă Teddy se cațără pe ea, grămada o să vină la vale. O să treacă peste el ca sucitorul peste aluat.

– Păi, e bine de știut, reușește Rita să zică, încercând să pară neînfricată.

Locul ăsta pare coșmarul unei bone. Dincolo de fereastră, masa verde se leagănă neliniștitor.

– Braconieri. O șleahtă periculoasă. Însă pădurarii n-ar trebui să-ți facă probleme dacă le lași oile în pace. Drepturi străvechi de pășunat. Se oprește. Ceva scânteiază în ochii ei. A! Iartă-mă. Trebuie să te avertizez în privința lui Fingers Jonson.

– Fingers?

Începe să se întrebe dacă femeia nu e puțin sărită, sau dacă nu cumva căldura sufocantă și fumul din încăpere îi afectează ei judecata. În plus, are neapărată nevoie la toaletă. A fost un drum lung.

– Singuratic. Înalt. Albinos. Bântuie prin pădure. Omul nostru Verde. Rita vizualizează personajul mitic popular, o față alcătuită din bețe răsucite și frunze,

cu ghinde pe post de ochi. Oribil. O molie mare se izbește de fereastră. Ciudații sunt atrași de locurile astea. Mereu căutând să scape de ceva. Fugari. Drogați. Prețul pe care-l plătim ca să trăim în ultima fărâmă de sălbăticie din Anglia.

Rita strânge instinctiv pumnii. Și-ar da viața pentru Hera și Teddy.

– Copiii vor fi în siguranță cu mine, Marge.

– Pari foarte sigură pe tine pentru o femeie atât de tânără, trebuie s-o spun, zice Marge pufnind iritată de treaba asta. Presupun că, la statura ta, faci față cu succes oricărui bărbat. Când simte gheara familiară din piept și în urechi îi răsună insultele psalmodiate în șoaptă prin curtea școlii – „Rita Rex", „Rita Heifer", „Mr Rita Murphy" –, decide să o ia din loc. Și l-ai sfărâma cu încălțările alea.

Marge se uită în jos la piciorul Ritei, când aceasta își pune sandaua Clarks maro pe scară. Rita își urăște picioarele. Și mai mult urăște oamenii care se uită la ele.

Intră un val de aer proaspăt și o lumină galben-verzuie. Rita se întoarce și o vede pe Jeannie în ușă.

– Mă întrebam dacă ai putea fi atât de ama... Jeannie se oprește. Îi cade fața. Marge, spune, adunându-se repede.

– Doamnă Harrington!

Marge o măsoară cu privirea, cu mișcări de ochi rapide, sacadate.

– Nu mă așteptam ca dumneata să fii azi aici, spune Jeannie.

– Soțul dumneavoastră m-a rugat să vă ajut să vă faceți comodă, spune Marge, reușind să pară în același timp slugarnică și autoritară.

La menționarea lui Walter, Rita se înroșește. Cuvintele blestemate „micul nostru aranjament" încep să-i pulseze iar în cap, captive ca molia de la fereastră.

– Să mă fac *comodă*, Marge? Jeannie își recapătă zâmbetul – e îndelung antrenată în menținerea unei aparențe grațioase, ca după aceea, bănuiește Rita, să se ducă sus și să țipe în pernă. Dumnezeule! Am treizeci și trei de ani, nu nouăzeci.

Marge ignoră remarca, iar ochii ei se uită țintă la inelarul lui Jeannie, ca pentru a verifica dacă verigheta mai este acolo.

Cu o bufnitură neplăcută, mintea Ritei aterizează într-o seară de decembrie, cu lapoviță, când a pus propriul inel de logodnă în mâna unui vagabond de pe podul Waterloo, apoi a pornit mai departe cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Mai devreme, îl sunase pe Fred ca să i se confeseze. Încă aude tremurul din vocea lui: „M-ai trădat, Rita". Apoi zgomotele de pe fir și legătura telefonică – precum și viitorul care credea că o așteaptă acasă –, toate au murit, lăsând-o în derivă.

– Am aerisit bine casa, continuă Marge. Focul o să alunge umezeala, doamnă Harrington.

– Spune-mi Jeannie de acum.

– Trebuie? spune Marge după o clipă, cu o voce rece și acră ca ceapa murată.

Anul trecut, când s-a întors de la The Lawns, Jeannie a insistat ca Rita să i se adreseze „pe numele meu, nu pe al soțului meu". I s-a părut ciudat la început, dar s-a obișnuit. S-a obișnuit cu multe lucruri care i se păruseră cândva extraordinare.

– Cum dorești, Marge.

Jeannie merge până în partea cealaltă a camerei, bocănind cu tocurile pantofilor ei de firmă, și se uită în oglinda mare, argintată, de deasupra comodei. Se miră de propria reflexie de parcă s-ar fi așteptat să vadă pe altcineva.

Marge îi dă târcoale.

– O să fiţi fericită aici, doamnă Harrington. O să mă asigur de asta, spune ferm, ca şi cum fericirea ar putea fi redată cu un pic de şmotruială, ca strălucirea unei podele cu parchet.

– Mulţumesc.

Zâmbetul lui Jeannie păleşte. Se face linişte.

– Iar copiii vor avea seva copacilor în vene mai repede decât credeţi, adaugă Marge. Pădurea o să scoată oraşul din ei, nu vă faceţi griji. Jeannie cască ochii. Rita se uită ţintă în podea, încolţită de nevoia stringentă de a chicoti. Păi, eu o să mă apuc să pregătesc cina, continuă Marge. Cum vi s-ar părea o friptură de miel? Cartofi?

– Nu te deranja. O cină frugală va fi suficientă. Rita poate să încropească ceva.

– Dar domnul Harrington a dat ordin ca *eu* să gătesc cina.

Marge aruncă o privire ofensată în direcţia Ritei.

– Ei bine, eu dau ordin să nu găteşti. Ai muncit din greu să pregăteşti casa. Du-te acasă şi odihneşte-ţi picioarele.

Marge stă încăpăţânată în holul de la intrare, ca şi cum ar fi prins rădăcini acolo.

– Arătaţi atât de obosită, doamnă Harrington! Subţire ca un băţ. Dacă sunteţi aici în convalescenţă, trebuie să mâncaţi pe săturate.

– Convalescenţă? repetă Jeannie reuşind să râdă discret şi îşi ridică părul ca să-şi aerisească ceafa. Vai de mine!

– Bine, atunci vă las să vă vedeţi de treabă, spune Marge pe un ton ofensat şi se îndreaptă spre ieşire.

Rita urmăreşte reflexia tulbure a lui Marge deplasându-se pe cerul pătat al oglinzii. Îndată ce a dispărut, Jeannie spune:

– Dumnezeule, nu s-a schimbat nici un pic. La dracu', e clar că s-a înrolat printre

spionii lui Walter.

Pe Rita o trece un val de ruşine şi vinovăţie, ca apa fierbinte printr-o ţeavă. „Micul nostru aranjament." Undeva, prin casă, se aude un ceas cu cuc, o replică mecanică stridentă a păsărilor adevărate de afară.

Jeannie se aşază pe prima treaptă a scării. Îşi sprijină bărbia în palme şi se uită, printre genele întoarse, la Rita.

– Trebuie să stăm de vorbă, nu-i aşa?

I se strânge stomacul. Jeannie *ştie*. Arată în sus, pe scări.

– Copiii...

– Lasă-i, o să supravieţuiască, zice Jeannie şi bate cu palma pe treaptă. Aşază-te lângă mine.

Rita se aşază cu greutate, în acelaşi timp îngrozită şi uşurată că este dată în vileag. Tot ce-i rămâne e să recunoască ea prima.

– Îmi pare rău, Jeannie.

– Îţi pare rău? Despre ce naiba vorbeşti? întreabă Jeannie privind-o nedumerită. Doamne, tu chiar eşti o creatură bizară, Rita. Voiam să-ţi mulţumesc. Pentru că ai venit cu noi. Sincer, din toată inima.

Deposedată de confesiunea ei, nu ştie ce să spună.

Un romb de lumină solară ruginie pătrunde pe fereastra stropită şi murdară, revelând un ciclon de fire de praf stârnit în mijlocul încăperii.

– N-o să te mint, Rita, ai intrat în cea mai plictisitoare vară din viaţa ta.

Simte căldura târându-i-se pe gât, ca o eczemă.

Jeannie o studiază cu o expresie încurcată, care se transformă într-una de simpatie.

– Fred nu mai e în peisaj, nu-i aşa? Tipul ăla, măcelarul. Cel puţin, presupun că nu mai trebuie să te duci acasă să-l vezi.

– Nu, mormăie Rita, uimită că Jeannie îşi aminteşte numele lui Fred.

Intotdeauna a presupus că încetează să existe pentru Harringtoni dincolo de slujba ei. Poate că așa e. Spre sfârșitul logodnei lor, deși ea habar n-avea că asta urma, Fred îi spunea că e atât de absorbită de viața familiei Harrington de la Londra încât nici nu mai are propria viață; se atașase de familia asta ca o moluscă de *Titanic*. Fără să știe prea bine de ce, simțea că s-ar fi expus prea tare dacă ar fi dezvăluit adevăratele motive pentru care rămânea, așa că vorbea despre salariul pe care-l economisea, mult mai bun decât orice ar fi putut câștiga acasă, despre căsuța pe care ar urma să și-o cumpere într-o zi. Știa că el n-avea să înțeleagă niciodată cum aparținența la o familie, chiar și în calitate de angajat, ancorează niște elemente destabilizate, care zdrăngănesc înăuntrul tău. Să fii bonă e mai mult decât un job. I se părea necesar la un nivel pe care nici ea nu-l înțelegea cu adevărat. Când nu lucra, se simțea pierdută, dezrădăcinată. Fred era un om bun – și cu un centimetru mai înalt. Dar erau o mulțime de lucruri pe care nu i le putea spune.

– E puțin probabil să găsești aici o nouă relație, continuă Jeannie oftând. Te avertizez de pe-acum.

Asta îi convenea de minune Ritei. După ce se întâmplase cu Fred, renunțase definitiv la bărbați.

Un zdrăngănit strident. Se întorc amândouă. Marge a apărut în ușă, ținând într-o mână o legătură de chei ca de temnicer, iar în cealaltă, o pereche de ghete din piele scorojită.

– Am luat astea din șopronul de lemne, Rita. Sunt ale pădurarului și tâmplarului nostru, Robbie. N-o să le simtă lipsa. După cum spuneam, o să ai nevoie de o pereche de încălțări sănătoase. Uite ce mari sunt, vezi? Ghete bărbătești. Jenant. Păi, atunci vă las în pace.

Ceea ce pare puțin probabil. Marge nu se clintește. Ghetele ponosite din piele stau ghemuite la picioarele ei, ca niște câini care așteaptă comanda.

– Mai e ceva, Marge? întreabă Jeannie printre dinți.

– Nu știu dacă e treaba mea să spun asta...

Atunci taci, o roagă Rita în tăcere, amintindu-și cum la fel a început și doamna Pickering de la numărul treizeci și șase, ca să spună apoi: „Poți avea altul oricând, Jeannie". Mâinile lui Jeannie încep să se frământe în poală. Mereu au trădat-o mâinile.

Marge își trece limba peste dinții din față.

– Am auzit de copil, doamnă Harrington, spune repezind cuvintele de parcă ar fi fost pregătite dinainte. Îmi pare rău.

Se lasă liniștea. Rita își amintește dimineața de după nașterea copilului: mocirla de ziare pe care o curățase din dormitor, îmbibate de sânge; o grămadă de prosoape pătate, uitate pe bancheta de la fereastră; izul metalic ce plutea în aer. Leagănul gol.

Marge se retrage spre coridor.

– Stai, spune Jeannie brusc. Marge se oprește în expectativă. Rita își ține respirația. Îți mulțumesc, spune Jeannie, cu mâinile nemișcate în poală, iar diamantul de la inel sclipește în lumina ruginie. Pentru că iei în seamă existența copilului meu. N-o fac mulți.

Ușurarea lui Marge e aproape palpabilă.

– A, era să uit. Încă ceva. „Asta e. N-o să plece niciodată", se gândește Rita. A sunat un bărbat mai devreme în după-amiaza asta, înainte să sosiți, și a cerut să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Jeannie se îndreaptă imediat de spate, ca o plantă însetată care primește apă.

– Nu Walter?

– Cu siguranță, nu. Marge mijește ochii. O privește pe Jeannie cu mai multă atenție. A sunat de trei ori. Dar nu și-a spus numele.

O, nu! Rita simte că ceva se frânge înăuntrul ei. Nu *el*. Nu aici.

– Ce ciudat! spune Jeannie încet.

Aerul din încăpere e insuficient. Trece un moment.

– O seară minunată, atunci.

Marge se retrage, cu legătura ei de chei zdrăngănind.

Jeannie își duce mâna la gură. Rita stă nemișcată, neîndrăznind să scoată o vorbă, și ascultă cum se întețește respirația lui Jeannie, care pare că deapănă toată durerea și toată dorința printre degetele-i delicate, încărcate de diamante.

7. HERA

Don Armstrong era cel mai bun prieten al tatei. Au fost împreună la Eton, iar în poza aceea veche de la şcoală, pe care tata a spart-o de perete la Paşte, rânjesc mai degrabă unul la altul decât la cameră, ca şi cum ar savura o glumă bună. Peste ani, Don a fost cel care l-a dus pe tata la o petrecere unde a cunoscut-o pe mama. Se spune că, ieşind de la petrecere, tocul ei stiletto s-a înţepenit în grătarul din pavaj. Don a dus-o în cârcă până la taxi. Tata s-a aşezat în maşină şi a însoţit-o în siguranţă până în apartamentul ei din Kensington. „Muncă de echipă", spunea mama.

În albumul de nuntă al părinţilor mei, cei doi sunt iar împreună şi se ţin cu braţele pe după umeri. Don, cavaler de onoare, arată în mare măsură la fel ca şi acum, bronzat, cu părul de un blond murdar, cu faţa largă şi toate trăsăturile menite să facă din el un mascul alfa. Tata obişnuia să spună în glumă – pe vremea când făcea glume, iar viaţa lui Don era un subiect amuzant de conversaţie şi nu o rană deschisă, sângerândă – că Don mai are păr în cap pentru că nu s-a procopsit cu o familie şi nici n-a muncit serios o zi în viaţa lui. Don a moştenit o avere în acţiuni; tata, o veche fabrică de sticlă şi o mină de cuarţ neprofitabilă din Africa. Don avea aventuri. Tata avea şedinţe, şi cuptoare, şi muncitori în grevă de care să se ocupe.

Don călătorea mult. Mama se uita pe fereastră şi spunea chestii de genul: „Walter, când l-am văzut ultima dată pe Don? Sper că nu e în vreo încurcătură pe undeva", iar vocea ei părea mereu puţin prea ridicată.

După un timp - zile sau săptămâni, nu se ştia niciodată -, Don se înfiinţa din nou pe treptele de la intrare, extenuat după un zbor, cu ochii ca nişte mărgele albastre pe tenul bronzat, cu buzunarele de la jacheta lui kaki, decolorată de soare, burdușite cu poveşti şi cadouri pentru mine şi Teddy: un colţ de tigru; o brăţară indiană din aur; o mască din lemn cu găuri pentru ochi care apărea râzând în coşmarurile mele.

La cină, făcea lucruri uluitoare, cum ar fi s-o ajute pe mama la bucătărie, ceva ce tata n-ar face în vecii vecilor, nici într-un catralion de ani. „Dă-te un pic, Jeannie, şi lasă-mă pe mine să pregătesc cartofii", spunea, şi făcea o mare mizerie: săreau stropi peste tot, cartofii derapau pe blat, în timp ce mama se rezema de frigider şi râdea, fără să fie deloc deranjată de uleiul care sclipea pe podeaua bucătăriei, de parcă aşa ar fi trebuit să fie.

După asta, nu se mai discuta despre ceea ce făcuse familia Pickering cu grădina din faţa casei („Să scoată trandafirii aceia vechi!") sau dacă familia Smith-Burnet şi-a cumpărat casă de vacanţă în Franţa. Eram cu totul transportaţi.

Don stătea pe scaunul tatei - nimănui altcuiva nu-i mai fusese oferit vreodată: pielea lui fusese presată pe forma tatălui meu, ca o şa. Se lăsa pe spate, cu gheaţa clincănind în paharul de whisky, şi, în timp ce vorbea despre călătoriile lui, părea că globul pământesc din salon începea să se învârtească pe axă. Marrakesh. Paris. Bombay. Partidele de vânătoare din Kenya erau preferatele lui. Le retrăia povestindu-le: pocnetul din timpane şi lovitura în umăr a patului armei; fiorul doborârii unei bestii uriaşe. „Cu cât eşti mai aproape de moarte, cu atât te simţi mai viu", spunea.

Din când în când, tata bombănea ceva despre căldura de la cuptoarele lui de sticlă sau despre adâncimea zăcământului de cuarț din mina namibiană pe care a moștenit-o de la unchiul preferat, pe care o numea „cel mai costisitor și dificil copil al meu" și pe care refuza să o vândă. Dar nimeni nu putea să vadă dincolo de mirosul mineral de la sângele leului, iar Teddy îi făcea semn să tacă. Iar mama se înclina către Don, cu coatele pe genunchi și cu bărbia în palme, și toate locurile în care nu fusese și lucrurile pe care nu le făcuse i se adunau imprimate ca niște timbre poștale în cuta dintre sprâncene. (Tata n-o lua niciodată cu el în călătorii. Ea trebuia să rămână acasă cu noi. „Păzește cetatea", îi spunea.) După ce pleca Don, avea ceva distant în privire, nu foarte diferit de expresia pe care o avea ieri, în drum spre Foxcote. Ea crede că nu văd prin ochelarii de soare întunecați, dar văd. Văd prin orice.

Don nu stă niciodată prea mult. Și n-a stat mult nici în weekendul *acela*. Doar o noapte în camera de oaspeți, când tata era plecat în străinătate, într-o călătorie de afaceri. Am surprins-o pe mama ieșind din camera de oaspeți în dimineața următoare, cu fața radiind, cu părul răvășit, cu rimelul scuturat pe pomeți, ca și cum fusese desfăcută și cusută la loc peste noapte. Și asta a fost cam cu trei luni înainte de a-și anunța sarcina și data probabilă a nașterii.

Înainte de asta, o dată pe lună, era de parcă ar fi plouat în casă. Mama se ducea în dormitor cu o aspirină și o sticlă de apă fierbinte. Apăreau câțiva stropi de sânge în vasul de toaletă și știam că bebelușul pe care ea și tata se tot chinuiau să-l facă – cel care ar fi trebuit să fie apropiat de vârstă cu Teddy, dar continua să se îndepărteze – n-a apărut nici de data asta. Și mă rugam să apară. Dar nu așa.

Nu știu ce m-a îndemnat să fac socoteala. Să mă aplec asupra cărții de anatomie. Cred că, pur și simplu, am știut. Și sunt destul de sigură că și tata. Când mă gândesc acum la asta – și încă mă gândesc destul de mult, iar gândurile sar și pișcă precum puricii –, simt că tot ce ni s-a întâmplat a fost din vina lui Don. Și că a scăpat nepedepsit.

8. SYLVIE

Zilele mele se derulează într-un ritm frenetic. Încercând să țin departe spaima care mă roade, sar de la un moment la altul, printr-un noian de treburi. Între vizitele la spital – și apelurile pe telefonul mamei, ca să-i ascult iar și iar vocea în mesajul de întâmpinare –, devin obsedată de ideea de a transforma apartamentul roz al lui Val într-un cămin. Aș vrea ca Annie să se simtă acasă aici, nu să stea doar dintr-un simț al datoriei.

Când o să vină Caroline din America, o să am nevoie și de aprobarea ei, în loc să considere că e o expresie a crizei vârstei de mijloc pe care o traversează sora ei mai mică. Am întins cuverturile galice vechi pe canapeaua de un alb imaculat și am pregătit, după rețetele mamei de când eram mică: prăjitură *red velvet*, tartă de ciuperci cu foitaj și plăcintă cu pește sărat.

Lumea profesională pare să se afle pe un alt plan al existenței, unul în care nu mai pot funcționa. Așa că refuz orice angajament nou, inclusiv un shooting de cinci zile în Grecia pentru un catalog, considerând că dacă sunt propriul meu angajat, asta nu înseamnă că nu pot să-mi iau concediu pentru probleme personale. Așa cum punctează cu intransigență agenta mea, Pippa, pot, dar nu sunt plătită. „Stai cât ai nevoie", spune ea, apoi, cu mai multă fermitate: „dar nu prea mult". Amândouă știm că e riscant să dispari de pe radar când atât de mulți make-up artiști – mai tineri, mai flămânzi, foarte activi pe Instagram și cu vloguri de tutoriale – sunt în competiție pentru joburi. Nu-i spun Pippei că, în momentul ăsta, mâna mea nu e destul de sigură ca să traseze un machiaj ochi-de-

pisică sau că abia pun geană pe geană şi, de câte ori mă întreabă cineva „Cum te simţi?", n-am idee ce să răspund.

Nu există cuvinte care să descrie spaţiul ăsta ciudat şi schimbător în care mă aflu, incapabilă să jelesc, anticipând şirul zilelor fără poveşti la telefon, fără e-mailuri, fără planurile de Crăciun pe care eu şi mama începeam întotdeauna să le discutăm, cu entuziasm, din august. Mă apropii de data la care ne duceam să vedem noua expoziţie de la V & A[5] şi îmi imaginez cum, în după-amiaza în care s-ar întâmpla asta, într-un univers alternativ, noi am trece pe lângă statuile greceşti şi mama ar spune, cum spune întotdeauna: „Aş putea să locuiesc aici".

În timp ce supravieţuiesc numai cu cafea şi adrenalină, kilogramele se tot împuţinează. (Satisfăcător, chiar în situaţie de criză.) Îmi simt inima ca după o alergare de zece kilometri. În oglindă, observ că am o contracţie nervoasă violentă la pleoapa stângă. La fel ca în cazul altor lucruri, ne gândim că ceilalţi nu văd. Ba văd. Şi totuşi. Bărbatul din barca neagră de pe canal, acela care cântă la chitară şi poartă o pălărie uzată care-i dă un aer sexy, libertin, a început să-mi zâmbească de câte ori trec pe alee, posomorâtă, după o vizită la spital. Sau sunt pe balcon, dusă pe gânduri, cu ochii după stârc, şi îl surprind uitându-se la mine. Poate că e într-o ureche sau are nevoie de ochelari, dar zâmbetul lui pare mereu întrebător.

Sună Steve.

– Nu eşti în regulă, aşa-i? Pasiv-agresiv. Trebuie să-i fi spus Annie ceva. Pari într-o stare maniacală, Sylvie. E o tâmpenie să stai în apartamentul lui Val într-un moment ca ăsta. Vino acasă, iubito. Lasă-mă să am grijă de tine.

Oferta e atât de tentantă – într-un fel atât de laş, de defetist –, încât trebuie să

mă aşez.

Aş putea să-mi reiau locul în căsnicia mea, în casa mea, cu contul nostru comun, ca o lingură în suportul din sertar, şi să pun capăt navetei nesuferite a lui Annie între dormitoare. Dar ceva în mine se opune. Mă gândesc la cuvintele lui Annie: „Deci ai trăit în minciună tot timpul ăsta?" Mă gândesc cum am tăinuit atâta vreme frânturi dureroase, stânjenitoare din viaţa mea. Aşa că mă încleştez pe poziţie, ca o femeie care ar atârna de la fereastră ţinându-se numai cu vârfurile degetelor.

– Întotdeauna ai fost cel mai rău duşman al tău, ştii asta? spune Steve şi îmi închide, amintindu-mi astfel de ce am plecat.

Caroline mă salvează, zburând peste Atlantic şi apărând de la controlul vamal îmbrăcată într-o ţinută largă de in verde-lime, care flutură pe ea, transpirând şi strâmbându-se ca un pilot de bombardier care a supravieţuit încă unui raid periculos. (Sora mea detestă să zboare şi devine credincioasă când se află la bordul unui avion.) Ne îmbrăţişăm şi inspir parfumul confortului casei sale americane, cu verandă şi odăiţe intime, cu familia sa numeroasă, zgomotoasă şi iubitoare şi cu cei trei câini băloşi, dar şi al miilor de kilometri pe care i-a străbătut şi al tuturor lunilor în care am fost despărţite.

Caroline e măritată cu directorul unei companii de transporturi, Spike, cel mai minunat bărbat, masiv ca un siloz de cereale. Au cinci copii sub nouăsprezece ani, incluzându-l pe Alf, de şapte ani, cu Asperger, care are mare nevoie de Caroline în preajmă. (Vorbim o grămadă pe Skype.) Suntem cât de diferite pot fi două surori. Ea e înaltă, blondă, stabilă şi solidă, ca un labrador. Eu am fost întotdeauna cea brunetă şi sfrijită,

agitată, iute de picior, ca pisica unei vrăjitoare. Şi da, Caroline a fost capabilă să rămână într-o căsnicie fericită, la fel ca părinţii noştri.

– Tot ca de înmormântare eşti îmbrăcată, surioară, după cum văd. Rânjeşte. Eu îmbrăcată în negru – e una dintre glumele noastre. Mă ţine de după umeri. Şi eşti nedrept de slabă! Eu am pus pe mine trei kilograme de când a căzut mama, mai ales din prăjituri, iar tu ai scăzut cu o măsură. Cum e posibil aşa ceva? Mănânci doar carne macră şi fructe de pădure sau ţii vreo dietă excentrică? O să-ţi miroasă gura ca a omului cavernelor? mă întreabă, iar eu râd. Îmi aduce o uşurare psihică enormă. Sau..., zice şi mijeşte ochii. Nu eşti, sau eşti?

– Nu sunt ce?

– Eşti într-o relaţie sexuală sălbatică în afara căsătoriei?

– O, Doamne, nu! Caro, sunt atât de departe de o relaţie sexuală încât aş putea să mă călugăresc.

Dintr-un motiv stupid, mă gândesc la omul cu pălărie din barcă.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Atunci de ce te-ai înroşit?

– De căldură.

– Ştii că nu te cred! Încă arăţi de treizeci de ani. E îngrozitor de enervant.

– Da, da!

Dar simt cum mi se lărgeşte zâmbetul.

Ce derutant e să simţi aşa o fericire ridicolă la vederea cuiva, când reunirea are loc din cel mai nefericit motiv!

Începem imediat să pălăvrăgim cu o sută de kilometri pe oră, până când distanţa dintre noi dispare, iar accentul ei transatlantic alunecă în cel britanic şi e ca şi cum ne-am fi văzut ultima dată ieri. Apoi suntem din nou copii. Stau întinsă în patul de jos şi mă întind să-i ating degetele care se leagănă deasupra mea. Ne întoarcem de la şcoală pe drumul

nesfârşit din Devon, cu toartele genţilor de şcoală burduşite tăindu-ne umerii, culegând flori sălbatice - margarete, morcov sălbatic - de pe faleză ca să i le dăm mamei la ora ceaiului. Mama, întorcându-se de la chiuvetă şi ştergându-şi mâinile pe fusta evazată din denim. Totul năvăleşte în mintea mea şi mă face să-mi ţin respiraţia, mă ţintuieşte înapoi în timp, ca o centură de siguranţă.

- Ce s-a întâmplat? mă întreabă Caroline aruncându-mi o privire rapidă. M-am îngrăşat prea tare ca să port verde, sau ceva de genul ăsta? Arăt ca un gard viu?

- Nu. Arăţi minunat. Îi pun geanta în portbagaj. Un bagaj de mână. Înseamnă că n-o să stea mult, îmi zic, şi simt un gol de tristeţe în piept. Mi-a fost dor de tine, asta e tot.

Mă ia pe după umeri.

- Şi mie.

Vederea magnificei noastre mame zăcând inertă pe un pat de spital, suspendată în obscuritatea insondabilă a comei, cu funcţiile organismului susţinute de mijloace externe, o face pe Caroline să izbucnească în plâns.

Am avertizat-o. Dar nimic nu te pregăteşte cu adevărat. O iau de mână. Palma ei e umedă şi fierbinte. Urăşte spitalele. Le plasează undeva în fruntea listei cu lucruri de evitat. A avut parte de atâtea intervenţii chirurgicale în copilărie încât nu e de mirare.

- Nu-mi vine să cred aşa ceva. O credeam invincibilă. Nu e niciodată bolnavă! Nici măcar nu răceşte vreodată. Of, Sylvie, mă simt atât de vinovată că stau aşa departe!

- Nici dacă ai fi trăit pe aceeaşi stradă, n-ai fi putut împiedica asta, îi zic eu şi îi întind un şerveţel. Caro, e posibil ca... atunci când îşi revine... Mă poticnesc.

Subiectul are complexitatea lui, sunt prea multe implicații. Memoria ei s-ar putea să fie afectată. Ar trebui să știi asta.

Mă uit la chipul surorii mele, să văd cum recepționează informația asta. La fel ca mine, nici ea nu s-a gândit vreodată cât de mult din istoria familiei noastre ar dispărea odată cu mama, ca o fotografie făcută cu polaroidul, care, lăsată în soare, se estompează până nu mai rămâne decât un contur cenușiu, care dispare și el.

Trece un moment. Își împletește degetele cu ale mele și-mi scutură mâna. Îi zâmbesc ușurată. În copilărie, era ceva ce făceam mereu. Era felul nostru secret de a ne spune că suntem surori și asta e tot ce contează; nu vom vorbi despre trecut, unde sălășluiesc monștri.

– Vreau doar să se facă bine, spune.

– Și eu.

Un timp ne uităm în tăcere la mama. Mașinile bipăie și bâzâie.

– Știi că există o mică șansă să ne poată auzi?

– O, uau! Pe bune? Caroline se apleacă deasupra patului. Am aici fotografia de la nunta ta, mamă.

Caută în poșetă și scoate o fotografie mică, înrămată, cu părinții noștri în fața oficiului stării civile din Hackney. (Sprijinindu-se unul de altul, cu ochii strălucind, arată de parcă nu le-ar veni să creadă ce norocoși sunt.) O așază pe noptieră, ca să amintească personalului medical că mama este o persoană, o femeie cu o poveste, nu doar o pacientă căruntă într-un halat de spital, destul de zăpăcită încât să cadă de pe o stâncă.

– Uite. Uimitor!

Cineva trage perdeaua. Kerry. Asistenta mea preferată, datorită râsului ei fornăit, neprofesional, care-mi amintește de râsul mamei. Fac prezentările, apoi scot ziarul cu articolul despre operațiunea de salvare,

pe care l-am păstrat pentru Caroline, şi îl arăt amândurora.

– Ooo! Nu am în fiecare zi ocazia să-i schimb perfuzia unei celebrităţi, spune Kerry.

– Aş vrea să vezi asta, mamă, zice Caroline scuturând ziarul. Ai devenit virală.

Accidentul mamei a coincis cu inaugurarea dezbaterii publice privind finanţarea serviciilor de urgenţă ale pazei de coastă. Cum primul reflex al privitorilor fusese să facă fotografii – ce trafic făcea pe internet cum stătea acolo întinsă, periculos de aproape de prăpastie –, povestea şi-a croit drum pe reţelele de socializare, în presa locală din Devon, apoi s-a revărsat, într-o manieră suprarealistă, în presa de largă circulaţie.

– Nu cu mult mai prejos de Kardashian, zic eu.

Aşteptăm ca mama să zâmbească sau să spună: „Careshian?", simulând ignoranţa, ca să ne amuze. Dar nu se întâmplă asta. Mama. Umorul ei. Secretele ei. Reduse la tăcere.

*

– Nu sunteţi un pic prea bătrâne pentru o petrecere în pijamale?

Patru zile mai târziu, Annie iese din dormitorul ei, îmbrăcată cu pijamaua pe care i-am cumpărat-o de la Paris şi cu o expresie rezervată de consternare filială. Îmi amintesc că m-am cuibărit lângă Caroline pe canapeaua extensibilă, incapabilă să suport ideea că va pleca înapoi în America. Am stat treze jumătate de noapte, discutând despre prognosticul mamei, despre aventura lui Steve, despre acneea rozacee a lui Caroline şi despre oferta primită de Annie de a studia matematica la Cambridge, ceea ce am fost amândouă de acord că e senzaţional, dar totodată şi dovada că într-o zi o să plece în lume. Ne-am smiorcăit şi am râs. Am

băut mult prea mult. Paharele de vin incriminatoare se află încă pe măsuța de cafea, alături de pungile goale de Doritos – o imagine dură pentru ora opt dimineața.

– Mama ta m-a corupt, Annie. Așa face mereu. Și acum mă simt de parcă am un câine mort în gură. Hai încoace, că-ți facem loc.

Caroline bate cu palma în marginea patului. Accentul ei e mai american în dimineața asta, ca și cum o parte din ea este deja de cealaltă parte a Atlanticului, înapoi, împreună cu Spike și copiii. Chiar dacă știu că i se rupe sufletul să plece de lângă mama, simt cât de mult tânjește să fie cu familia ei. Aproape că o iert că pleacă.

Annie se trântește pe pat, ia telecomanda și pornește televizorul. Știrile încep să se deruleze pe ecran. Rămân cu ochii somnoroși la ecran. Vremea: cald și înnorat.

– E ceva ce n-am spus nimănui, trântește deodată Annie, iar temperatura din cameră scade instantaneu. A fost vina mea. Buni a căzut din cauza mea.

– Ce?

Simt cum vinul mi se urcă abia acum la cap.

– Annie, nu fi caraghioasă, spune Caroline, cu un râs vag.

– Nu înțelegeți. Dacă n-aș fi încercat să fac o fotografie..., începe Annie, dar vocea i se frânge.

– Of, draga mea, și crezi că de asta e vina ta? îi spun. Marginea stâncii s-a sfărâmat, iar ea a alunecat. Ghinion. Un ghinion oribil.

– Selfie-urile sunt și mai periculoase! Mereu cad oameni de pe stânci încercând să-și facă selfie. Un pas în spate și... buf! Caroline se oprește brusc văzând expresia îngrozită de pe fața lui Annie și pe mine scuturând din cap. Scuze. Dumnezeule!

Scuze. Iar am comis-o. Eu şi gura mea cea mare.

– Vezi ce-am pierdut în toţi anii ăştia? glumesc eu, încercând să schimb atmosfera.

Annie aproape că zâmbeşte. Caroline se foieşte pe pernă.

– Hai, spune-ne totul despre noul tău gagic, Annie.

Annie se întunecă la faţă. Scutură din cap.

Caroline îmi aruncă o privire furişă. O întrebare circulă ca un curent între noi.

Un soi nou de nelinişte începe să mă cuprindă. Am fost atât de concentrată asupra mamei în ultima săptămână încât abia dacă ştiu ceva despre Ed. Nu, nu Ed, Elliot.

– Bun, spun, şi vocea mea iese prea ascuţită, de o veselie falsă. Clătite? Din alea mari, grase, *à la* Nigella[6], cu dulceaţă de afine? Ce ziceţi?

– Te-ai săturat de clătite, te-ai săturat de viaţă, spune Caroline şi încuviinţează din cap.

– Mi-e un pic rău. Nu pot să mănânc nimic.

Annie se răsuceşte în pat şi pune un picior pe covor.

– Stai! face Caroline şi desface larg braţele. Înainte s-o şterg. Ultima îmbrăţişare de grup. Ca să împiedice Boeingul 747 să pice din cer. Ştiţi că sunt complet nevrotică.

Annie stă pe loc: Caroline este îmblânzitoarea de adolescenţi. Amândouă ne cuibărim în braţele ei şi rămânem aşa un timp, ca o fortificaţie împotriva restului lumii. E prima dată în care stau – sau sunt ţinută – nemişcată de când a căzut mama. Ceva în mine cedează. Încep să-mi curgă lacrimi pe obraji.

– Acum, doamnelor, spune Caroline, comutând pe vocea ei de mamă cu cinci copii, până nu devenim prea

sentimentale, cred că trebuie să ne reamintim că pacienta noastră e dură şi încercată, corect?

Aprob din cap şi îmi şterg lacrimile; mi se aprind scânteile mahmurelii sub pleoape, sub forma unor contururi de copaci, o pădure de vinişoare roşii. Dintr-odată, am simţit-o pe mama aproape. Ea nu cedează niciodată. N-o să cedez nici eu.

– Annie? întreabă Caroline.

– Corect, spune Annie încet.

– Păi, aşa. Caroline o îmbrăţişează din nou şi o pupă în creştetul capului. Aşa mai merge, Annie. Nu te învinovăţi. Şi să nu uiţi niciodată că vorbim despre bunica Rita, OK? Caroline îmi aruncă o privire. Ne înţelegem tacit, o transmisie secretă între surori, iar când vorbeşte din nou, vocea ei e moale, abia se aude, ca şi cum ar expira un gând intim. Ştiu că Rita noastră a supravieţuit unor lucruri mult mai rele.

Victoria and Albert Museum din Londra

Nigella Lawson, scriitoare, jurnalistă şi realizatoare TV britanică, specializată în arta culinară

9. RITA

O atmosferă sumbră se întinde peste Foxcote, sensibilă ca o rană. Cu fiecare oră anunțată printr-un cârâit de ceasul cu cuc de pe palier, Jeannie pare să fie cu mintea tot mai departe. Se află deja de patru zile în casă și nici un semn de progres.

Poate că Rita este ceea ce buni ar numi „născută cu darul veseliei", totuși simte că se molipsește de tristețea lui Jeannie, de pierderea energiei sub relele auspicii ale conacului Foxcote. Până și pădurea pare să reflecte starea, prin aerul apăsător, încremenit și cald, clocotind de insecte. Deasupra copacilor atârnă norii, joși, albi și grei, ca rufele ude pe sârmă.

Rita nu se aștepta ca un nou „episod" să lovească atât de curând. Sau ca declinul lui Jeannie să fie atât de abrupt, ca una dintre acele guri de mină din pădure, ale căror gingii de mușchi pândeau pe sub frunze. Și acum, loialitatea ei e ruptă-n două. Cât de nesinceră se cuvine să fie? I-a promis lui Walter să-l informeze – ăsta e aranjamentul și, în calitate de soț, a pretins că are dreptul să fie la curent. Ea nu e sigură. „Nu-i spune nimic lui Walter, da?", a murmurat Jeannie ieri-dimineață, iar ceașca de ceai pe care o ținea Rita i-a tremurat și i s-a vărsat pe mână.

Posibilitatea ca Walter să folosească informațiile primite de la ea împotriva lui Jeannie o face pe Rita să intre în pământ de rușine. Dacă Walter și înspăimântătorii lui doctori privați au decis această nouă prăbușire de moral a lui Jeannie, ca pe o garanție a întoarcerii ei la The Lawns?

Azi-noapte a stat trează în pat, întorcând lucrurile pe toate părțile și

întrebându-se ce să facă, iar gândurile îi alergau în cap ca şoarecii pe sub podelele putrezite. Dimineaţă, nu era cu nimic mai înţeleaptă.

Concizia era singura soluţie. „Vineri. J încă are migrenă. Fără poftă de mâncare", scrie Rita, aşezată la biroul din camera ei înghesuită, cu coapsele frecându-i-se de lemnul aspru de dedesubt. Rozând capătul stiloului, aruncă o privire spre terariu – ferigilor le place lumina slabă, derutantă –, apoi se întoarce cu ochii-n foi. Nu, chiar şi detaliile astea mărunte pot dăuna – Walter o să vâneze indicii –, aşa că mâzgăleşte tot ce a scris, închide caietul şi îl aruncă în sertarul biroului. Urăşte caietul ăla. Şi îi e groază de următorul telefon al lui Walter.

A sunat ieri după-amiază, vocea lui părea agitată – Rita i-a spus că Jeannie era plecată la plimbare –, şi a informat-o că mina din Namibia s-a surpat în timpul unei ture de lucru aglomerate. Era un dezastru de proporţii. Trebuia să se ducă acolo imediat, deci n-o să mai poată veni în vizită în weekend, aşa cum spera. Rita a încercat să-şi imagineze suferinţa din acel moment, oamenii aceia, săracii, îngropaţi de vii. S-a gândit la copiii care şi-au pierdut părinţii, cum avea să se schimbe viaţa faţă de ceea ce fusese cu câteva secunde înainte. Punea problema vieţii la Foxcote într-o altă perspectivă. Şi totuşi, nu putea să nu simtă o imensă uşurare la gândul că Walter pleacă peste hotare. L-a asigurat că totul e în regulă la Foxcote. Jeannie era într-o dispoziţie bună. Nici un motiv de îngrijorare.

Prima ei minciună. I-a venit surprinzător de uşor. Chiar dacă degetele ei au lăsat urme de sudoare pe bachelita neagră a receptorului. Dar o să sune din nou: un om ca Walter va găsi întotdeauna o cale să-şi verifice soţia. Şi va trebui să-l mintă iar.

De asemenea, trebuie să ascundă starea de spirit a lui Jeannie față de Marge, despre care Jeannie e convinsă că e „din tabăra lui Walter".

S-o ține pe Marge la distanță e greu. Cu cât mai hotărât refuză Rita ajutorul menajerei, cu atât e ea mai hotărâtă să-l ofere. Vine fără să anunțe, sub cele mai diverse pretexte. Mașina ei ruginită tușește pe alee, lăsând în urmă o dâră de fum. În loc să bată la ușă, Marge intră nepoftită, folosindu-și propriile chei, apoi tropăie peste tot ostentativ, de neoprit, fluturând ștergătoare de praf, plescăind cu mopul și smulgând așternuturile, înarmată cu cârnați odioși, plăcinte de porc făcute în casă, înecate în grăsime galbenă, și urcioare emailate, cu lapte bătut – s-o întremeze pe doamna Harrington –, și cu întrebări, interminabile întrebări. „Ai apucat să te uiți bine la copil, Rita? S-a făcut o înmormântare?" Rita a explicat că bebelușul a fost luat cu ambulanța. Nu, n-a văzut-o. N-a fost nici o înmormântare: Jeannie se simțea prea rău și nu făcea față, iar Walter s-a gândit că ar fi mai bine să se prefacă toți că nu s-a întâmplat nimic. Marge asculta cu aviditate, ținând în brațe un bidon de Ajax. „Toată dragostea maternă", a zis ea cu un oftat, extrăgând un fir de plăcere din toată drama. „N-are unde să se mai ducă."

Rita ar vrea să-și găsească drumul spre Teddy și Hera.

Dar Jeannie nu mai părăsește patul, unul cu baldachin, cu țesătura mâncată de vreme, cumpărată din soldurile de la Hawkswell, satul cel mai apropiat, și cu pânze de păianjeni atârnate de bara transversală. Nici măcar nu se uită pe fereastră, prin iedera deasă, la pădurea care tremură în miezul verii. Lumina îi face rău la ochi, spune Jeannie. Rita lasă

fereastra întredeschisă, dar draperiile de un roşu-închis stau trase, umflându-se de vânt, ca nişte plămâni.

Factorul declanşator a fost informaţia despre cele trei apeluri telefonice. Rita e sigură de asta. Migrena a lovit în prima seară, puţin după apariţia lui Marge, cu acele ghete mari, jenante, şi i-a spus de bărbatul care a sunat de trei ori. Cine putea să fie, dacă nu Don?

Cât a lucrat ea pentru familia Harrington, Don a fost mereu prin preajmă. Mai întâi, după cum părea, doar un vechi prieten de familie, un povestitor cu gura slobodă, care îşi făcea apariţia plin de farmec şi vervă. Dar pe urmă, Don a început să se uite la ea într-un fel care o făcea să se simtă ciudat şi inconfortabil. Şi îl visa, apoi se trezea încurcată în cearşafuri, plină de transpiraţie şi silă de sine. A început să observe că suna în timpul săptămânii, când copiii erau la şcoală, iar Walter, la birou, cerând să vorbească cu Jeannie. Cu receptorul lipit de ureche, Jeannie vorbea cu el în şoaptă, pe un ton de intimitate, mângâindu-şi circular burta proeminentă.

După ce a murit copilul, Jeannie „nu a mai fost ea însăşi", cum s-a exprimat Walter, totul s-a schimbat: nu mai venea nimeni pe la ei. Când mergea la cumpărături, oamenii îşi fereau privirea şi îşi dregeau glasul, ca şi cum Rita ar fi fost atinsă de ceva atât de urât încât ar fi putut fi contagios. O făceau să se întrebe dacă nu cumva moartea lăsa goluri de mărimi diferite, invers proporţionale cu lungimea vieţii pe care apucase fiecare să o trăiască.

Abia în ultimele luni – de când s-a întors Jeannie de la The Lawns şi medicaţia ei a fost dozată cum trebuie –, Don a început să se arate din nou. Întotdeauna, când Walter era la muncă,

şi copiii, la şcoală. Rita auzea mormăitul înfundat al maşinii lui sport argintii şi ştia să se facă nevăzută cu vreo treabă. Când se întorcea acasă, Don nu mai era acolo, deşi parfumul lui persista, pătrunzător şi piperat. Iar Jeannie era sleită, înfăşurată într-un prosop alb, proaspăt îmbăiată, cu aburii ridicându-i-se din pielea palidă, precum dorinţa însăşi.

Rita încerca din greu să nu se gândească la ce ar fi putut ei să facă. (O ajuta să şi-o imagineze pe regină. Sau unghiile fosilizate de la picioare ale lui buni, pe care Rita o ajuta să şi le taie.) Dar pe urmă, o imagine vulgară se insinua în mintea ei: un deget înaintând pe interiorul unei coapse, proeminenţa cărnoasă a unei fese. Era groaznic de derutant. Şi o făcea să se simtă murdară, complice. Nu era de acord. Mamele trebuie să fie perfecte! Şi totuşi. În inima ei, Rita nu putea să nu se bucure văzând că Jeannie era din nou fericită, că era femeia care fusese odată.

Ce bine ar fi fost dacă atenţia lui Walter ar fi avut acelaşi efect! El încercase. Îi cumpărase lui Jeannie buchete de garoafe pe care ea le lăsa să se ofilească în vaze. Cărţi de bucate pe care nu le deschidea niciodată. Un aspirator nou. Era dureros de privit: mulţumirile formale ale lui Jeannie, expresia nedumerită de înfrângere a lui Walter. Prinsese destule discuţii încât să înţeleagă că îi refuza lui Jeannie divorţul, încăpăţânându-se să vadă în înstrăinarea lor o nebunie temporară, care avea să se vindece. Rareori menţiona bebeluşul - „Chestia aia", îl auzise odată spunând - şi ameninţa că va lua custodia copiilor. Rita îl disprețuia pentru asta. Dar era, în acelaşi timp, un om care fusese respins, şi ea ştia ce înseamnă asta.

Era aproape sigură că Walter știa de Don și suspecta că aștepta ca idila să se stingă de la sine. Până la urmă, „tratamentul Don", așa cum începuse să-l considere Rita, n-a durat. A fost un vis febril, o pasiune trecătoare, o cale de scăpare a lui Jeannie de tristețea corozivă. Don intra într-o încăpere și spulbera totul în cale, și tocmai de asta avea nevoie Jeannie. De uitare.

După vizita lui Don, norii stăteau departe câteva zile, apoi atmosfera se închidea iar. Rita simțea cum atmosfera devine glacială, sub tavanele ornate cu stucaturi. Ca un animal înainte de o furtună electrică, Jeannie devenea agitată, ca și cum nu și-ar mai fi putut găsi liniștea în casa în care trăia. Își tot schimba hainele. Se uita țintă la telefon. Se certa cu Walter. Se răstea la copii, mai ales la Hera. Revenea la starea de dinaintea vizitei lui Don. Doar că mai rău.

Dându-și seama că a încremenit holbându-se la tapetul William Morris[7] care se umflă pe peretele umed din camera ei și rumegând în minte viața amoroasă a altora, Rita împinge scaunul sub birou și se duce la fereastră. Își lipește palmele de geam ca într-o sărutare răcoroasă și își flexează încheieturile degetelor.

Fiecare ochi de geam dreptunghiular, de mărimea unei cărți, are sticla deformată de timp, ca o piele, conferind pădurii ce se zărește prin ea o viață ciudată, vălurită. Are senzația că mintea ei se întinde încercând să-i forțeze ochii să vadă ce e dincolo de copacul acela, apoi de următorul, nesigură dacă ceața albăstrie reprezintă cerul sau este frunzișul acoperit de brumă. Londra e la depărtare de ani-lumină. Iar asta îl include și pe Don. Chiar dacă va suna din nou, sunt în siguranță aici, ascunși ca niște fugari.

Deci nu trebuie să-şi mai piardă timpul făcându-şi griji. Are treabă de făcut. Rufe. Prânzul. Să-i protejeze pe copii de lunga listă a lui Marge cu pericolele mortale ale pădurii.

Tapet în stilul creat de William Morris (1834–1896), pictor, designer de textile, poet, romancier, traducător şi activist socialist, care a rămas cunoscut mai ales pentru desenele sale de tapet, cu motive vegetale luxuriante, stilizate

10. SYLVIE

„Cu siguranţă, bate un buchet de crizanteme.“ Mă uit în clopotul de sticlă care a apărut în mod misterios în biroul asistentelor. În el, ferigi de un verde-smarald. Muşchi. O piatră. Rădăcini albe străbătând solul amestecat cu pietriş. Cum îi zice? Terariu, da, asta e. Foarte şic. Nu ştiu de ce-mi dă o stare de nelinişte.

Ce-ar zice Caroline? Sora mea s-a întors în America de aproape o săptămână. Vorbim cel puţin o dată pe zi şi încercăm să ne menţinem moralul ridicat. Calea de urmat, am stabilit, este speranţa, nu jalea. Dar totul pare mai greu fără ea alături.

– Ai văzut cine a adus ăsta, Kerry?

– Nu l-a adus în tura mea, spune asistenta.

– Cam ciudat că n-a lăsat un bilet.

Mi se pare un cadou generos, dar bizar.

– Poate că Rita noastră are un admirator secret, sugerează altă asistentă, care tastează la computer, cu ochii lipiţi de monitor.

– Poate, spun cu îndoială.

Mama nu pare să mai aibă ochi pentru alt bărbat de când a murit tata. („O să-mi iau în curând un câine, draga mea.“)

Rotesc terariul ca să-l admir din diferite unghiuri. Şi atunci descopăr o casă în miniatură, de mărimea unei cutii de chibrituri, lucrată în răşină şi fixată într-o adâncitură din muşchi. Schimbă întreaga scară: ferigile devin copaci, iar piatra, o stâncă. Şi toată neliniştea mea se cristalizează în altceva. Odată ce am văzut pădurea, nu mai pot s-o ignor.

Ajunsă în apartamentul meu, las geanta şi îmi scot sandalele din picioarele încinse, umflate. Ceva îmi atrage privirea şi tresar: nu mă aşteptam s-o văd pe

Annie pe canapea, învelită cu pătura. Zâmbesc încântată că se simte ca acasă.

– Ce surpriză plăcută!

– Hei, mamă, murmură Annie, verificându-şi telefonul cu acea agilitate a ochilor tipică adolescenţilor, la fel de rapid cum tastează cu degetele mari. Mă întreb dacă aşteaptă ceva de la noul ei iubit misterios. Este oare mai bătrân cu câteva decenii? Căsătorit? Nu îndrăznesc să întreb. Ce face buni?

– Nu e mai rău, îi spun energic. „Nu e moartă!" Hei, uită-te la asta. Scot cu grijă terariul din coşul meu de cumpărături şi îl pun pe blatul din bucătărie, unde paharele sclipesc în lumina reflectată de apa canalului. Încă văd în el o pădure.

– Ce-i ăsta? întreabă Annie, ridicându-se în picioare.

– Un terariu. Cineva l-a lăsat pentru buni. Uimitor, nu? Dar în secţie nu sunt permisele plantele. Poţi să-l ţii tu în dormitor dacă vrei.

– Tare!

Are ochii roşii. A plâns.

– Buni ar vrea totuşi ca tu să-ţi vezi de viaţă, ştii, îi spun peste umăr, în timp ce mă întind după ceainicul de pe etajeră. Avem nevoie de un ceai. O ceaşcă de ceai bun, cum ar spune mama. Mă gândesc la bucuria pe care i-o aducea Annie mamei, la plăcerea cu care răspundea mereu, ori de câte ori munca mea făcea să am nevoie urgentă de cineva care să stea cu copilul, ceea ce se întâmpla foarte des. Ea v-a dus, pe tine şi pe prietenii tăi, la Glastonbury[8], îţi aminteşti? Şi ţi-a pus în mână treizeci de lire la poartă. Ţi-ar interzice cu desăvârşire să fii necăjită din cauza ei. Deschid uşa spre balcon şi îmi vine un miros de prăjeală cu turmeric şi usturoi. E cât se poate de mândră de tine, Annie. De tot ce ai realizat. Matematică la Cambridge? Pe bune?

Annie tace.

Eu abia luam note de trecere la matematică. O elevă agitată – „se lasă distrasă cu uşurinţă, nu ia studiul în serios", spuneau profesorii –, eram nerăbdătoare să mă mut la Londra, să mă întreţin singură, să mă îndrăgostesc şi să duc o viaţă frenetică, plină de strălucire, care să mă facă să devin altceva decât eram. Să mă îndepărtez de locul de unde veneam. De persoana care eram. Annie este o fată care face saltul în spirala evoluţiei.

Eu şi Steve trebuie să fi făcut ceva cum trebuie. După patru sarcini pierdute, am decis să renunţăm la încercările de a mai face un copil şi ne-am pus toate resursele în singurul nostru copil minunat. Spre deosebire de mine şi de Caroline, care am fost lăsate să creştem de capul nostru, cu o ridicare din umeri părintească în sensul „Ce-o fi o fi" – erau anii şaptezeci –, Annie a primit lecţii de vioară, antrenamente de tenis, pregătire şcolară suplimentară, meditatori care s-o ajute să-şi îmbunătăţească rezultatele. Mereu i-am spus: „Munceşte din greu şi o să faci orice îţi doreşti, Annie, orice îţi pui în minte. Nu lăsa nimic să te ţină în loc." Şi n-a lăsat.

Mă reped la ceainic.

– Cambridge-ul o să fie norocos să te aibă, Annie.

– Poţi să te opreşti din povestea asta stupidă cu Cambridge? spune pe un ton care mă surprinde. Mă întorc la ea şi mă încrunt. De unde vine izbucnirea asta? Aş putea să nu iau examenele. Îşi muşcă buza de jos şi privirea îi fuge într-o parte. Poate nici n-o să vreau să mă duc.

– Trebuie să te duci! aproape că ţip la ea.

Am început deja să visez la cariera fulminantă a lui Annie, cu fond de pensie şi asigurări, lipsită de grija perioadelor moarte din activităţile liber-profesioniste,

la studentul drăguţ pe care avea să-l cunoască la Cambridge şi cu care avea să se mărite. Dar, simţindu-mă pe teren instabil, îmi ţin gura.

Ledul ceainicului clipeşte. Dar expresia lui Annie mă face să simt că ceva a stricat brusc momentul, iar ceaiul nu mai este o opţiune. Un lucru este diferit, deşi nu-mi dau seama ce. E o barieră între noi, ceva deranjant, mişcător şi subtil, ca ceaţa care se ridică peste canal dimineaţa devreme. Deschid frigiderul.

– Hai să luăm un prânz matinal. N-avem noi roşiile alea fabuloase de la piaţa producătorilor?

Annie vine şi se apleacă deasupra blatului, uitându-se la terariu.

– Mamă...

– Şi humus? zic şi dau la o parte un borcan de muştar lipicios. Unde e? Mai avem un pic ascuns pe undeva.

– Nu mai avem, îmi răspunde şi îşi plimbă degetele pe sticla terariului, fără să mă privească. L-am mâncat eu.

– Atunci salam.

– L-am mâncat şi pe ăla.

Nu zic nimic şi întind mâna după tocător.

– Of, la naiba! Nu mai avem pâine. Se aude zgomotul grav al unui motor de barcă pe canal. Cineva e în mişcare. Mă întreb dacă e barcagiul atrăgător. Dau o fugă până la magazin. Un minut.

Îmi iau poşeta. Poate apuc să trec pe lângă el până nu pleacă.

– *Mamă*... Devin conştientă de ceva tangibil în aerul din bucătărie. O congestie. Până şi terariul a început să sclipească ciudat, ca şi cum nişte licurici ar fi închişi în el. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Ah! Îmi stă inima. Mi-a fost groază de conversaţia asta, la care mă aşteptam oarecum: Annie spunându-mi că vrea să locuiască tot timpul cu Steve. Toată

speranța pe care m-am străduit atât de tare să mi-o construiesc în ultima săptămână începe să se ducă la vale. Îmi lipsește mama într-un mod dureros: ea ar ști ce să-i spună lui Annie. Uite, știu că n-a fost ușor cu mine și cu tata..., mă lansez. Și da, ai dreptate, ar fi trebuit să fiu mai sinceră cu tine înainte de...

– Nu e asta, zice ea și își acoperă ochii cu palma. Mamă, e ceva mult mai rău.

Camera roz pare că se clatină în siajul bărcii care trece, rostogolind tăcerea dintr-o parte într-alta. Și chiar în clipa în care spun: „Annie, draga mea, ce s-a întâmplat?", simt dintr-odată, adânc, în sufletul meu, că asta o să fie una dintre acele conversații la care te raportezi cu „înainte" și „după" și că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Glastonbury Festival – festival de muzică și artă contemporană

11. RITA

Hera şi Teddy se reped pe uşa bucătăriei, cu respiraţia tăiată, cu părul vâlvoi, cu obrajii aprinşi. Un soi de euforie sălbatică îi cuprinde pe copii în pădure, după cum a observat Rita. (O ieşire în Regent's Park n-a avut niciodată un asemenea efect.) O îngrijorează, de vreme ce nu poate să-i însoţească în fiecare clipă. Sar înainte şi înapoi prin găurile din zid, ca nişte iepuri. Când deschide poarta grădinii şi strigă „La masă!", îşi ţine respiraţia, iar ceea ce era o vagă anxietate o ia spre panică, până în momentul în care apar de printre copaci şi poarta ruginită se trânteşte în urma lor.

Nu poate să-şi reprezinte mental unde s-au aflat în acele minute de absenţă, nici văgăunile cu muşchi în care s-au băgat – rupându-şi hainele şi unghiile – sau drumul ocolit pe care s-au întors spre casă. Nici nu poate să-şi dea seama cât de periculoasă e pădurea de fapt, dacă îşi face griji inutile. Se opreşte din a unge sendvişurile cu sos *piccalilli*, de un galben sulfuros.

– Nu v-aţi căţărat pe buşteni, da?

Vede cu ochii minţii buştenii aflaţi într-un echilibru precar, gata să se rostogolească precum nişte popice uriaşe şi să le zdrobească spinarea.

– Nu-ţi face griji, Big Rita, l-am îndepărtat la ţanc de o moarte sigură. Am stat pe lângă casă, aşa cum ne-ai ordonat, zice Hera adresându-i un salut de cercetaş, apoi îşi lasă rucsacul pe podea şi porneşte prin bucătărie după ceva de mâncare. Deşi ciupercile alea colorate ciudat au fost gustoase, nu-i aşa, Teddy?

– Ce?

Rita simte că i se strânge stomacul.

Teddy şi Hera pufnesc în râs şi se distrează tachinând-o.

– N-ar trebui să glumiţi cu asemenea lucruri, spune Rita răspicat, spre uşurarea ei.

Dar e mulţumită să vadă camaraderia, solidaritatea frăţească dezvoltată după nişte ore petrecute împreună, uitând de grija pentru mama lor, care zace în liniştea apăsătoare de la etaj. Bine că cel puţin copiii se distrează aici în mare parte a timpului. Şi au o grămadă de timp la dispoziţie, în zilele identice şi uniforme de la Foxcote, cuprinse între larma cântecelor de păsări de la răsărit şi vârtejul liliecilor de la apus, de vreme ce Ritei nu-i place s-o lase singură pe Jeannie prea mult timp.

Dacă ar fi rămas vara asta în Londra, ar fi fost altceva. Chiar dacă Jeannie ar fi fost cu moralul la pământ, ar fi fost în stare să umble prin casa ei de la Londra, cu tot confortul necesar şi cu rutina ei sigură. Iar Rita ar fi putut să-şi facă treaba aşa cum trebuie, să se ducă încolo şi-ncoace, să le ofere copiilor vara pe care o meritau, cu vizite la British Museum, la sera magică din Kew Gardens sau o după-amiază de *mudlarking* pe malul mâlos al Tamisei. Toate excursiile pe care Jeannie era mai mult decât încântată să le delege, iar Rita le adora. Nu-i venea să creadă că *e plătită* să le facă. Amintindu-şi acum de toate astea – de mirosul cald şi dulce al unui arbore de cacao de la Kew, de un ciob de vas victorian acoperit de mâl în palmă –, i se face dor de Londra.

– Iar tu n-ar trebul să fii aşa sperlată de pădure, spune Hera, întrerupându-i Ritei şirul gândurilor.

– Nu sunt! bravează Rita, încercând să strecoare o notă de indignare în voce.

– Dacă aş fi aşa de înalt ca tine, nu mi-ar fi frică de nimic, zice Teddy şi îşi suflă

cârlionții de pe frunte. Vreau să cresc mai repede.

– Răbdare! Într-o zi o să fii mai înalt decât mine. Rita zâmbește, chiar dacă e aproape dureros să și-l imagineze pe Teddy adult, cu aerul de puști pierdut în timp, ca un mesaj într-o sticlă, aruncat într-un ocean vast, agitat. Îi descurcă o așchie din cârlionți. Ce-i mirosul ăsta de fum?

– Doar un mic foc de tabără, spune Teddy vesel.

Hera îi face semn din priviri să tacă și își îndeasă o felie de brânză în gură.

– E-n regulă, Rita. Afară acum!

Rita îngheață. Își amintește casa din Londra, așa cum a văzut-o ultima dată, ieșind în evidență pe strada aceea frumoasă, ca un dinte cariat într-un șir altfel perfect, cu stucul înnegrit, cu glicina ofilită.

– N-aveți voie să aprindeți focul așa, pe unde apucați! Chibriturile! La cine sunt?

Întinde mâna și se uită când la Hera, când la Teddy, care are expresia cea mai vinovată dintre cei doi. Dar Hera e cea care le scoate la iveală din buzunarul șortului strâmt și i le înmânează Ritei, cu un mormăit discret de nemulțumire.

Rita își reproșează că n-a observat lipsa chibriturilor. Dar Foxcote, la fel ca și pădurea, e încă atât de străin, un loc în care dezastrul pândește ascuns sub cele mai banale înfățișări. Pardoseala beciului e plină de fălcile ruginite ale capcanelor pentru animale. Topoare. O macetă. Există o colecție de vechi arme de vânătoare într-un dulap (neîncuiat și fără o cheie pe care s-o fi găsit). A găsit chiar și un pistol într-o cutie de biscuiți. Când a întrebat-o pe Marge despre asta, a ridicat pur și simplu din umeri și a mormăit ceva, cum că ar avea și ea o armă, ca și cum a ține ascunsă o armă

letală printre cutiile de dulciuri Garibaldi ar fi ceva perfect normal.

Rita îndeasă cutia de chibrituri pe raftul cel mai de sus al dulapului galez, printre porţelanurile ciobite, acolo unde copili nu puteau să ajungă la el. A verificat varza creaţă destinată cinei, scufundată în apă rece cu sare în chiuveta din ceramică, a observat cu satisfacţie cum pluteau limacşii înecaţi şi a pus mâna pe o carafă de limonadă.

– Poftim, Teddy, ocupă-te tu.

Teddy duce carafa pe masa de lemn din bucătărie, lăsând în urmă un şir de stropi lipicioşi pe pardoseala de cărămidă.

– Stai jos, Hera, spune Rita, întrebându-se de ce a rămas acolo în picioare, cu un aer şovăielnic. Ce e?

– Am cules astea. Pentru mama, zice Hera aplecându-se şi scoţând un mic buchet de flori mov-albăstrii din rucsac, pe care le răsfiră cu grijă pe masă. Crezi c-o să-i placă?

Ceva din privirea nesigură şi neajutorată a Herei îi înmoaie inima Ritei. Îşi aminteşte brusc de propriile nesiguranţe acute şi de singurătatea de la vârsta aceea, o vârstă ingrată, într-adevăr, prea mare pentru a se refugia în jocul cu păpuşile, prea mică pentru a avea vreun control asupra propriei vieţi. Simţind teama, dar şi dorinţa de a deveni femeie. Având încă nevoie disperată de o mamă.

– O, Hera! Cum să nu-i placă? Lasă-mă să le pun în apă.

Rita aranjează florile într-un borcan de la geam.

– Dar eu nu i-am adus mamei flori, spune Teddy, care stă pe un scaun şi respiră greu, iar părul negru, cârlionţat îi atârnă peste tricoul galben, decolorat de soare. Nu e corect ca Hera să-i dea flori şi eu, nu.

Rita îi pune un sendviş pe farfurie şi, aplecându-se spre el, taie coaja de la felia

de pâine.

– Nu e un concurs, Teddy, îi spune cu blândețe.

Totuși, i se pare evident că, în timp ce sunt aliați când bântuie pe-afară, în casă frații sunt ca plantele, în competiție pentru căldura și lumina mamei.

– Eu m-am gândit prima, își revendică Hera întâietatea.

– Nu, tu le-ai cules pe ascuns.

Teddy încearcă să-i dea un șut în fluierul piciorului pe sub masă, dar ratează, pentru că nu ajunge până acolo. Dă la o parte felia de brânză din sendviș și linge doar sosul *piccalilli*. Trece un moment. Rita se întreabă cum ar putea să-l înveselească și e gata să-i sugereze să caute setul de construcție Meccano, când Teddy întreabă:

– Mama are nevoie de flori pentru că se simte iarăși rău?

– Este... – îi e mai greu să-l mintă pe Teddy decât pe Marge – ... un pic prostdispusă.

Îl strânge ușor de umăr, ca să-l liniștească.

– Asta e codul, Teddy, spune Hera înainte s-o poată împiedica, apoi se întinde peste masă și șterpelește cojile de pâine. Știi tu pentru ce. Aruncă o privire spre Rita și, cu gura plină de pâine, protestează: *Eu* n-am de gând să-l mint!

Teddy își răsfrânge buza de jos și se înroșește tot, silindu-se să nu se smiorcăie ca un bebeluș în fața surorii lui.

– Dar vreau ca mama să fie sănătoasă.

– Cu timpul, o să fie, Teddy. Băiatul o privește absent. Rita își amintește că nici ea nu avea noțiunea timpului în copilărie. Lucrurile bune se petrec instantaneu. Cele plictisitoare durează la nesfârșit. Iar timpul nu rezolvă nimic, așa cum promit cei mari. Doar te face mai bătrân. Ia vino încoace.

Rita îl ia pe Teddy pe genunchi şi îl îmbrăţişează strâns. Miroase a murături, a pământ şi a lână jilavă.

„Îi iubesc pe copiii ăştia", se gândeşte, cu o senzaţie fizică, precum un pumn în stomac care o ia prin surprindere. Îşi vine în fire imediat. Într-un an sau doi, Teddy o să fie trimis la internat, ca şi tatăl său (Walter i-a spus odată sec că a urât fiecare minut petrecut acolo), iar ea o să fie uitată de ei toţi, o să rămână doar o siluetă mare, neclară, în marginea fotografiilor de familie. Ştie că asta e soarta bonelor: să ţină la copiii altora, apoi să sufere neştiute când jobul se termină. Dar mai ştie că nici unii dintre copiii de care a avut grijă nu au însemnat pentru ea atât de mult ca Teddy şi Hera. Şi n-o să uite niciodată greutatea exactă şi senzaţia pe care o are ţinându-l pe Teddy pe genunchi, felul în care se cuibăreşte în braţele ei. Sau ziua în care, pe când Jeannie era închisă la The Lawns, Teddy a venit la ea şi i-a spus: „Vrei să fii tu mama mea acum?", iar ea şi-ar fi dorit să-i răspundă că da.

– Nu vrea să ne vadă, nu-i aşa, Big Rita? întreabă Teddy, cu vocea încă marcată de lupta eroică împotriva lacrimilor. E prea bolnavă.

Rita ştie că se gândeşte la The Lawns, la faptul că mama lui a dispărut iar. Nu poate suporta asta.

– Veniţi cu mine amândoi.

Rita nu bate la uşă, ca nu cumva Jeannie să le spună s-o lase în pace. Hera şi Teddy merg în urma ei, nesiguri dacă sunt binevenişi. Sau ce faţă a mamei o să găsească astăzi.

Rita pune o tavă pe pat – lapte, sendvişuri, fursecuri –, apoi dă la o parte draperiile, stârnind un vârtej de praf în mijlocul încăperii. Începe să vorbească încet, ca să umple liniştea stătută. Sunt bufniţe la streşini şi ciocănitori

zgomotoase în grădină, iar Teddy a zărit năpârci în grămada de bușteni. Rita vorbește peste umăr în timp ce forțează și deschide fereastra înțepenită, iar mirosul dulce de frunze și pământ intră în cameră. În depărtare, niște oi umblă prin pădure, ca niște nori. Împinge iedera și din ea zboară albine agitate. Rita le alungă cu mâna, în siguranță, spre cer.

Jeannie iese din culcușul așternuturilor. Deși doarme tot timpul, pare epuizată. Ochii îi sunt încețoșați și apatici, iar sub ei, pielea e uscată și vineție. Rita zărește mica geantă cu lucrurile bebelușului ieșind de sub pernă și i se strânge inima.

– Mami! strigă Teddy și se repede înspre pat.

Jeannie își trece degetele prin părul lui și se apleacă spre el cu un zâmbet palid, indulgent.

– Hei, salut, soldățelul meu!

Rita îi face un semn Herei, care șovăie în ușă. Ridicând borcanul cu florile sălbatice care deja încep să se ofilească, Hera se așază delicat pe marginea patului, neîndrăznind să avanseze mai mult în intimitatea lui. Rita schițează un zâmbet. Jeannie încă n-a observat florile. O să le observe.

Jeannie cască în palmă.

– A mai sunat telefonul, Rita?

Rita clatină din cap. Jeannie face o față dezamăgită. „Uită-te la flori", se gândește Rita. „Uită-te la Hera."

– Am... ți-am adus ceva, mamă.

Hera pune borcanul pe tavă și o privește atent pe mama ei dintr-o parte, printre gene.

– Hera a fost în pădure și le-a cules azi-dimineață, zice Rita, dorindu-și ca Jeannie să le admire. Special pentru tine, Jeannie.

– Ce frumoase sunt! spune Jeannie cu durere în glas, ca și cum frumusețea lor ar durea-o.

Rita zâmbește când Jeannie întinde mâna și atinge o floare. Dar aceasta se scutură numaidecât pe cearșaf, precum petalele violetelor de Parma[9].

– Vai! spune Jeannie. Vai!

Rita se crispează. Privesc toți în tăcere floarea rămasă fără petale, apoi lacrimile mari ale lui Jeannie care se rostogolesc pe obraji și picură pe cearșaf.

– Mereu iese prost când încerc să te fac fericită, spune Hera.

Aluzie la o imagine din romanul *În căutarea timpului pierdut* de Marcel Proust

12. SYLVIE

Scutur din nou testul de sarcină. Nu, la fel ca celelalte două, nu se răzgândește. Linia e groasă și de un albastru electric. Stau la masa din bucătărie, mă uit la el și nu-mi vine să cred. Devin conștientă de o energie ciudată care erupe în mine, ca și cum confirmarea dată de test ar fi închis, cu o zdruncinătură urâtă, un circuit periculos ascuns în mine.

– Rahat, mormăi, cu mâna la gură, și arunc o privire spre Annie, care patrulează în balcon cu receptorul telefonului nostru fără fir lipit de ureche.

Are fața umflată de plâns. O aud spunând doar: „Nu știu...“ Elliot. El trebuie să fie la telefon. Nu știu ce spune, dar nu-mi place. „Nu. Nu pot să promit... Îmi pare rău“, spune Annie.

Mă trece un val de căldură. Mă ridic, mă duc spre ușa balconului și întind mâna după telefon. Spre ușurarea mea, mi-l dă fără să protesteze, apoi dispare înapoi în casă. O clipă mai târziu, aud ușa dormitorului ei trântindu-se.

Simt telefonul fierbinte în mâna care-mi tremură. O grenadă. Probabil că nu sunt o mamă – încurajatoare, deschisă la minte și cu simț practic – așa cum mi-am imaginat că aș fi într-o asemenea situație. Pentru că aș vrea să-l ucid pe băiatul ăla. Îmi agit pumnii spre cerul verii. De ce fiica *mea?*

Inspir adânc.

– Alo! (Nu te pierde cu firea!) Sunt Sylvie, mama lui Annie.

– Helen Latham. (O voce stilată. Ușor stridentă.) Mama lui Elliot. În primul moment, amuțesc. Văd vizavi trapa de la barcă deschizându-se. Totul se mișcă cu încetinitorul. Aș vrea să-mi termin conversația cu fiica ta, spune Helen

răspicat, categoric. Poți, te rog, să mi-o dai înapoi la telefon?

– Mai bine vorbești cu mine, îi răspund după ce mă adun, pe un ton agresiv. Fiica mea e prea supărată în momentul ăsta.

– O, Elliot e *distrus*, spune Helen prompt, agasată.

– Aș prefera să nu vorbești direct cu fiica mea.

Trebuie să fac un imens efort să fiu politicoasă. Omul din barcă se așază pe punte și începe să zdrăngănească la chitară. Niște acorduri de la Radiohead.

– Uite ce-i, Vicky...

– Sylvie.

Stârcul se uită la mine, de pe malul râului.

Licăririle verzi de lumină pe care le aruncă apa canalului par să se amestece cu acordurile chitarei. Și totul se leagănă. Mă simt amețită. Doamne! Viața mea e un dezastru. Totul se duce de râpă. O vreau pe mama înapoi.

Helen își drege glasul.

– Vreau ca problema asta să se rezolve cât mai repede.

– N-a avut timp să proceseze situația, îi spun, încercând să mă abțin.

„Problema"?

– E nevoie de bani?

– Cum? Nu.

Deci Helen este una dintre acele femei bogate din Londra obișnuite să rezolve cu bani orice problemă. Începe să mă răscolească furia, întunecată, nedirecționată, neclară ca sens, dar de o forță pe care o resimt în pântec. Strâng cu o mână balustrada rece de metal.

– Trebuie să subliniez că este în joc viitorul unui tânăr inocent?

– Nu chiar inocent.

Îmi tremură vocea.

– Elliot are doar douăzeci și unu de ani. Încearcă să-și croiască un drum în viață. Dacă Annie și-a închipuit că... Ei bine, ca

s-o spun mai drăguţ, Elliot nu este în situaţia de a deveni tată.

– Annie are optsprezece ani şi are o ofertă de la Cambridge.

– Cambridge? Spre satisfacţia mea, nu-şi poate ascunde surprinderea. Atunci, spune ea, făcând o uşoară corectură mentală, suntem în aceeaşi barcă, nu-i aşa? O să sun înapoi după weekend. Când va avea programarea făcută.

Un clic şi telefonul moare. La dracu'!

– Vaca naibii! strig, ceva mai tare decât am intenţionat.

Îmi dau ochii peste cap şi mi-i acopăr cu palmele lipicioase.

– Eşti bine?

Îmi iau mâinile de la ochi şi îl văd pe bărbatul de pe punte, aplecat peste chitară şi uitându-se la mine. Mă inundă căldura.

– Eu... Nu. Da, sigur, strig spre el, apoi o şterg în casă. Annie! Uşa de la baie e închisă. Vorbesc prin ea. Mama lui Elliot n-ar fi trebuit să sune. Indiferent ce zice, ignoră. Hei, eşti bine? Pot să intru, iubito?

Annie nu răspunde. Deschid uşa. Baia e goală. Cutiile de la testele de sarcină sunt împrăştiate în jurul chiuvetei. Îmi stă inima-n loc. Mă reped în dormitorul lui Annie, văd harababura de pe pat, sertarele de lenjerie răscolite, şi simt că-mi năvăleşte sângele în cap, ca într-o cădere de la înălţime. Annie a plecat.

13. RITA

Cinci fără un sfert dimineața. Mintea Ritei e agitată ca un stup. Patul de fier se clatină precar când se ridică și se întinde după halat, care, în lumina slabă, seamănă cu un om spânzurat în spatele ușii. N-are rost să mai stea în pat, încercând fără succes să adoarmă la loc și gândindu-se la Jeannie, la copii și la pericolele pădurii ăleia care se înghesuie până în zidul grădinii. Și, așa cum s-ar exprima Walter concis, ea nu e plătită ca să gândească. Treaba ei e să-i țină pe toți în siguranță. Și, ca să poată face asta, trebuie să se familiarizeze cu locul. Să preia controlul. Dacă tot are ora asta numai pentru ea, acum ar fi momentul perfect.

La parter, casa trosnește și geme, ca o bătrână care se așază în fotoliu. Își trece degetele peste faianța rece din bucătărie, recuperând un biscuit de pe comodă, și deschide ușa din spate. Cerul e încă sângeriu la răsărit, ca și cum ar fi luminat de un incendiu forestier din depărtare.

Alungând din minte asocierea asta supărătoare, își trage ghetele bărbătești pe care le-a luat Marge din magazia de lemne – enervant e că i se potrivesc – și își leagă cordonul halatului, iar strânsoarea din talie îi dă siguranță.

Pavajul spart al aleii din grădină i se mișcă sub picioare. Copacii răsună de cântecele păsărilor. La poartă, se oprește lângă o tufă imensă de hortensii, a cărei inflorescență de vară târzie strălucește într-un alb sidefat și pare că privește în urmă, spre casă. Ferigile delicate, crescute în crăpăturile zidului, îi fac semne ca mâinile unui bebeluș. De aici, Foxcote arată intim și sigur. Dincolo de zid, nu

tocmai. Trage zăvorul porții, apoi înțepenește.

Vrea să facă asta, să-și fixeze pădurea în minte, ca pe un fluture în insectar, ca să nu mai fie un spațiu periculos dincolo de fereastră. Să-i reducă proporțiile așa încât să nu fie mai amenințătoare decât pâlcurile de copaci din plastic din setul de trenulețe Hornby ale lui Teddy. Se întreabă dacă lucrul ăsta e posibil. Stând acolo singură, își dă seama că frica i s-a cuibărit în oase, în vintre. Vine mult mai dinainte de lista lui Marge. Sau de grija pentru copii.

Pe măsură ce Rita creștea, buni nu vorbea niciodată deschis despre accidentul care îi omorâse părinții – era un subiect-tabu –, dar spunea că pădurile sunt locuri în care stau la pândă „oameni răi". Și „nu numai atât" (deși niciodată nu preciza ce anume). Ea nu avea mașină, nu-i trebuia „sicriu pe roți". Voia ca Rita să stea în casă. Nemișcată. În siguranță, pe canapea.

Ceea ce n-a spus niciodată era următorul lucru: „Îți amintești, Rita, cât de mult le plăceau părinților tăi, Poppy și Keith, drumul și spațiul deschis, pădurile și munții, dormitul sub cerul liber, mâncarea de fasole la sufertaș, pârâitul și trosnitul focului de tabără?"

Dar brusc, Rita își amintește. I se desprinde o amintire: stă pe umerii tatălui ei, în lumina aurie care trece prin frunziș. Nu știe sigur unde sunt, nici când, sau dacă era în weekendul accidentului. Dar simte forța cu care o ridică și o ține – nu-i e teamă că o să cadă, câtă vreme are mâinile lui uriașe pe genunchi – și îi aude râsul ridicându-se spre bolta de frunze.

Închide poarta în urma ei.

Luna se ițește printre crengi, tulburând oile adormite. Mai simte o prezență: un

trosnet sub copite; târâit de insecte. O bufniță nevăzută huhuiește. Sunetul rămâne suspendat în aer, ca un inel de fum.

Ezită, apoi o ia pe cărarea care ocolește buturuga și grămada piramidală de bușteni – da, cu siguranță letală –, apoi decide să înconjoare casa, pe traseul pe care se pare că merg copiii. În curând, e distrasă de o căprioară. Apoi, din stânga, o vulpe ca o vâlvătaie, ducând un iepure în gură. Se oprește să admire mușchiul de pe un uriaș copac prăbușit. Ciuperci otrăvitoare. Se apleacă, sprijinindu-și mâinile pe genunchi, și se încruntă: sunt acestea temutele pălării ale morții?

Altceva îi atrage privirea. Ceva de un alb imaculat. Nepotrivit cu locul. Un botoșel de bebeluș. Păstrând încă forma unui picioruș. Pierdut recent. E ciudat să găsești așa ceva într-o zonă atât de împădurită – nici un cărucior n-ar putea merge pe-aici. Îi amintește de ceilalți botoșei – garnisiți cu dantelă, niciodată purtați – pe care îi păstrează Jeannie. Îl agață într-o creangă joasă, așa cum obișnuia să atârne pe grilaje, în Londra, mănușile pierdute de copii.

Merge mai departe. Dar cărarea a dispărut. Și e mai întuneric, coroanele copacilor s-au unit deasupra ei, ca umbrelele pe o stradă aglomerată din Londra. Din pământ ies rădăcini și se înfășoară în jurul bolovanilor sau atârnă de crengi. Fără veste, un hău i se cască sub picioare, iar ea se apucă de ferigi ca să se oprească din cădere.

Venindu-și în fire, se lasă în genunchi, rezemată de trunchiul unui stejar bătrân, înfășurându-și halatul în jurul corpului, ca pe niște aripi, și scoate biscuitul cu cremă. Se bucură că n-o văd copiii. Ce-ar mai chicoti de zăpăceala ei! Și totuși. Biscuitul ajută.

Dar e ceva în spatele ei. Își înalță capul. Un zgomot. Trosnet de vreascuri. Pași? Încremenește gândindu-se la ce a zis Marge despre atracția pentru pădure a nebunilor și fugarilor. Despre ciudatul numit Fingers. Neîndrăznind să se uite în spate, se trage după trunchiul copacului, îmbrăcat în iederă deasă, și își adună poalele halatului, dorindu-și să nu fi fost de un asemenea roz-pudră nenatural. Pașii se opresc.

Ceea ce aude nu este respirația ei precipitată. Este respirația altcuiva. Frica o încolțește. N-a supraviețuit accidentului de mașină, incendiului și vorbelor lui Fred: „Nici un bărbat n-o să te vrea, Rita", ca să-și găsească aici un sfârșit oribil. Alt pas. Inima îi bubuie. Degetele îi zvâcnesc. E pregătită.

14. HERA

Pădurea prinde viaţă dincolo de fereastra mea întredeschisă. Nu-mi trebuie ceas deşteptător la Foxcote. În drum spre baie, văd că uşa de la dormitorul lui Big Rita e întredeschisă şi intru. Un pat răvăşit; un teanc de cărţi pe noptieră; o bluză atârnată pe spătarul scaunului. Dar nici urmă de Big Rita. Unde-o fi? Mă gândesc la bona care a şters-o înapoi la Paris, fără să-şi ia la revedere. Ajutorul mamei a făcut la fel. Îmi ciugulesc pieliţele din jurul unghiei; mi le rup până dau de carne şi simt gust de metal.

Dar Rita nu şi-ar lăsa terariul, nu-i aşa? Şi nu ar pleca fără să-şi facă patul mai întâi. Şi-apoi, nici n-are unde să plece. Nu are familie. Nu are casă. Asta e unul dintre cele mai bune aspecte în privinţa ei. Deschid sertarul biroului să văd dacă n-a luat fotografiile părinţilor ei morţi şi tresar când îi văd zâmbind, de parcă ar urma să trăiască veşnic. Mai e şi un carnet. Îl iau şi îl răsfoiesc. „DuminIcă. Jeannie încă deprimată. A mâncat trei felii de pâine prăjită." Câte o însemnare pentru fiecare zi de când suntem aici. De ce notează observaţii despre mama ca şi cum ar fi o pacientă?

Închid sertarul, îngrijorată: e mama mai bolnavă decât credeam? Mă duc să văd ce face. În dormitorul ei e întuneric şi aerul e un pic stătut, ca respiraţia din timpul nopţii. Dar cel puţin, în somn, mama nu arată ca cineva care s-ar smiorcăi pentru o floare scuturată.

Stau în linişte pe scaun, lângă patul ei, mulţumită că e aici, în camera ei, la numai trei uşi distanţă de a mea. Cel puţin, tata nu e aici s-o ducă înapoi la The Lawns. Şi nici Don. Am reuşit ieri să

şterpelesc scrisoarea lui de pe preşul de la intrare, înainte s-o observe cineva. I-am recunoscut scrisul îndrăzneţ şi înflorat de pe cărţile poştale pe care ni le-a trimis de-a lungul anilor. Am aruncat-o nedeschisă în focul de tabără pe care l-am făcut în pădure. Colţul plicului s-a înfipt în jăratic şi din el a izbucnit cea mai desăvârşită flacără, de un albastru-vineţiu.

Mă uit la mama şi încerc să-mi amintesc cum era înainte de a pierde copilul şi de a se pierde pe sine. E greu. E ca şi cum aş încerca să-mi amintesc de cineva care s-a mutat cu mulţi ani în urmă. Dar ceea ce-mi amintesc este că, atunci când plecam la şcoală dimineaţa, abia aşteptam să mă întorc acasă. Nu mi-era teamă, aşa cum mi-a fost tot anul ăsta. Iar dacă mama era în altă cameră, o simţeam totuşi aproape, era o prezenţă, agitată şi ocupată, sprintenă. Acum, cu cât sunt mai mult în preajma ei, cu atât mai mult îmi lipseşte. Acum, paşii ei se aud altfel în timp ce urcă scările.

Toată lumea era atrasă de ea pe atunci. Nimeni nu traversa strada ca s-o evite. Dacă era în faţa casei şi tăia glicină să pună în vază, apărea câte o vecină care voia să stea de vorbă şi se uita peste umărul ei spre holul de la intrare, în speranţa de a ajunge cumva înăuntru, ca să-şi bage nasul peste tot şi să primească o porţie din faimoasa ei cremă de zahăr ars, care îţi încânta simţurile. Dacă nu le ieşea, o luau pe partea cealaltă: ştiu că am fost invitată la unele fete acasă doar pentru ca mamele lor să se poată întâlni cu mama mea. În speranţa de a căpăta un loc la faimoasele cine oferite de părinţii mei.

Îmi plăceau toate astea, râsetele, şi vorbăria, şi clinchetele paharelor, capetele portocalii ale ţigărilor mişcându-se prin întunericul grădinii. Treaba mea era să înfig scobitori în feliile de grepfrut în

coajă, şi de brânză Cheddar, şi în bucăţile de ananas, şi să iau paltoanele musafirilor la intrare. După asta, mă aşezam pe scară, cu fruntea sprijinită de baluştri, şi mă delectam văzând lucruri pe care nu trebuia să le văd. Pe aroganta doamnă Pickering plângând cu faţa la perete şi întinzându-şi rimelul, apoi strecurându-se înapoi la petrecere, cu un cocktail în mână şi zâmbind ca şi cum ar fi petrecut cea mai frumoasă seară din viaţa ei. Pe femeia care stă în casa aceea mare din Regent's Park, schimbând aşezarea la masă stabilită de mama, ca să stea lângă Don. Îi povesteam toate astea mamei a doua zi, iar ea izbucnea în râs, făcând să-i crape masca de ten Avon din argilă verzuie pe care îi plăcea să şi-o aplice în dimineaţa de după petrecere. „Fără secrete, Hera", îmi amintesc că mi-a spus făcându-mi cu ochiul. „Poţi să-mi spui orice." Şi eu înfloream de fericire. Ca şi cum am fi fost noi două împotriva lumii.

Apoi totul s-a schimbat. După povestea cu copilul, nu mai puteam să-i spun nimic. Nimic care să fi contat în vreun fel. Nu voiam s-o întristez şi mai tare. Tata a spus că trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, că ăsta era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

Uitându-mă acum la mama, la fruntea ei ridată, la coatele ascuţite, nu sunt sigură că a avut dreptate. Un colţ de păturică galbenă din bumbac iese de sub perna ei şi mă întreb dacă doarme cu ea în fiecare noapte, ca Teddy cu Koala. Deşi mi s-ar părea, deocamdată, o idee foarte proastă s-o trezesc şi s-o întreb: „Şi tu te gândeşti tot timpul la bebeluş?", mi se întâmplă să vorbesc încet singură, mărturisindu-mi cât de mult îmi lipseşte surioara mea. Cum m-am uitat de la fereastra dormitorului meu în noaptea aceea la legătura din braţele moaşei, dar nu-mi amintesc ce am văzut: mintea mi

s-a înceţoşat puţin, ca o fereastră în iarna rece, care estompează imaginile.

Mama oftează şi se întoarce pe partea ei de pat. Trebuie să fac un efort ca să nu mă strecor în aşternut şi să mă cuibăresc la spatele ei, aşa cum făceam când eram mică.

Mă aplec, sprijinindu-mă cu coatele pe genunchi, o privesc, şi un simţământ cald se răspândeşte în mine, ca o culoare. E plăcut să fii sincer, aşa cum eram odată, când stăteam de vorbă doar noi două şi ne încredinţam secrete, şi mă aud spunându-i despre carnetul pe care l-am găsit în cameră la Big Rita. De cum am spus-o, m-am simţit prost, ca şi cum aş fi trădat-o pe Big Rita. Mai rău, respiraţia mamei se întrerupe şi îşi schimbă ritmul, făcând să-i tremure pieptul de dantelă al cămăşii de noapte. Îmi acopăr gura cu palma şi mă întreb dacă nu cumva am spus prea mult. Dacă nu cumva somnul ei e mai puţin adânc decât am crezut. Dar pe urmă, începe să sforăie încet, cum toarce o pisică, şi îmi dau seama că n-are cum să mă fi auzit şi că totul va fi bine.

15. SYLVIE

Coloana de trafic de vacanță înaintează încet prin căldură, spre vest. Bat nerăbdătoare cu degetele în volan și mă uit spre coloana de alături, la mașinile de familie burdușite cu pături și bagaje. Mame exasperate răsucindu-se în scaun și încercând să-și țină copiii ocupați cu vafe de orez și dispozitive electronice. Încă își închipuie că asta e partea cea mai grea.

Când traficul se împotmolește, o sun pe Caroline să-i dau veștile. La început, crede că mama a murit. Nu înțelege ce-i spun.

– Ia-o mai ușor, Sylvie, ce?

Așa că repet. Nu, n-a auzit greșit. Însărcinată. Nu, nu eu! Dumnezeule! Annie! Un accident, bineînțeles, băiatul ăla, Elliot. O încurcătură de proporții. Steve e praf. Ieri, mama aia îngrozitoare a lui Elliot a sunat și Dumnezeu știe ce i-a zis lui Annie. Annie a fugit de acasă. Nici unul dintre prietenii ei n-a văzut-o. Mi-a trimis aseară un SMS: „Sunt bine. Am nevoie de spațiu. x" Și de atunci are telefonul închis. Simt că înnebunesc.

– O reacție de negare, poate.

Până în vara asta, libertatea lui Annie era una de risc controlat. Steve o localiza prin telefon, urmărind-o de pe iPadul lui, ca pe una din acele hărți de pe spatele scaunelor din avion. Căutam pe Google Earth casele în care se presupunea că rămâne peste noapte, uitându-mă după semne care ar fi putut indica o condiție socială îndoielnică și după câini agresivi. Și le sunam pe mame, doar ca să verific. Am fost hiperprotectori, am făcut-o să fie prea încrezătoare...

– O fi acasă la mama? întreabă Caroline, răzbătând prin monologul meu interior de autoincriminare. În locul ei, acolo m-aș duce.

Satul e cuibărit între stânci masive. Te forțează să șerpuiești spre el de-a lungul unui drum de coastă sinuos, pe lângă ferma de lapte, cu damful lui umed de grajd, pe lângă pub, apoi pe lângă zidul de piatră al portului de pe care săream când eram adolescentă, plonjând în apa verde ca jeleul. Merg mai departe, la vale, pe lângă biserica veche, cu mormintele pescarilor uitându-se țintă spre mare, apoi cotesc pe aleea mamei.

– La naiba! Mașina lui Annie nu e aici.

Odată intrată, casa pare mai goală ca oricând. Străbat holul, trecând pe lângă vechile hărți înrămate de pe pereți. Indicatorul de lemn pe care Annie l-a făcut pentru mama cu ani în urmă: „Rita's Beach Retreat". Pe comodă, un grup de fotografii de familie și un bol de lemn plin cu chei redundante. Mi se rupe inima când văd pe podea saboții bocănitori ai mamei și opritorul de ușă improvizat de tata din gută de pescuit, un risc permanent când te întorci cherchelit de la pub, pe întuneric.

Nici un semn că Annie ar fi trecut pe-aici.

Dar în bucătărie îmi crește moralul. Pe masă e o cană cu ceai băut pe jumătate. Rece. Dar nu tulbure. Sus, paturile sunt încă strânse. Să fi dormit Annie pe canapea? Întotdeauna i-a plăcut să doarmă pe canapea, învelită cu o pătură, ca un cățeluș. Mă uit prin camera de zi. Da, canapeaua e în dezordine, cu pături răvășite. A fost aici. Îl sun pe Steve. Când răspunde, se aude pe fundal o voce de femeie care tace brusc. În momentul ăsta, nu-mi pasă cine este. Sunt redusă la o singură dimensiune: mama lui Annie, așa cum se contractă pupila până devine un simplu punct negru.

Cădem de acord că e mai bine ca eu să stau pe loc decât să risc s-o ratez pe Annie ducându-mă s-o caut. După ce ud

conştiincios plantele, nu ştiu ce să mai fac. În casă, absenţa mamei e apăsătoare. Tot felul de mărunţişuri lăsate în urmă: ochelarii de citit, cărţi de la bibliotecă, având termenul de restituire depăşit şi lăsate deschise pe o etajeră. Gândul mă duce în urmă, la alte veri petrecute aici, destul de banale atunci, dar încărcate acum de nostalgie. Totul e atât de familiar încât doare. Aroma de nuga a trandafirilor de dulceaţă ai mamei, de la fereastra bucătăriei. Gustul apei de la robinet.

Peste toate astea, mă simt responsabilă pentru Annie cu fiecare celulă a corpului, aşa cum mă simţeam când o lăsam la creşă, iar zilele mele se măsurau în secundele rămase până când aveam s-o ţin din nou în braţe. Dar aici, fiecare ticăit al ceasului de perete e ca o lovitură. Mintea mea continuă să se blocheze în punctul interzis: celulele care se multiplică în pântecul lui Annie; pulsul electric al unei inimi; embrionul curbat ca o crevetă; unghiuţe mici care se formează. Stop. Nu te duce cu gândul acolo. Nu trebuie să aibă copilul ăsta.

Mă foiesc agitată prin camera de zi şi mă prăbuşesc pe un fotoliu, cu fruntea în palme. Abia când ridic privirea, îl văd. Acolo, pe măsuţa de cafea, un dosar A4 îngălbenit. Citesc eticheta de pe faţa lui o dată, de două ori, fără să procesez, apoi am un şoc întârziat. Scrisul încrezător şi întortocheat al mamei: „1971, vara". Dumnezeule! Oare unde o fi găsit Annie ăsta? Eu nu l-am mai văzut niciodată.

Trecutul îmi suflă în ceafă. După un timp, risc să ridic coperta. Un vraf de foi de ziar îngălbenite. Când mă apuc să le sortez cu mâini tremurătoare, aud soneria de la uşă. Las jos dosarul.

Nu e Annie. E un tip de doi metri şi ceva. Poartă blugi lălâi de skater şi o şapcă

de baseball cu New York. Se uită cu speranță peste umărul meu, în hol.

– Annie este?

– Nu, nu este. Mă uit mai bine la el, întrebătoare, ridicându-mi de pe față părul răvășit de briza sărată care bate dinspre mare. Scuză-mă, nu ești cumva...?

– Elliot.

Schițează un zâmbet, apoi pălește, ghicind cine sunt.

Deci acesta este misteriosul Elliot. E într-un mare fel, atletic și arătos în felul acela tipic englezesc, neglijent studiat, cu ochii aceia de star pop, umbriți de gene negre, dese. Înțeleg cum asemenea ochi pot băga o fată în necazuri.

Nu pot să nu mă holbez la el. Mă trezesc întrebându-mă prostește cum ar arăta copilul lor.

– Eu sunt Sylvie, mama lui Annie.

– Bună ziua, spune el stânjenit.

Înghite în sec, iar mărul lui Adam i se ridică și coboară, apoi își dă jos șapca, descoperindu-și părul des, blond-închis.

– Vrei să intri?

Fac un pas în spate.

Mi-e clar că nu vrea, dar e prea bine-crescut ca să refuze. În bucătărie, umerii și picioarele lui par prea mari pentru dimensiunile încăperii. Iar el pare prea tânăr pentru încurcătura în care se află. Îi apar broboane de transpirație pe frunte.

– Vrei ceva de băut? Întrebarea mea nu ușurează cu nimic situația stânjenitoare. Ceai? Un pahar de apă?

– Nu, mulțumesc. Are o privire de animal căzut în capcană și observ cearcănele de stres. Un mușchi i se contractă într-o parte a maxilarului țepos. Nu s-a bărbierit astăzi. Ar trebui să plec..., spune pe un ton de scuză.

– Annie a fost aici, îi spun repede, ridicând un nou val de anxietate. Dar a plecat. Iar telefonul ei e tot închis. De ce o interesează pe Annie trecutul familiei

extinse, când propriul viitor pune asemenea probleme urgente? Inspir adânc. Ai idee unde ar putea fi?

– Nu știu. Îmi pare rău. Dincolo de fanfaronada de școală privată, băiatul are o vulnerabilitate dezarmantă. Drăgălășenie amestecată cu doza potrivită de tristețe. Annie s-ar putea să fi fost atrasă de asta. Mi-a spus doar că se îndreaptă spre Devon, asta e tot. Era, gen, foarte repezită. Nu voia să vorbească.

– Da? Stai puțin, lasă-mă să fac socoteala. Expresia lui îngrijorată mă face să mă întreb dacă nu cumva par puțin într-o ureche. Mintea mea aleargă cu un milion de kilometri pe oră. Ați vorbit după ce a sunat-o mama ta, corect?

– *Mama mea?* Starea lui se transformă în panică. Face un pas înapoi și dă peste comodă, ca un animal bezmetic, care se izbește de gardul țarcului. Farfuriile zdrăngănesc. Mama a sunat-o pe Annie? repetă nevenindu-i să creadă.

– A sunat-o acasă. Nu știai? Helen nu i-a cerut permisiunea. Uau! A supărat-o pe Annie. Foarte tare. Ar fi trebuit să-ți spună.

– Ce... ce-a zis mama?

Se încordează, agitat.

– Va trebui s-o întrebi pe ea.

– Frate!

Se întoarce spre ușă, scoțându-și telefonul. Bănuiesc că Helen o să capete o săpuneală.

– Stai, nu pleca încă. Îl apuc de braț. Se uită la mâna mea, pe care o retrag imediat, de teamă că încalc o limită. Date fiind circumstanțele... Are decența să roșească. Fac tot posibilul să zâmbesc încurajator. Annie spunea că ești din Londra?

Confirmă din cap.

– Tocmai am sosit.

– Nu mă deranjează să aștepți aici. Serios. Mi-ar face plăcere. Ah, a sunat

prost. Mă privește speriat, ca și cum tocmai i-am făcut propuneri. Sunt sigură că Annie n-ar vrea să te rateze, am adăugat imediat.

– De fapt... Pentru un moment dramatic, pare gata să plângă. Își mușcă obrazul pe dinăuntru. N-a vrut să mă vadă. Ar trebui să-i respect nevoia de spațiu. Se îndepărtează pe hol. El poate să iasă din toată situația asta. Annie nu poate. Îmi pare foarte rău.

– Văd asta, e tot ce pot să spun mai drăguț.

Cel puțin, e sincer. Pescărușii țipă pe sus.

Afară, pe alee, apusul de soare îmi intensifică stresul. Cât timp mai am lumina zilei? Mă gândesc la stâncile acelea, cu marginile lor sfărâmicioase precum chitul, și la pietrele zimțate de sub ele. O văd pe Annie alunecând la fel ca mama. Să sun la paza de coastă? La poliție? Să mă duc s-o caut chiar eu? Îi mai dau douăzeci de minute. Nu, zece.

Îl urmăresc pe Elliot cum se apleacă și intră în mașină, pieziș, cum fac oamenii cu picioare lungi. Un 4x4 argintiu. Genul de mașină pe care londonezii o cred indispensabilă în Devon, de parcă toate șoselele noastre ar fi drumuri de pământ pe care umblă măgarii.

– Mi-a părut bine să te cunosc, Elliot.

Întrebându-mă dacă asta e și ultima dată când îl văd, mă aplec la geamul mașinii, cu mâinile sprijinite pe genunchi, și mă uit înăuntru. Un paddleboard zgâriat pe bancheta din spate, o sticlă de pepsi goală, o carte de Lee Child cu copertele uzate și o pereche de adidași murdari. O scurtă perspectivă asupra tânărului cu care fiica mea și-a petrecut vara și de care, nu cu mult timp în urmă, mama spunea că Annie e îndrăgostită până peste cap. Uitându-mă cum accelerează vijelios mașina,

proiectată pe cerul de culoarea macroului şi ridicând nori de praf, îmi dau seama de ce s-a îndrăgostit Annie de el. Dar nu înţeleg de ce l-a ţinut secret.

16. RITA

Rita scufundă cartofii în apa fierbinte, cu o lingură de lemn.

– Vreţi să răspundeţi? strigă fără să se adreseze cuiva anume. E cineva la uşă.

După un moment, Teddy derapează în bucătărie, încălţat numai în şosete, şi întinde mâinile în lături, ca un aeroplan.

– Uuuuaaah... E Robbie. Vrea să vorbească cu tine, Big Rita.

– Cu mine? Sângele îi năvăleşte în cap. Simte că o ustură picioarele proaspăt epilate. Gătesc. Spune-i că... nu pot.

Ca şi cum n-ar fi fost umilită destul cu o zi înainte. Simte încă ruşinea: a sărit la Robbie cu o creangă de pe jos şi a strigat la el: „Dă-te înapoi, Fingers!", ca o nebună. Iar el nici nu s-a clintit, doar a întrebat-o politicos de ce e încălţată cu ghetele lui. „Sunt obişnuită cu străzile marcate de indicatoare. Copacii seamănă toţi între ei", i-a explicat repede, tresărind. I-a pus pe umeri scurta lui de pădurar, grea şi uşor mirositoare. A observat mâinile lui nu foarte curate, mâini mari, de tâmplar, cu unghii plate şi pătrăţoase, ca nişte ferestre. Mâini disproporţionate cu înălţimea lui. S-a apropiat de ea atât de tare încât a căpătat o perspectivă de sus asupra deschizăturii pe care o lăsau nasturii descheiaţi ai cămăşii asupra pieptului păros, tare, musculos. El i-a surprins privirea. Mijeau a râs ochii lui întunecaţi. Râdea de ea, desigur.

A refuzat să-şi ia înapoi afurisitele de ghete. A zis că arată mult mai bine în picioarele ei. Rita a luat asta ca pe un soi de glumă proastă pe seama sa. Bărbaţii fac asta mereu, mai ales cei scunzi. Ba, mai rău, gluma i-a făcut pe amândoi să se uite în jos, la picioarele pe care nu şi le

mai epilase de la Londra, pline de fire de păr care se vedeau ieșind din ghete. N-ar trebui să conteze niște picioare păroase – a jurat că nu mai are nevoie de bărbați –, dar, cumva, conta. Cumva, conta foarte tare. După asta, a fugit în casă, cu halatul împodobit cu țepi de ciulin, și a dat peste Hera care ieșea din dormitorul lui Jeannie, cu o expresie vinovată. Era ca și cum, în noaptea aceea, amândouă fuseseră în locuri în care n-ar fi trebuit să fie.

– Îi spun.

Teddy se răsucește pe călcâie cu brațele fluturând în lături, gata să decoleze. Dar e prea târziu.

Iată-l. Stă în ușa bucătăriei și zâmbește timid. Rita amestecă mai viguros în oala care bolborosește. Se roagă ca Teddy să nu spună vreo prostie. La micul-dejun, a tachinat-o pe tema întâmplării neplăcute, iar Rita i-a spus să-și țină gura, ceea ce nu prea era în stilul ei, și i-a făcut pe Hera și pe Teddy să râdă atât de tare, încât s-a temut ca Teddy să nu se înece.

– Ești bine, Rita?

Aruncă spre el o privire piezișă. Zâmbește, se amuză?

– Absolut! răspunde ea, observând în mâna lui ceva împachetat în hârtie maro de ambalaj, ca un rulou de șuncă feliată. Să știi că am nimerit înapoi.

– Am adus ceva. Se apropie și încearcă să-i înmâneze pachetul. Dar ea trebuie să lase lingura jos mai întâi și să-și șteargă mâna pe șorț, și face ambele operațiuni mărunte cu mișcări exagerate și stângace. Când vârfurile degetelor li se ating, simte că i se strânge ceva în pântec. Nu e mare lucru, spune el.

Hera și Teddy se dau mai aproape, nerăbdători să deschidă pachetul.

Ea desface hârtia, încercând să păstreze o expresie neutră. Înăuntru... frunze? Frunze. Fiecare dintre ele, cu denumirea

scrisă cu creionul pe o etichetă prinsă de codiță: *mesteacăn argintiu, stejar, ilice, fag, ulm...*

– O hartă a pădurii, dacă vrei, explică el, iar pieptul i se înroșește sub cămașa descheiată, cadrilată, ca de școlar. Îi vine să-l răcorească lipindu-și palma de el. Odată ce cunoști copacii, ai indicatoarele. Nu știe ce să spună. Cât timp i-a luat să adune tot felul de frunze și să le eticheteze în felul ăsta? De ce și-a bătut capul? Ca să-i înveți pe copii, spune el, făcând ca ceva să pocnească înăuntrul ei, ca un balon de săpun.

Bineînțeles! Ce penibil ar fi fost să le fi adunat pentru ea! Și totuși, știe că mai târziu, după ce toată lumea o să meargă la culcare, o să le înșire pe jos în dormitor. O să le studieze culorile și formele și o să le șoptească numele până când o să i se întipărească în minte.

– Mulțumesc. Perfect, așa-i, Teddy?

Teddy aprobă din cap și rânjește.

Hera apucă o frunză de codiță și o răsucește între degete, neimpresionată.

– Păi, Big Rita a făcut o pădure în miniatură, zice ea cu mândrie. Sub sticlă.

– Zău?

Robbie se uită la ea cu o curiozitate intensă. Se simte un zâmbet în vocea lui.

– Câteva ferigi într-o casetă de sticlă, asta e tot, zice Rita, care ar vrea ca Hera să tacă. Un terariu.

Rita se teme că asta spune ceva ciudat despre ea. Conștientă de sine, sub privirea lui directă, împachetează frunzele la loc în hârtie, pune pachetul pe un raft și se întoarce la aragaz. Înfige o furculiță într-un cartof, să vadă dacă e destul de bine fiert pentru piure. Cartoful sare, tare ca piatra, și se lovește de peretele oalei; deci n-a trecut chiar o eternitate, se gândește.

– Diseară e dans. Ai vrea să vii? Cu mine, adică.

Furculița alunecă din mâna ei în oala care clocotește. Căldura de la aragaz s-a transferat pe fața ei și reacționează chimic cu iritația de la epilat de pe picioare. Simte că ia foc.

– Îmi pare rău, lucrez.

Liniștea e grea și umedă și miroase a amidon din cartofi. Hera își smulge o geană și o examinează.

– Teddy, ce-ar fi să-l conduci tu pe Robbie? spune sec Rita.

După un moment, Teddy se întoarce și pare mulțumit de sine. Trage alături două scaune și face o punte între ele, cu mâinile pe un scaun și cu picioarele pe celălalt.

Hera face turul bucătăriei, ronțăind. Se duce la colțul ars al checului cu fructe al lui Marge, ciugulește o stafidă și o aruncă în gură.

– Trebule să te ducI la dans, BIg Rita, spune Teddy, privind-o de-a-ndoaselea.

– Nu fi caraghios.

Ia o strecurătoare dintr-un cui din perete.

– I-am spus lui Robbie că, în secret, tu vrei să mergi.

O bretea de la salopetă i se descheie și catarama aterizează cu zgomot pe podea. Teddy începe să se încovoaie de mijloc.

– Pentru numele lul Dumnezeu, Teddy!

– Dar poți să te gătești, protestează băiatul.

Hera chicotește cu gura plină.

– Nu mă aflu aici ca să umblu aiurea. Termină, o să te lovești, Teddy. Hera, mai lasă checul ăla. Teddy cade grămadă la podea. Rita îi pune pe cap strecurătoarea de aramă. Iar tu ai putea să porți asta.

Teddy își trage strecurătoarea pe față și se uită prin găuri.

– Sunt o varză.

– Tu ai zis-o, spune Hera.

– V-am întrebat cine era la ușă.

Vocea lui Jeannie vine de departe spre ei.

Ochii lui Teddy se deschid larg şi sclipesc prin găurile strecurătorii. Hera deschide gura. Rita se întoarce tresărind. Şi iat-o – incredibil! – pe Jeannie, cu faţa albă ca varul, cu un zâmbet inexpresiv şi un halat de casă alb perlat, din mătase, garnisit cu fulgi de marabu. Stă sprijinită de tocul uşii, tremurătoare ca un fluture.

Rita e şocată de înfăţişarea ei, cu pielea cenuşie ca terciul de ovăz, cu părul uscat şi încreţit. Jeannie avea bucle bogate, negre, care străluceau ca mătasea. Ochi ca pietrele preţioase. Astăzi arată de parcă faţa i-ar fi fost ştearsă cu guma.

– Mami! se repede Teddy spre ea, purtând încă strecurătoarea pe cap.

Jeannie se grăbeşte să-l îmbrăţişeze stângace şi râde. Strecurătoarea cade zdrăngănind pe podea.

– Deci cine era? întreabă Jeannie şi mai insistent.

Are ochii sticloşi.

– Robbie. Robbie Rigby.

Ritei îi place să dea veşti interesante.

Faţa lui Jeannie se umbreşte.

– Ah! face, pieptănând delicat, cu degetele, părul lui Teddy. Vreo scrisoare pentru mine?

– Nimlc de la poştă. ChIar mă întrebam dacă este poştă pe-aici.

Jeannie se uită la Hera şi înapoi la Rita.

– Ar trebui să fie.

Cu coada ochiului, Rita o vede pe Hera cum îşi trece un picior în spatele celuilalt, părând stânjenită, şi se întreabă de ce.

– Îmi pare rău, Jeannie.

– A sunat cineva?

În vocea lui Jeannie licăreşte speranţa.

– A sunat cineva aseară, dar a închis când am răspuns.

Rita nu spune că a apăsat ea cu mâna ei pe buton şi i-a închis în nas celui care sunase. Orice, numai să evite întrebările

lui Walter. Abia pe urmă s-a gândit că ar fi putut să fie Don Armstrong, care-şi încerca iar norocul. Şi s-a bucurat o dată în plus că a închis.

– Mami, te duci mâine la *fête*[10]?

Teddy o ia pe Jeannie de mână şi i-o leagănă, jucându-se cu ea. Hera e mai reţinută.

– *Fête?* întreabă Jeannie şi cască.

– Marge spune că nucile-de-cocos sunt deja fixate pe stâlpi.

Teddy îşi dă cu degetul peste nas. Hera îi răvăşeşte părul.

Jeannie aruncă o privire alarmată spre Rita.

– *Marge?* A venit de multe ori pe-aici?

– Îi place să mai treacă din când în când, răspunde Rita cu diplomaţie, încercând s-o protejeze.

– În fiecare zi, precizează Hera. De două ori pe zi.

– I-am explicat că eşti indispusă, zice Rita, simţindu-se prost să repete minciuna în faţa copiilor. Migrenă. Febră.

– Da, da, febră teribilă, încuviinţează Jeannie, sprijinindu-se de stâlpul noduros al balustradei. Doamne, da!

– Dă-mi mâna, mami. Teddy o conduce cu grijă, ca şi cum ar fi foarte bătrână. Aşa, ai grijă.

În bucătărie, Jeannie ciuguleşte dintr-un biscuit sărat în timp ce copiii o privesc fascinaţi, de parcă un unicorn li s-ar fi alăturat la ceai.

– Ce voia Robbie? întreabă Jeannie.

– Nimic, de fapt.

Rita îşi scufundă mâinile în apa cu detergent, căutând furculiţa pe fundul chiuvetei.

– A invitat-o pe Big Rita la dans diseară.

Teddy se lipeşte de genunchii mamei, delicat, nesigur dacă o să-i iasă mişcarea.

– Atunci trebuie să te duci, Rita, spune Jeannie.

– A, nu. Zău, Jeannie. Nu vreau să mă duc, spune Rita, cu mâinile încă în apă.

– Vrei să spui că n-ai curaj să mă laşi pe mine la comandă? întreabă Jeannie, pe un ton insinuant. Rita, vreau să am grijă de ei. La urma urmei, eu sunt mama lor, nu tu.

Rita se aprinde la faţă. I-a fost prea uşor să uite asta în ultimele zile.

Ea e doar bona. Întotdeauna va fi doar bona, cucul în cuib străin. Iar Jeannie vrea să petreacă un timp singură cu copiii ei. Vrea ca ea să se dea la o parte. Normal, de altfel. Scoate dopul de la chiuvetă, îi înfăşoară lanţul în jurul robinetului şi se simte ciudat de apatică.

– Nimeni n-ar trebui să refuze o ocazie de a dansa, Rita. Nu-ţi face griji pentru noi. Noi o să ne simţim bine, zice Jeannie şi zâmbeşte, iar Rita simte cât de disperată e să le facă plăcere copiilor. Ce-ai vrea să faci în seara asta, Teddy? Dar tu, Hera? Ceva ce vă place?

– Un foc de tabără, spune Hera pe nerăsuflate.

Teddy bate din palme.

„Sărbătoare, festivitate, serbare“ (în limba franceză în original)

17. SYLVIE

Stau în cimitir, deasupra osemintelor unui pescar mort de multă vreme, și scrutez febril orizontul, când văd mașina lui Annie șerpuind de-a lungul șoselei de coastă. Îmi tresaltă inima. Mă îndepărtez în fugă de biserică, o iau în jos, pe aleea care coboară dealul, și mi se împleticesc picioarele. Annie se întoarce, mă vede și o apucă râsul. Pur și simplu, *râde*.

– Mamă! O strâng în brațe. Sunt atât de pregătită pentru un alt dezastru, încât, într-un fel, nu-mi vine să cred că trăiește. Ce faci aici? zice și se trage în spate șocată. Ești complet dusă cu capul. Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat? repet eu, străduindu-mă din răsputeri să nu mă pierd cu firea. La dracu', Annie, ai plecat ieri fără să-ți iei la revedere și fără să spui unde te duci. Mi-ai trimis un mesaj criptic. Și ai telefonul închis!

– Mereu îmi spui să-mi țin telefonul închis. *Digital sunset.*[11]

– Nu acum! Eu și tata ne-am urcat pe pereți.

– Îmi pare rău.

Se crispează, surprinsă de necazurile pe care le-a provocat.

Ținând-o pe Annie de mâini, caut semne de tulburare emoțională. Pare animată de hormoni și de tinerețe, dar și de o lejeră nonșalanță, destul de nepotrivită cu situația.

– Ești bine?

Ochii îi sclipesc, oglindind lumina mării.

– Sunt bine.

„Ești bine pe naiba", mă gândesc, „ești însărcinată."

– Hai în casă.

– Mamă, păstrez copilul, îmi trânteşte scurt.

Mă întorc încet spre ea.

– *Ce?*

Îşi pune o mână pe abdomenul plat.

– Nu vreau să scap de el.

– Dar... dar..., mă bâlbâi eu, iar pământul se înclină, ca un obiect ridicat şi pus la loc pe o parte. Nu trebuie să iei o decizie imediat.

– Am luat decizia.

– Cum? Dar... Îmi tremură vocea. Parcă n-o recunosc pe fata care stă în faţa mea. Niciodată n-am simţit-o atât de independentă de mine. Temându-mă să nu se simtă încolţită, îmi aleg cuvintele cu grijă. Ai fost foarte supărată cu buni. Când simţi moartea aproape, e uşor să te atragă un nou început... o nouă viaţă. Scutură din cap. E natural la vârsta ta să-ţi doreşti un copil, fie şi în subconştient, continui să bat câmpii. E vorba de hormoni. Umanitatea asigurându-şi supravieţuirea. Un... un truc biologic.

Se înroşeşte puternic la faţă, aşa cum face înainte de a începe să plângă. Se uită în altă parte, muşcându-şi buza.

– Ştiam c-ai s-o iei razna.

– N-o iau razna. Sau ba da, o iau. Annie, te rog...

– N-am vrut să rămân însărcinată, da? E un dezastru de proporţii. Dar s-a întâmplat. Şi nu suport să mă gândesc la... Nu e ceva moral, mamă. Simt copilul ca pe ceva real. Nu... nu mă aşteptam, zice Annie oftând adânc, ca şi cum efortul de a explica ar fi extenuat-o. Uite, putem să mergem să ne plimbăm pe plajă sau ceva? Mi-ar fi mai uşor să vorbesc. Casa lui buni fără buni mă face să mă simt aiurea.

Razele soarelui la apus poleiesc valurile unduitoare ale nisipului. Pantofii ni se leagănă în mâini. Dacă n-ar fi blocajul general în care se află familia noastră,

acesta ar fi instantaneul perfect al unui moment între mamă și fiică. Ascultând-o pe Annie, mi se umplu ochii de lacrimi.

– Am căutat pe Google, spune simplu, revigorată de aerul marin. Acum există creșe la Cambridge, puse la dispoziția mamelor studente, burse și chestii. Nu sunt prima, pe bune. Pot să le fac pe toate. Doar că un pic mai altfel. Și cu un an mai târziu.

Să le facă pe toate? Îmi vine să oftez de naivitatea și curajul ei. Nu-i chiar așa.

– Annie, ai optsprezece ani.

– Aproape nouăsprezece.

– Ai toată viața înainte. Nu pot... nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă asta. Să fii mamă. Înseamnă enorm. Îți limitează libertatea, alegerile. Și e... definitiv. Nu mi-a venit să-i zic despre momentul în care s-a născut ea și, cu pielea încă acoperită de vernix, stătea pe abdomenul meu și mă privea fix în ochi, de parcă mi-ar fi zis: „Așadar, iată-te". Cum a fost, și a rămas, cel mai profund moment din viața mea. Nimeni nu știe dinainte. Crezi că știi, dar pe urmă te lovește ca marfarul.

– Mulțumesc.

– O, Annie, mi-a plăcut enorm să fiu mama ta. Felul în care mi-ai schimbat viața. Eu...

Groaznic. Încep să plâng, ca și cum aș considera că totul e despre mine. Sunt atâtea forțe care se înfruntă, atâtea sentimente pe care nu le pot defini și care viermuiesc dincolo de suprafața conversației! Și da, sunt responsabilă. Vinovată. Dacă nu l-aș fi părăsit pe Steve în momentul în care am făcut-o, ea n-ar fi fugit aici pe timpul verii și nu l-ar fi întâlnit pe Elliot, cel cu ochi de vedetă pop.

– O să meargă, mamă.

Asta mă ucide.

– Eu ar trebui să te încurajez pe tine.

– Dar nu poți, nu-i așa?

Simt în aer furia reprimată, înăbuşită şi grea, precum revărsarea de alge negre de pe ţărm. Un val se sparge lângă noi şi sărim înapoi pe nisip.

– N-o să pretind că va fi uşor, Annie, spun tare, ca să acopăr vuietul apei. N-am de gând să te mint. Pufneşte dispreţuitor. Are pantalonii uzi. Şi are un strop de spumă în genele ei lungi. Annie...

– Deci nu eşti îngrijorată pentru ce o să spună prietenele tale?

– Nu!

Deşi, acum, că a adus vorba despre asta, îmi dau seama că n-o să mă prezint cu mândrie ca viitoare bunică pe Facebook.

Pentru mine nu se anunţă libertatea vârstei de mijloc. Mă întreb cui a apucat Annie să-i spună, dacă a mai aflat cineva, dacă mamele au început deja să-şi trimită mesaje febrile, schimbând replici oripilate de falsă empatie, ca apoi să-şi ducă fetele la doctor, să le pună implant contraceptiv. Întotdeauna a existat o teamă că sarcina, la fel ca sinuciderea sau tulburările de alimentaţie, ar putea fi contagioase. Fetele noastre de aur, geniale, gata să schimbe lumea, nu scutecele.

– Întotdeauna mi-ai spus să-mi ascult inima şi să nu-mi pese ce gândesc ceilalţi. Acum, îmi doresc să n-o fi spus. Buni ar înţelege, zice ea, apoi glasul i se frânge.

Ce-ar face mama? Ar îmbrăţişa-o, probabil. S-ar muta cu Annie, dacă ea ar vrea, şi-ar oferi serviciile ca stră-buni-bonă. Mama nu iubeşte nimic pe lume mai mult decât bebeluşii. Valul se retrage.

– Unde e Elliot în toate astea? întreb cu grijă.

Annie se uită la marea care se întunecă, cu braţele încrucişate, cu părul fluturând în vânt.

– Nu cu mine.

Mă întreb dacă eforturile mele de a părea împăcată cu singurătatea nu fac să

pară totul prea ușor.

– Nu suntem insule, Annie.

– E corpul meu.

– Bineînțeles.

– Mama lui mi-a zis la telefon că Elliot deja se întâlnește cu altcineva, spune ea, după care se uită în altă parte, chinuindu-se să-și rețină lacrimile. Nu-mi fac vreo iluzie.

– Ei bine, totuși te-a căutat mai devreme. Să vadă dacă ești OK.

Annie se răsucește spre mine, cu gura căscată.

– L-ai întâlnit pe Elliot?

Încuviințez din cap.

– A venit de la Londra până aici. Dar n-a vrut să stea, să te aștepte. Presupun că n-a vrut să petreacă timpul cu mine. Era cam surescitat. Iartă-mă, ar fi trebuit să-ți spun imediat, zic, încercând să schițez un zâmbet. M-ai luat cam repede.

Pe fața ei se citesc o mie de trăiri.

Valurile vin mai cu putere acum, curentul îmi învăluie genunchii. Degetele de la picioare mi-au amorțit de frig.

– Annie, încă ceva..., zic și trag aer în piept. Ai lăsat un dosar pe măsuța de cafea. Annie clipește rapid și pălește sub pistrui. Pe copertă scria „1971, vara".

– L-am... l-am găsit în biroul lui buni. Ochii îi licăresc defensiv. Orizontul se întunecă până devine o linie mâzgălită cu cerneală. E interzis?

Neîncrederea începe să se întindă în jurul nostru, ca marea. Nu trebuia să pomenesc de dosar. De ce nu m-am prefăcut, pur și simplu, că nu l-am văzut? De ce n-am lăsat-o baltă? Trecutul familiei noastre e nevralgic și încurcat, greu de manevrat, ca un ghemotoc de fire de pescuit abandonat pe plajă. Cu siguranță, nepotrivit pentru Annie în acest punct al vieții ei. Pufnește și pornește în pas forțat înapoi pe plajă.

– Hai să ne întoarcem, îi zic, şi alerg pe lângă ea, îngropând subiectul. Trebuie să mănânci.

Înregistrez prea târziu acumularea de tensiune. Un moment mai târziu, Annie explodează:

– Poftim, din nou! Hai să nu vorbim despre vara aceea, să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată...

Şi chiar atunci, un val monstruos se sparge în spatele nostru şi ne trânteşte în bezna sărată şi tulbure.

„Asfinţit digital" – concept care promovează deconectarea de la dispozitivele digitale de comunicare la sfârşitul zilei

18. RITA

Un cuplu pe o bicicletă trece vâjâind; femeia stă cu braţele petrecute în jurul taliei bărbatului care pedalează, iar rochia ei roşie fluturră ca pânza unei bărci. Reazemă bicicleta de zidul primăriei şi, ţinându-se de mână, se grăbesc înăuntru. O altă femeie păşeşte nesigur, în pantofi verzi ca un măr Granny Smith, cu tocuri stiletto.

Senzaţia familiară că, în mod fundamental, ceva nu-i în regulă o stăpâneşte pe Rita. De ce i s-a părut o idee bună să poarte iar fusta jalnică bleumarin, conică, şi pantofii maro fără toc? Să-şi împingă cardiganul roz-budincă, singurul care o avantajează, înapoi în dulap? N-a vrut să arate ca şi cum s-ar fi străduit şi să fie persiflată în tăcere pentru eşec. N-a vrut nici să atragă atenţia. Dar are obiceiul de a rezolva o problemă creându-şi alta, aşa că acum e ştearsă, ca o ridiche într-un strat de flori. Îşi dă seama cât de prinsă e de munca ei, cât s-a îndepărtat de oamenii relaxaţi, de vârsta ei. Robbie, din câte observă după ce aruncă o privire pe furiş, măcar s-a străduit, chiar dacă are aerul unui puşti îmbrăcat de mama lui. Are cămaşa călcată. Părul ondulat e pomădat şi pieptănat într-o parte, deja zburlindu-se.

– Intrăm? o întreabă.

Ea încuviinţează din cap, chiar dacă-i vine să spună: „Nu, mulţumesc frumos, mai bine nu". Intră în primărie, sub flamura lui Union Jack[12] fluturând, în sala plină de muzică, de transpiraţie şi de râsete.

– Să n-o răstorni din greşeală, Robbie, strigă un tânăr cu cămaşă în pătrăţele, ţinând strâns o fată ca o vrăbiuţă şi

suflând nepăsător fumul de la ţigară în părul ei blond.

– Sau scurteaz-o, rage altul.

– Termină, Alf, zice blonda râzând. Ţi-ar plăcea şi ţie să ai câţiva centimetri în plus.

Deja e mai rău decât şi-a imaginat.

– Să-ţi ofer ceva de băut? Robbie nu-i ia apărarea şi nu le întoarce vorba tipilor. Pumnii de măcelar ai lui Fred ar fi zbârnâit: îl încânta orice provocare la bătaie. În schimb, Robbie îi zâmbeşte, cu ochi iscoditori şi receptivi, ca şi cum ar culege informaţii. Sunt doar invidioşi.

Ritei îi ia un moment să înţeleagă că nu glumeşte, că e complet sincer.

– Un Babycham[13]. Mulţumesc.

Preferă berea. Brună, cum bea tatăl ei. Dar fetele nu pot comanda bere. Mai ales fetele înalte, care ar arăta ca nişte salahori.

Barul e o masă lungă, aglomerată, lângă toalete. Durează un secol până când Robbie e servit. Ea trebuie să stea singură, simţindu-se ca un exponat. Doar un bărbat deşirat, cu o claie de păr blond-albicios şi cu ochi cu irizaţii trandafirii, zâmbeşte şi îi face cu mâna din partea opusă a sălii. Îi zâmbeşte la rândul ei, recunoscătoare să vadă o faţă prietenoasă.

– Ai grijă, că nu mai scapi de el. Fata de pe bicicletă, cea cu rochia roşie, se înclină spre ea şi îi şopteşte în dosul palmei: Fingers Jonson.

– A! Am înţeles. Mulţumesc.

Omul Verde? E alb ca o larvă. Îi pare un pic rău pentru el, cum stă acolo singur, pocnindu-şi degetele.

– Cu plăcere. Fata ia o gură din băutura ei, cu degetul mic detaşat elegant de pahar, etalându-şi oja roz-flamingo. E drăguţă într-un fel robust, nu frumoasă, dar cu atât mai atrăgătoare, cu nişte rotunjimi generoase, greu de trecut cu

vederea. Zâmbește, ca și cum și-ar cunoaște valoarea. Apropo, eu sunt Casey.

– Rita.

Observă cum niște ațe atârnă de la tivul rochiei lui Casey, dând impresia că și-a cusut-o singură, în grabă, în noaptea precedentă. Singurul lucru pe care-l coase Rita sunt nasturii copiilor. Sau găurile din șosetele lor de școală. Încolțește în ea o dorință timidă de a-și face o rochie roșie, cochetă, ca a lui Casey. Dar orice ar pune pe ea, ar arăta la fel: masivă și lipsită de grație. Construită greșit.

– Ai făcut rost de o slujbă bună acolo. Casey ridică din sprâncenele întărite cu dermatograf negru. (Rita nu s-a gândit niciodată să facă ceva cu sprâncenele ei, iar acum se întreabă dacă ar fi trebuit.) La familia Harrington. Drăguți și respectabili. Nu vreo familie ciudată de pădureni care te plătesc în pui de găină. Rita râde. „Dac-ai ști tu", se gândește. Totuși, eu, una, n-aș vrea să lucrez cu ăia mici, zice ridicând din umeri. Oricum, o să ne alegem destul de curând cu plozii noștri urlători, nu-i așa? Zâmbetul Ritei îngheață. Viitorul ăla s-a dus, a fost măturat. A rămas doar cu o inimă de închiriat. Cel puțin, dacă rămâi aici. Eu n-am de gând. O, nu. Am visuri mari. Și planuri. Hollywood. Broadway.

Rita își imaginează numele lui Casey scris cu beculețe. Casey pe covorul roșu, împărțind în aer sărutări. Și asta o face să se simtă aiurea, ca și cum ar trebui să aibă și ea un vis măreț, un plan de a lăsa o urmă a trecerii ei prin lume, dincolo de familia Harrington. E ușurată când îl vede pe Robbie navigând prin mulțime cu băuturile și împroșcând din berea lui la fiecare pas.

Casey face semn din cap spre Robbie.

– Voi doi faceți un cuplu neobișnuit.

– A, nu e nimic de genul ăsta, spune ea repede, jenată, pipăindu-și vârtejul din

păr, care deocamdată stă la locul lui, supus.

Încearcă să se gândească la o replică nostimă, feminină, care să schimbe cursul conversației, dar nu poate.

– Păi, ai grijă, spune Casey peste marginea paharului, uitându-se prin sală cu un aer amuzat. Aici e ceva în apă. Rita zâmbește inexpresiv, fără să înțeleagă. E ușor de intrat în belea, cum ar veni. Într-o pădure. Nu știu dacă e vreun copil în satul ăsta făcut așa cum se cuvine, într-un pat.

– Aha.

Îmbujorarea i se răspândește din obraji pe gât, apoi se împrăștie pe decolteu, ca o pată de vin roșu. Se gândește la botoșelul dezolant pe care l-a găsit în pădure și se uită în jur, la celelalte fete din sală. Își imaginează în ce hal ar fi ostracizată o fată însărcinată și necăsătorită într-o comunitate rurală ca asta. (Săraca, drăguța de Penny McGuire de la școală: ai învățat de la ea ce se poate întâmpla și ți-ai ținut picioarele lipite.) Ea și Fred au făcut-o de două ori – câteva minute de hârjoneală, apoi el s-a retras, iar ea a încercat să termine treaba cu mâna –, dar numai o dată, după ce s-au logodit. Așa era el, de modă veche, spunea. Chiar dacă știa că nu fusese chiar de modă veche cu alte fete, ceea ce o făcea să se considere deprimant de rezistibilă.

– Unde-s trei, unul e-n plus.

Casey îi face cu ochiul lui Robbie și pleacă legănându-și șoldurile, în rochia ei roșie.

Robbie n-o urmărește cu privirea, spre deosebire de toți ceilalți bărbați. Îi întinde Ritei paharul și o privește în timp ce soarbe din el, ca și cum imaginea aceea i-ar aduce o mulțumire secretă. Pe jumătate, parcă ar vrea să vină Casey înapoi și să umple tăcerea cu conversația ei superficială. Dar Casey dansează acum.

Majoritatea pădurencelor dansează, pasionat și energic, îi conduc pe băieți de-a curmezișul sălii, iar aceștia sunt clar căzuți în robie, după expresia ochilor. Pe ea nici un bărbat n-a privit-o vreodată în felul ăsta. Niciodată. Apoi muzica devine lentă, iar bărbații își încolăcesc brațele pe taliile fetelor și le trag mai aproape, bazin lângă bazin, și arată, la drept vorbind, extrem de vulgar. Dar își dă seama că nu poate să nu se uite. Sau să se întrebe cum o fi să fii ținută atât de aproape.

Fred n-a vrut niciodată să danseze. Spunea că s-ar da în spectacol. Cu înălțimea ei și tot restul.

Nici Robbie n-a invitat-o la dans. Cu toate că asta e o ușurare binecuvântată - e cu zece centimetri mai scund! –, totuși o face să se simtă prost și să se întrebe ce caută aici. Brusc, e asaltată de o asemenea teroare încât îi vine să plângă. Se gândește să se prefacă brusc că-i e rău, ca să curme suferința amândurora. Un deranj la stomac de la checul cu fructe al lui Marge, de exemplu. Plauzibil.

– Rita. Robbie se dă mai aproape. Respirația lui miroase a hamei. Și, în mod ciudat, îi trezește amintirea vagă și îndepărtată a tatălui ei. Vrei să dansăm?

Nu, la dracu'! Dar fetele nu pot să refuze după ce au acceptat inițial să meargă la dans. E obligată; el e obligat. Amândoi trebuie să se prefacă.

– Bine.

Robbie nu se mișcă. O mai privește un timp. Ceva în legătură cu ea pare să i se așeze în minte.

– Sau am putea să ne terminăm băuturile și să mergem să ne plimbăm prin pădure.

Un rug de mure i se agață de fustă. În timp ce ea se apleacă să-l desprindă, Robbie scoate un briceag și îl taie, ca pe o tulpină de țelină, apoi începe să

ciugulească ghimpii din stofă, cu degete surprinzător de abile.

– Nu putem lăsa ăsta să-ţi distrugă frumuseţe de fustă.

Pare că nu glumeşte, că nu vede cât de anostă e fusta asta de la C&A, sau cum se ascunde Rita în ea.

Când un deget îi atinge uşor, în treacăt, pielea din spatele genunchiului, o furnicătură îi urcă pe picior.

Aude în minte vocea lui buni: i-a luat mintea vacanţă? Ce caută cu omul ăsta dur, care poartă un cuţit, şi taman prin *pădure*, din toate locurile nenorocite, lăsându-l să pună mâna pe fusta ei?

Pe de altă parte, cel puţin n-o să se rătăcească. (Şi nici nu va trebui să danseze în public.) Ar trebui să se întoarcă la Foxcote: nu-şi mai poate înăbuşi mult timp îngrijorarea pentru focul de tabără. Poate avea încredere în Jeannie în preajma focului? Sau în Hera?

În scurt timp, păşesc în cadenţă. Aşa cum timiditatea altuia o face pe Rita să fie timidă, familiaritatea lui Robbie cu mediul ăsta, încrederea lui i se transmit şi ei. Începe să se relaxeze. Îşi permite mica satisfacţie de a fi încălţată cu pantofi fără toc. (Cât de departe ar fi ajuns femeia cu pantofi verzi de fiţe, cu toc? Exact.) În timp ce merge, până şi fusta conică produce un foşnet senzual, iar stofa ţeapănă pare să se înmoaie. Codobaturi pestriţe fac salturi prin aer, vânând gâze. Deasupra copacilor, se ridică un uliu, cu aripile deschise, ca un umeraş imens.

E mai uşor să vorbeşti mergând, fără contact vizual. Robbie strecoară întrebări în conversaţie, ca pe nişte bileţele pe sub uşă, aşa că Rita nu le observă cu adevărat. Şi se trezeşte răspunzând cu mult prea multe detalii. Mai ales despre copilăria ei în Torquay: coliba părăsită de pe plajă, în care se ascundea şi citea cărţi de la bibliotecă; primul ei cactus, pe nume

Burt. Își ia seama, dar nu înainte ca el să se întoarcă spre ea, cu un zâmbet amuzat:

– Burt?

– Povestește-mi despre pădure, spune ea scurt, schimbând subiectul.

Dar el nu-și etalează cunoștințele, cum făcea Fred. (Putea să dea gata pe oricine cu informațiile lui grotești despre abatoare.) Mai degrabă storcea cuvintele de la Robbie, ca pe monedele înțepenite într-o gaură din buzunarul pantalonilor. Robbie culege de pe o creangă un petic de țesut catifelat, rămas de pe coarnele unui cerb, și îi mângâie dosul mâinii cu partea lui pufoasă, stârnindu-i o gâdilătură ciudată de-a lungul brațului. Suflă în muchia unei frunze de fag, ca să imite strigătul de împerechere al cerbului. (Roșește ca proasta la auzul cuvântului „împerechere".) Îi explică Ritei cum organismele moarte din pădure sunt la fel de importante ca și cele vii, cum materia în putrefacție găzduiește milioane de insecte care constituie hrana păsărilor. Într-o pădure, „viața și moartea își dau un sărut". (Roșeața i se intensifică.)

– E un loc străvechi, Rita, spune cu venerație. Cândva, teren de vânătoare pentru anglo-saxoni, pentru normanzi, pentru membrii dinastiei Tudor, unde istoria se cuibărește printre bufnițe și scatii. Cheresteaua de stejar de aici a fost folosită la construirea corăbiilor încă din secolul al șaptesprezecelea, iar amiralul Nelson, îngrijorat de scăderea masei lemnoase, a ordonat plantarea a *treizeci de milioane* de ghinde, motiv pentru care acum sunt atât de mulți stejari aici – stejarii lui Nelson, încă vii.

Îi spune cum trunchiurile copacilor sunt structurate ca pânzele de păianjen; cum ciorile pot fi mâncate, la fel ca iepurii, ba chiar sunt foarte gustoase, cu un adaos zdravăn de ketchup; îi spune despre braconieri și braconaj, și despre cât

de greu e să vânezi în pădure, unde copacii întrerup orizontul, iar glonțul poate să treacă milimetric pe lângă cerb și să se tot ducă. Nu trebuie să tragi niciodată cu o armă dacă nu știi unde o să se oprească glonțul.

Rita ascultă, dornică să învețe. Și, încet-încet, își însușește pădurea, împărțind-o în porțiuni mai mici. Robbie îi arată vârfurile ca de zgârie-nori ale brazilor Douglas, apoi stejarii și castanii cu castane comestibile care domină ceea ce el numește „dedesubtul poveștii" - îi place asta, de vreme ce nici poveștile nu se referă întotdeauna la ceea ce ți se pare la început -, constituit din aluni, și mestecăniș, și soc. Se trezește scrutând, prin dantelăria de crengi și rămurele, straturile de iarbă și lăstăriș, și zărind formele mărunte de viață ascunse în ele, fierea-pământului, brădișor și mușchi, constelația de licheni de pe un nod dintr-o scoarță, dosul pufos al unei frunze. Până și sporii de bacterii de pe sol, care digeră tot ce e mort și îl transformă într-o pastă neagră, consistentă.

- Uite! spune el și se oprește pe cărare, arătând în sus. Firișoarele de păr auriu de pe brațele lui musculoase captează lumina soarelui. Ar vrea să-și treacă vârfurile degetelor peste ele. Dragostea lui pentru locul ăsta o emoționează. Un cuib. Vezi?

În timp ce caută cu ochii în cele mai de sus crengi, spre ceea ce pare a fi un coș de rufe din răchită legănându-se în vânt, se lasă pe spate și dă peste el. Totul se rotește în momentul acela, crengile se învârt, ea și Robbie rămân singurul punct nemișcat. Chicotește.

- Te clatini, spune el, cu un surâs în voce. Mai bine ai sta jos.

Arată spre o creangă ce crește orizontal, paralel cu solul.

- Nu sunt obișnuită să beau babycham, spune, deși simte că altceva i-a făcut

capul să se învârtă şi sângele să-i năvălească între coapse.

Poate că pădurea a aruncat o vrajă asupra ei în seara asta, umplând-o cu un soi de euforie bizară şi... cu *dorinţa* asta, de parcă i-ar fi foame sau sete, cu toate că nu-i e nici una, nici alta.

– Nu e cel mai plăcut drum spre casă. Îmi pare rău, Rita. Nu arată ca şi cum i-ar părea rău. Are un zâmbet neaşteptat de cald. Buzele lui sunt puternic curbate şi are incisivii înfipţi neobişnuit de sus în gingie. Îşi întipăreşte zâmbetul lui în memorie, speriată că şi-ar putea pierde capul din cauza lui, şi se preface că e fascinată de ciupercile pătate de pe pământ. Data viitoare o să te duc acasă cu maşina. la un beţişor de pe jos, apoi scoate cuţitul din buzunar; n-o mai îngrijorează cuţitul. („Data viitoare", deci. Se simte încurajat de ea? Dar contează?) Îi priveşte mâinile cum cojesc beţişorul care apare verde, palid ca miezul unei pere. Are mâini plăcute. Cred că-ţi lipsesc Londra, petrecerile şi tot restul.

Îi e prea jenă să admită că n-a fost niciodată la vreo petrecere în Londra, în orice caz, nu ca invitată. Aşa că răspunde:

– Da, foarte mult.

Şi se întreabă dacă „tot restul" e un cod pentru „iubit".

Robbie se ridică şi aruncă beţişorul în lăstăriş.

– Păi, să te duc înapoi.

Merg în tăcere. Ceva s-a schimbat. Ceva a fost anulat, o mică posibilitate, înăbuşită precum flacăra unei lumânări între degete. Cel puţin, nu mai sunt doi străini. Speră că pot fi prieteni. Ar fi plăcut să aibă un prieten aici.

O ploaie uşoară eliberează în aer mirosul de pin care îi aminteşte de Crăciun. Începe să recunoască drumul: copacul trăsnit; coliba din beţe construită de Teddy cu o zi în urmă. Apoi rămăşiţele

înăbuşite ale unui foc de tabără, încă licărind roşu în mijloc. Nu chiar un infern, slavă Domnului! Şi-a făcut griji degeaba.

Când printre copaci apare gardul grădinii, o senzaţie pe care n-o prea înţelege i se răspândeşte în piept, ca o umbră. Întrezăreşte o lume a rochiilor roşii şi a tinerilor dansând apropiaţi, şi un bărbat care-i curăţă ghimpii de pe fustă, şi ar vrea să se agaţe de Robbie şi să-i spună: „Du-mă înapoi". Într-o clipă, poarta grădinii se va închide. Lumina asfinţitului se va stinge. Robbie va fi plecat. Ea va fi blocată în casa mare, de cărămidă, cu treburile şi cu slujba ei. Spălând. Numărând pastilele lui Jeannie. Apărând-o de Marge. Evitând apelurile telefonice de la Walter. Scriind în nesuferitul acela de caiet.

– Ssst..., zice Robbie şi îi atinge uşor braţul, făcându-i pielea să se înfioare. Auzi?

Se opreşte şi ea. Ascultă. Sunetul e slab. Vine spre ea adus de vânt, trece prin trupul ei, agăţându-i-se ca un cârlig de undiţă în piele: un scâncet, o pauză de respiraţie, apoi... doar picăturile de ploaie.

– Ce e asta?

Nu ştie de ce vorbeşte în şoaptă. Sau de ce firele de pe braţe i se ridică, drepte ca nişte ace.

Robbie se uită iscoditor printre copaci, încruntat, căutând printre toate sunetele pădurii pe care le cunoaşte.

– Un pui, spune după un moment. O mulţime de animale sună ca nişte bebeluşi. Şi au mereu câte o mamă neînfricată prin preajmă. Haide!

Rita aruncă o privire peste umăr: nu e nimic de văzut. Indiferent ce pui de animal o fi fost, s-a dus. Dar plânsul lui îi răsună încă în urechi. Pentru liniştea ei, trebuie să verifice.

– Robbie, o să mă întorc..., începe să spună.

Dar mâinile lui sunt deja pe umerii ei, trăgând-o la pieptul lui. Gura lui, pe gura ei.

Nume familiar pentru steagul Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord

Băutură acidulată, slab alcoolizată, foarte populară în anii '60–'70 ai secolului XX

19. HERA

Un țipăt de vulpe. Sau poate că nu este o vulpe. Cerul e vârstat de apus, pădurea se întunecă, iar umbrele ei par niște grote. Păsări mărunțele sar de pe o creangă pe alta, ca și cum ar încerca să-și găsească un loc sigur înainte ca noaptea să cadă și bufnițele să înceapă să se lanseze din înalt, cu ochii lor rotunzi și cu ghearele scoase. Îmi pare rău oarecum că am părăsit focul de tabără, un triumf al vreascurilor, al conurilor de pin și al foilor de ziar mototolite.

Dar nu prea mai avea rost să stau după ce mama și Teddy au plecat. Mama s-a ridicat brusc, cu mâinile în păr, pierdută și dezorientată, de parcă n-ar fi avut idee cum a ajuns acolo. Și-a scuturat rochia și a spus că e obosită și că vrea să se întoarcă în casă. Avea nevoie de un pulover și o cană de ceai fierbinte. Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru, dându-mi seama că n-aveam să stăm întinși cu toții pe iarbă, să ne ținem de mâini, căutând stelele din Carul Mare și Orion, așa cum ne promisese. L-a luat pe Teddy de mână și mi-a spus că eu pot să mai stau, dacă vreau, dar să nu mănânc prea multe *marshmallows*.

Am mâncat destule, vrând să mă îngraș doar ca să-i fac în ciudă. Le-am supt învelișul crocant, caramelizat, până am făcut bășici în cerul gurii. După asta, m-am urât și mai mult, și mi-am făcut griji pentru seara liberă a Ritei. Te poți îndrăgosti de mai multe ori. Nu e ca pojarul. Deci a fost o prostie din partea mamei s-o trimită la dans cu Robbie Rigby. Dacă Rita îl place? Dacă îl place mai mult decât pe *noi*? Și atunci am auzit țipătul acela ciudat. Un sunet care n-avea ce să caute aici.

L-am urmat ca pe firimiturile de pâine prin pădure. L-am urmărit până aici. Aproape până acasă. Până la buturuga cea mare, la câțiva metri de poartă.

Pe buturugă e o boccea făcută dintr-o pătură. Bocceaua se mișcă. Un sac cu cățeluși nedoriți? Un braț micuț se agită nesigur prin aer.

Mă uit în jur după o mamă. O bonă. Un cărucior. Ceva care să dea sens copilașului ăstuia viu și real care strălucește într-un con de lumină slabă de seară, ca și cum ar fi fost coborâtă pe Pământ de însuși Dumnezeu. Dar nu văd pe nimeni. Singurul semn că un adult ar fi trecut pe-aici este o pungă de cumpărături aflată la baza buturugii. Mă întreb dacă punga și copilul au fost abandonate după ce cumpărătorul s-a rătăcit prin pădure. Pare neverosimil. Pe de altă parte, și copilul pare la fel.

Aerul devine închis, încărcat de tensiune. Umbra mi se lungește pe pământ, precum a unei sperietori de ciori. Mă întreb dacă nu cumva sunt urmărită, dacă nu e vreun soi de test. Bona franțuzoaică lăsa pe comodă monede de zece penny, ca să vadă dacă-i iau. (Îi luam.) Tot ce se va întâmpla mai departe va fi din vina mea. Știu că ar trebui să mă îndepărtez, lăsând pe altcineva să găsească bebelușul. Și totuși, mă apropii de el.

O fetiță, mă gândesc, de vreme ce este îmbrăcată în roz. Fața ei de maimuțică e iritată toată și umflată de la ciupituri de insecte. Se cațără furnici pe ea. În creștet are un petic gol de piele, unde nu e os, și care pulsează.

Îi ating mânuța. Pielea ei e mătăsoasă și fermă, ca albușul unui ou fiert tare. Degețelele i se prind de degetul meu și nu-i mai dau drumul.

– Hei, tu, îi șoptesc.

La sunetul vocii mele, se opreşte din plâns. Mă fixează cu ochi lucioşi, ca de pasăre. Faţa ei îşi schimbă culoarea pe porţiuni, devenind palidă şi din nou roşie, ca şi cum ar fremăta ceva pe sub pielea ei. Aş vrea s-o privesc la nesfârşit. Dar se întunecă. Nu ştiu ce să fac şi nici unde e Rita. Şi nu sunt gata să împart bebeluşul cu mama.

Totodată, o mică voce lăuntrică îmi spune: „Ce-am găsit al meu să fie". Cum n-a fost niciodată surioara mea.

Smulg bileţelul prins cu un bold de păturică, îl bag în buzunar ca să-l citesc mai târziu şi ridic punga de lângă buturugă. Copilul ţipă, şi ţipă, corpul i se încordează, iar picioarele îi ies din păturică precum nişte piese de lemn.

– Ssst! o implor. O să te audă cineva. O să ne găsească.

Gâtul i se încordează de parcă e gata să se rupă şi îmi amintesc imediat că trebuie să susţii capul bebeluşilor. Pielea capului ei e rece. Îl apăs pe tricoul meu, ca să-l învălui în căldura mea. Se simte plăcut, ca un animăluţ.

Dar plânsul începe iar, mai întâi încet, apoi mai tare, mai ascuţit, ca flacăra care se deplasează de-a lungul fitilului spre o bombă, în desenele animate. O leagăn dintr-o parte în alta. Nu ajută. Îi bag degetul în gură, mânjindu-i buza de sus cu funingine de la foc. Îşi pliază limba pe degetul meu şi începe să sugă. Tăcere. Ţipetele s-au oprit.

Încep să merg, cu degetul în gura ei, fredonând în surdină. Dintr-un motiv oarecare, nu-mi amintesc cuvintele nici unui cântec de leagăn. E ca într-un vis, când dai să apuci cuvintele şi ele fug de tine.

Suntem pe malul râului, care saltă în albia îngustă, umflat de ploaie. Încep să mă doară braţele. Mă aşez. Se potriveşte perfect în cuibul picioarelor mele

încrucișate, în interiorul coapselor mele, ca o piesă pierdută și recuperată.

Scot bilețelul din buzunar. „Vă rog, aveți grijă de mine. Sunt un copil bun care are nevoie de un cămin." Atât. De parcă ar fi Ursulețul Paddington. Nici un fel de indicații utile! Nici măcar un nume. Dacă aș fi fost mama ei, aș fi scris un manual detaliat, util în orice situație, unul ca acela din torpedoul mașinii.

Punga e mai folositoare. Îi împrăștii conținutul pe iarbă: cutii de lapte praf, două biberoane de sticlă cu tetine maro de cauciuc, hăinuțe și scutece. Foame? Poate de aceea face strâmbăturile acelea din gură, ca un înotător. Am să salvez copilul ăsta. Așa cum n-am putut să-mi salvez surioara.

O așez pe malul acoperit cu mușchi. Îi place acolo, ascultând apa și răsucindu-și mânuțele în fața ochilor, uimită, ca și cum ar fi nave spațiale, nu mâini. Cu cât mă uit mai mult la ea, cu atât observ mai multe: urechiușele melcate; punctele mici, albe, din jurul nasului; crusta de pe scalp, solzoasă ca ceara de lumânări. Îmi apăs degetul în golul moale din creștetul ei și îmi imaginez sângele curgând dedesubt, ca apa din râu.

Apoi îmi amintesc: are nevoie de lapte.

Râul? E destul de curat. Țin una dintre sticluțe împotriva curentului și las apa să curgă în ea. Scutur în ea lapte praf, dar se împrăștie peste tot, iar ceea ce ajunge în sticlă nu se amestecă așa cum trebuie, ci plutește în cocoloașe. Scuipă tetina și începe să scâncească. Așa că renunț la lapte și o țin strâns, până se oprește la mijlocul unui țipăt. Se moleșește în brațele mele. Ochii i se închid.

În sfârșit, sunt cea mai bună soră mai mare din lume. Cum țin copila în brațe, la căldura trupului meu, ceva ciudat se întâmplă. Mă simt trasă înapoi în timp, zi după zi, lună după lună, ca și cum aș

despacheta ceva din hârtie, până când mă aflu iar în camera mea din Primrose Hill, în noaptea în care mi s-a născut surioara.

Ambulanța așteaptă. Moașa coboară grăbită pe treptele de la intrare. Mă uit în jos prin glicină, la păturica din brațele ei, luminată de felinarul de la ușă, și deodată văd ceea ce n-am putut să-mi amintesc de un an încoace: golurile unde ar fi trebuit să fie nasul și gura ei. Dar mai știu un lucru: n-ar fi avut nici o importanță. Cu sau fără o față normală, ar fi fost surioara mea. Aș fi iubit-o la fel de mult.

20. SYLVIE

„Ai fost găsită de o fată minunată, într-o pădure fermecată, într-o noapte caldă de vară, în siguranță, pe o buturugă...", îmi șoptea mama seara, la culcare. Imediat o imploram să-mi mai spună o dată povestea, fermecată de ea la fel ca de Moș Crăciun sau de posibilitatea prezenței zânelor în fundul grădinii. Nu părea real, dar părea adevărat, ca toate poveștile bune. Părinții mei mi-au spus pentru prima dată când aveam cinci ani: „Trebuie să știi ceva..." Se pare că am ridicat din umeri, neinteresată, și am cerut un biscuit. Nu era vorba numai că n-am putut procesa atunci enormitatea situației – și n-am putut decât atunci când m-am făcut mult mai mare, dar mi se părea că mama și tata m-au căutat și m-au iubit atât de mult încât m-au adoptat ca pe copilul lor. Cum și Caroline fusese adoptată, la câteva luni după mine, asta era normalitatea noastră. Amândouă știam ce înseamnă să fii „aleasă", nu pur și simplu născută.

Am știut întotdeauna că aveam în mine sânge sălbatic. Așa cum lui Caroline îi plăceau păpușile, eu eram atrasă de copaci. Mă cățăram în fiecare zi în mărul bătrân din fundul grădinii noastre și stăteam pe crengile cele mai de sus, adulmecând marea. Nu mă puteam concentra în clasă: mintea îmi țopăia de colo-colo ca o vrăbiuță, dar afară, într-un copac, ceva în mine se liniștea.

Oricum, am decis, nu oricărei fete îi este dat să joace în propriul basm, să închidă ochii și să audă fâlfâitul aripilor unei bufnițe sau fojgăitul aricilor prin frunzele uscate, totul în confortul așternutului. Sau să se uite la pereți, pe întuneric, și să vadă o pădure, ca Max din

Tărâmul monştrilor. Nici să fie descoperită, ca o specie rară de fluturi, aşa cum am fost descoperită eu: Sylvie, un nume de origine franceză, care înseamnă „din pădure". Deci îmi plăcea povestea găsirii mele, la un nivel infantil. Ceea ce nu înţelegeam era de ce cobora mama vocea când povestea şi de ce, atunci când îi puneam întrebări, atmosfera devenea încordată.

Când aveam vreo nouă ani, totul s-a schimbat. Eram la şcoală, în pauză, şi ploua, stropii dansau pe acoperişul de tablă ondulată al locului de joacă de afară. Nu ştiu din ce motiv am considerat că e un moment bun să-i încredinţez povestea naşterii mele Donnei, care nu-mi era prietenă şi care stătea lângă mine, cu codiţele ei blonde, şi se lăuda cu poneiul ei. Donna a făcut ochii mari: „Deci mama ta adevărată nu te-a vrut şi te-a lăsat *să mori?*" Povestea mea era mai tare decât poneiul ei. Dar victoria a venit cu un preţ în plan personal. În seara aceea, i-am spus mamei că nu mai voiam să aud basmul acela înainte de culcare. (N-am să uit niciodată expresia de uşurare de pe faţa ei.) Nici în măr nu m-am mai urcat. Mi-am dezgropat unica păpuşă abandonată din cutia cu jucării, am gătit-o cu panglici roz şi am îmbrăcat-o aşa încât să arate curată şi îngrijită. Am scos pădurea afară din mine. Şi mi-am spus că viaţa începe doar din momentul din care ţi-o aminteşti.

Prima mea amintire adevărată – cea documentată în fotografiile granulate, care conţin umbra lăsată de degetul mare şi nelipsiţii ochi roşii – este cu mine stând pe o limbă de plajă umedă şi cu tata, aplecat în faţă, răscolind nisipul cu o lopăţică. Caroline se caţără pe umerii lui păroşi şi ţipă de plăcere. Mama poartă cel mai mic costum de baie croşetat, cu franjuri de mărgele atârnând în jos, cu un

sutien ca o pereche de sendvişuri triunghiulare şi ţinând aparatul mare, negru de fotografiat care-mi plăcea atât de mult. Pe mână mi se prelinge îngheţată lipicioasă. Am trei ani. Sylvie – eu – începe de aici.

Dar teama rămâne. Există cineva adormit, cuibărit înăuntru, ca miezul crud al unei nuci în interiorul cojii? Ar putea mintea mea să ajungă mai departe în urmă dacă i-aş da voie? Şi Caroline? Ar putea şi ea să-şi amintească ceva? Chiar dacă nu vrea? Şi nu vrea. Niciodată n-a vrut. E mai speriată de trecut decât mine, şi asta e ceva. Am făcut un jurământ. Ne-am prins de degetele mici ca să-l pecetluim. Surori. Puternice şi devotate. Nu victime.

Am citit odată că hipocampul, în care se stochează amintirile, nu este dezvoltat complet în creierul unui copil mic. Dar amigdala, sediul memoriei emoţionale, este deja formată, mecanismele ei funcţionează. Asta mă îngrijorează pe mine, posibilitatea ca amintirea să fie mai mult o problemă de recuperare decât de depozitare, ca amintirile să se afle acolo, precum cărţile necitite îngropate adânc în depozitul din subsolul bibliotecii. Din fericire, de cele mai multe ori, când încerc să-mi imaginez felul în care am fost abandonată, e ca şi cum m-aş uita într-un bloc de gheaţă: nu e nimic acolo, decât gheaţă. Sunt rare zilele, zile dure, zile de grea încercare, ca acestea, după un mare şoc – iar faptul că Annie va păstra copilul a stârnit un cutremur în mintea mea –, când ceva începe să prindă formă, nu chiar o amintire, altceva, un fel de poveste nerostită pe care o simt cumva, fără să deţin limbajul pentru a o descrie.

O simt acum, cu putere, în timp ce eu şi Annie ne târâm afară din spuma mării.

– Eşti bine? Sigur?

O ajut să se ridice în picioare. E zdruncinată. Pe amândouă ne-a luat pe nepregătite lovitura valului în spatele genunchilor. Suntem murate. Avem nisip în păr. Şi în gură. Putea să fie mult mai rău. Mă uit speriată peste umăr. Valul ticălos s-a retras, lăsând în urmă un petic de apă înspumată, puţin adâncă. Dar îi simt fratele mai mare ceva mai încolo, pulsând în întuneric, adunându-şi puterile şi începând să se rostogolească. Şi mă gândesc imediat la dosarul cu extrase din ziare care aşteaptă în casă, tăinuit de mama vreme de atâţia ani. La fel ca valul acela, energia tălăzuind prin materie este gata să se elibereze.

21. RITA

Se aude iar. Plânsul pe care Rita l-a auzit mai devreme, când era cu Robbie. Inima începe să-i bată mai repede, ca şi cum trupul ei ar şti deja ceva ce ea nu ştie. Nu se poate întoarce. La adăpostul unei tise enorme, se opreşte şi ascultă. Nimic. Poate că şi-a imaginat. Mintea ei e zăpăcită de acel sărut.

L-a împins pe Robbie, desigur. Rita cea mare şi simplă, bună pentru o pipăială, nu pentru dans! A fugit în casă, unde Jeannie i-a spus că Hera încă nu s-a întors. Dar Hera nu era la focul de tabără când a trecut ea, aşa cum se aştepta, şi era mult prea târziu să umble singură pe-afară. Gândul i-a zburat la Fingers. Era vina ei. N-ar fi trebuit să lase copiii singuri cu Jeannie... Neliniştea o prinde ca într-un cleşte.

La bifurcaţie, ezită: grămada de lemne sau râul? La stânga, da. Herei îi place râul. Grăbeşte pasul. Unde e?

Simte mirosul ploii. Îşi pune mâinile pâlnie la gură:

– Hera!

– Aici, se aude o voce.

Rita scrutează întunericul, încruntându-se. Da, e acolo, bezmetica! Dar de ce ţine o păpuşă în poală?

Hera îi face semn, veselă.

– Ce se întâmplă? Rita se grăbeşte spre ea. Un prunc? Un prunc *aici*? Atinge copilaşul. Viu. Dar fruntea îi e rece ca pământul. Unde e mama lui? E rănit? Dumnezeule, dă-mi-l mie. Repede, repede! Pruncul e mic, delicat, nu mai mare de câteva săptămâni, şi aproape imponderabil în braţele ei. Are vârfurile degetelor albe, de parcă i s-ar forma sloiuri de gheaţă sub unghii, iar faţa îi e năpădită de pişcături de insecte. Rita îi

atinge uşor obrazul umflat, încercând să-i aducă puţină alinare. Copilul scânceşte şi se uită cercetător la gura Ritei, ca şi cum de acolo ar putea veni o lămurire în legătură cu ce se întâmplă şi ce trebuie să facă mai departe ca să supravieţuiască. Rita bagă copilul la căldură, sub puloverul de lână, şi îi înfăşoară trupul în el ca într-o pătură, susţinându-i ceafa cu palma răsfirată. Hera, ce Dumnezeu...?

Hera bâlbâie o explicaţie, ceva aiuristic despre copilul care a fost lăsat pe o buturugă.

– Uite!

Rita nu crede până nu vede biletul mototolit pe care-l scoate Hera din buzunar. Şi sacoşa cu lucrurile pentru copil. Aşa o colecţie jalnică de lucruşoare! Atât de dickensian!

– Dumnezeule! Cruzimea lumii îi taie respiraţia. Freacă spatele copilului cu degetul mare, uşurată să-i simtă căldura trupului. Eşti sigură că nu e nimeni prin preajmă?

Hera clatină din cap.

– Am verificat.

Rita se uită sub pulover la copil, care îi întoarce privirea cu ochi mari, de un albastru întunecat. Vulnerabilitatea lui deschide ceva în sufletul Ritei. Simte, ca pe un muşchi care se întinde, o valvă deschizându-se. În ciuda ravagiilor făcute de insecte şi a frigului, fetiţa este deosebit de drăguţă, nu ca acei copii scofâlciţi care seamănă cu Winston Churchill. E liniştită acum, ca şi cum trupul Ritei e tot ce-i trebuie.

– Ar fi trebuit să apelezi imediat la un adult, Hera, o admonestează.

– M-am gândit că o să am probleme.

Hera nu spune că singurul adult din zonă era Jeannie. Nici Rita nu spune.

Ploaia începe să cadă cu stropi mari.

Jeannie le aşteaptă în hol.

– Aici erai, Hera! Ţi-am spus să nu faci vreo prostie, nu? M-ai făcut să par o mamă incapabilă. Şi acum Rita a trebuit să meargă să te caute şi să se ude până la... Se opreşte brusc. Se încruntă şi se holbează, blocată, la ghemotocul din puloverul Ritei. Ce-i asta? Rita înghite un nod. N-are idee cum o să reacţioneze Jeannie. Tăcerea se prelungeşte. Din hainele lor ude leoarcă, apa picură pe podeaua de lemn. Copilul se frământă, lipit de coastele Ritei. Împinge cu pumnişorii în pulover. Un iepure? Un pui de căprioară? zice Jeannie încruntându-se şi râde piţigăiat uitându-se de la Hera la Rita şi înapoi. Arată-mi.

Drept răspuns, copilaşul începe să plângă înfundat.

Asta trimite un arc electric prin Jeannie.

Hera zâmbeşte poznaş.

– Ţi-am găsit un bebeluş.

– Nu, gâfâie Jeannie scuturând din cap. Nu spune aşa ceva! Rita ridică un colţ de pulover. Fetiţa se uită afară, ca un animal la braconier. Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Jeannie, apoi îşi acoperă gura cu palma. Hera, ce-ai făcut?

La fereastra bucătăriei, cerul se luminează de fulgere. Dar pruncul, care a supravieţuit, deşi la limită, se gândeşte Rita, e acum în siguranţă, în poala ei, sugând cu disperare lapte din biberon şi strângând din degetele de la picioare. Hera şi Teddy se înghesuie aproape, fascinaţi, cu chipuri înduioşate şi atente, ca şi cum copilul ar fi, în acelaşi timp, o minune de neimaginat mai înainte, dar şi cineva pe care l-au aşteptat să sosească. Numai Jeannie păstrează distanţa, îngrozită şi stupefiată, cu ochii larg deschişi, lăsând să se vadă prea mult alb în jurul irişilor. Nu poate să-şi smulgă privirea.

Sunetele moi și umede pe care le scoate copilul în timp ce se hrănește umplu încăperea, iar ei ascultă în tăcere, absorbiți, precum auditoriul de la un recital excepțional de muzică de cameră. Copilul ia o ultimă înghițitură zgomotoasă și ochii i se închid, grei. O stare de calm se instalează în bucătărie, moale ca liniștea de după o noapte de ninsoare. Și, pentru un moment magic, parcă sunt toți uniți în jurul copilului, într-o lume a lor, separată.

– Îmi dai voie? întreabă Jeannie, cu voce tremurătoare.

Se apropie încet de ei.

Rita îi dă copilul, cu atenție, dorindu-și să nu fi fost nevoie să facă asta. Are sentimentul ciudat că o să-și amintească întotdeauna momentul ăsta, că ceva rupe țesătura vieții ei, așa cum o cunoscuse până acum. Copilul lasă o mică adâncitură în puloverul ei bleumarin, precum și o căldură care stăruie câteva momente după ce a dat-o din brațe.

– Uitasem, șoptește Jeannie, minunându-se și strânge ușor copilul la piept, cu ochii închiși. Aproape că uitasem.

Jumătate de oră mai târziu, Jeannie încă nu se desparte de copil. Stă pe canapea, cu ochii rătăciți și visători, cu copilul întins pe pieptul ei. În lumina focului, chipul lui Jeannie are o strălucire moale și jucăușă, o seninătate îmbujorată, ca și cum ar prelua din forța vitală a pruncului. Copiii par să simtă și ei asta, cum stau așezați pe podea, rezemați de picioarele mamei lor. Mătasea halatului ei se încrețește de fiecare dată când degetele bebelușului se strâng și se desfac precum niște stele-de-mare.

Așa că nimeni altcineva nu observă mișcarea scurtă de la fereastră. Doar Rita. O față? O lumină. Ceva palid. Se îndreaptă într-acolo și își apropie fața de

fereastra cu chitul crăpat, pe unde intră un curent de aer rece.

Afară, furtuna scutură violent copacii, trăgându-i din rădăcini. Cerul e de un gri întunecat precum cărbunele, străbătut de un jar portocaliu. Rita cercetează grădina şi vede mai multe acum, după ce ochii i s-au adaptat. Un animal, probabil, se gândeşte ea. Sau o creangă în cădere. Şi totuşi, incidentul o duce cu gândul la lumea din afară. Îi face părul de pe braţe să se zbârlească.

– Să sun la poliţie acum? întreabă întorcându-se spre Jeannie.

Jeannie deschide brusc ochii.

– Ce? Nu!

Rita e surprinsă. Nu înţelege.

– Dar autorităţile vor şti ce să facă mai departe.

– *Eu* ştiu ce să fac. Jeannie se îndreaptă de spate strângând mai tare copilul în braţe. Perişorul negru, pufos al bebeluşului se răsfiră pe braţul ei palid. Abia a sosit. Nu poate încă să plece, zice şi priveşte în jos spre copil, cu ochi scânteietori, aprigi şi protectori. Nu-i aşa, dulceaţă mică?

Ceasul cu cuc dă ora. Chiar dacă pare că pruncul a oprit timpul în loc, a trecut mai bine de o oră. Cineva, undeva afară, şi-o fi ieşind din minţi de îngrijorare, se gândeşte Rita. Inima i-o ia la goană.

– Atunci, să chem doctorul din sat?

Hera clatină din cap.

– Doctorul o să cheme poliţia, nu-i aşa, mamă?

– Aşa e, spune Jeannie şi îi adresează un zâmbet cald Herei. Bine zici, draga mea. Hera pare să se înalţe cu cinci centimetri. Rita e tot mai confuză. Fără poliţie, fără doctor.

Jeannie ridică bebeluşul şi îi suflă uşor puful din creştet, urmărindu-i încântată mişcarea.

– Jeannie, copila ar putea să fie într-o stare proastă, punctează Rita, pe un ton de panică. Şi poate o caută cineva. Mama ei.

– Copiii bolnavi nu se hrănesc, Rita. Şi oricine o fi lăsat-o pe buturugă ştie exact unde se află, zice Jeannie, iar expresia ei devine dură. Să nu uităm că bestia de femeie a abandonat-o. Putea să fie luată de o vulpe, sau să-i scoată ciorile ochii, se putea întâmpla orice. Nici nu pot să mă gândesc.

– A fost lăsată acolo intenţionat, Big Rita, spune Hera savurând alierea cu mama ei. Lângă Foxcote, lângă noi.

– Pentru noi, spune Teddy şi zâmbeşte larg, jucându-se cu picioruşul pruncului. Ca un cadou. Puiul Pădurii.

– O, Puiul Pădurii, îmi place asta, Teddy, gângureşte Jeannie. Îmi place foarte mult.

– Şi mie, spune Hera, făcându-l pe Teddy să exulte.

Apoi tot spune de câteva ori „Puiul Pădurii", încet, ca pe o incantaţie.

Rita nu poate decât să-şi imagineze cum o să reacţioneze Walter la asta. Cuţitul pe care îl păstra Jeannie sub saltea îi sclipeşte în minte, ca un avertisment. Apoi, intrarea în The Lawns, stâlpii de piatră şi scrâşnetul porţilor de fier, cu ţepuşe deasupra.

– Jeannie, chiar trebuie să contactăm poliţia. O pot duce eu cu maşina până la secţie.

– Cu maşina? Tu? Nu prea cred. Dumnezeule! Uită-te un pic pe fereastră, Rita. E jale afară. Dezastru! Toate crengile alea care zboară! spune Jeannie mângâind cu un deget obrazul copilei. Aşa, aşa. Eşti în siguranţă cu noi, păpuşica mea, o linişteşte, apoi priveşte în sus spre Rita. Doar o noapte, da? Să-i dăm micuţei ăsteia şansa să-şi revină dintr-un asemenea coşmar îngrozitor.

Rita e conştientă că se înfiripă ceva greu de definit. Ceva greşit.

– Dar...

– Ssst! Auzi? face Jeannie ducând un deget la buze. Vrei să scoţi copilul în urgia aia, serios? Chiar vrei să te urci la volan?

Rita ascultă vuietul îngrozitor de afară, prea aproape ca să rămâi liniştit, un muget adânc, ca şi cum pământul s-ar sfâşia în două, apoi o ruptură şi un trosnet, odată cu căderea primului copac.

– Cred că trebuie să aşteptăm până când trece, admite cu reţinere, simţind că se stârneşte o altă furtună, pe lângă cea de afară, una acolo, înăuntru, între zidurile conacului Foxcote.

22. HERA

Copacul uriaş stă prăbuşit peste alee, cu o fustă enormă de pământ şi cu rădăcinile albe suspendate în aer, ca nişte picioare. Îmi pare foarte rău pentru el, dar mă bucur că o ţine pe Marge – şi pe orice alt vizitator – la distanţă. Sunt două zile de când am găsit bebeluşul şi încă nu ştie nimeni că e la noi. Singura problemă e Big Rita, care se poartă cam ciudat, ca şi cum ar dezvolta propriile păreri personale în privinţa asta. Ca şi cum n-ar iubi-o pe fetiţă, pe Puiul Pădurii, aşa cum o iubim noi. Ca şi cum ar putea să ne toarne.

Ar fi sunat autorităţile în dimineaţa asta, dacă n-aş fi smuls azi-noapte cablul telefonului din perete, spunând ceva despre furtuna care l-a dat jos. Şi ar fi putut fi acum în drum spre sat, dacă n-aş fi vegheat de la fereastra dormitorului şi n-aş fi făcut-o atentă pe mama.

– Stai, strig de pe verandă, când Rita pune copilul în maşină.

Mama aleargă pe lângă mine – nu-mi amintesc ultima dată când a alergat undeva – şi ia copilul de pe scaunul pasagerului.

– Ce-i cu tine, Rita? Aleea e blocată.

– M-am... m-am gândit că pot să ocolesc copacul într-un fel, bombăne Rita. S-o duc la doctor.

– Ce idee stupidă! Nu e bolnavă, Rita! Vrei ca micuţa asta să fie trimisă la vreun orfelinat? Asta e? Mama e atât de combativă încât îmi vine să aplaud. E din nou ea însăşi. Eu am adus-o înapoi. Eu am vindecat-o de tristeţe. Găsind copilul. Ai idee cum sunt locurile acelea? continuă mama. Big Rita nu spune nimic. Dar ceva din felul în care îşi coboară privirea mă face să cred că are idee. Îi văd toracele cum se umflă şi se dezumflă sub

bluză. Gura i se strânge ca atunci când te chinuiești să nu plângi. Bebeluși în pătuțuri de metal! Pe rânduri. Scutece murdare. O matroană care ar creste-o ca pe un animal de fermă, ca să fie luată în grijă de orice brută bătrână. Într-o locuință socială. Cine știe unde. Sunt aproape sigură că Rita a crescut într-o locuință socială. Nu spune nimic totuși. Serios! zice mama și se uită în jos, la Puiul Pădurii, iar privirea i se înmoaie: nu se poate abține să nu se uite la ea – nici unul dintre noi nu poate. E cel mai frumos copil în viață. N-ai avut propriii copii, Rita. Nu poți să înțelegi.

În momentul acela, ceva se schimbă pe fața Ritei. Își privește mâinile încleștate pe volan.

– Nu e corect, Jeannie.

– *Corect?* repetă mama făcând un pas în spate, iar chipul i se ascute. Vrei să zici moral? Păi, dacă vrei să vorbim despre principii morale, Rita, putem să începem discutând despre ale tale, nu-i așa? Mâinile Ritei se albesc. Aerul pare din nou încărcat de electricitate. Scrii notițe despre mine pentru Walter. Mama coboară vocea până la șoaptă. E un tremur în ea. Mă spionezi.

Mă inundă o senzație fierbinte de vinovăție. Îmi amintesc cum am stat lângă patul mamei când dormea și i-am spus despre caietul lui Big Rita. Dar se poate ca mama să fi aflat pe altă cale. Marge ar fi putut foarte bine să cotrobăie prin lucrurile Ritei. Mereu scotocește pe la etaj, își bagă nasul prin toate camerele, ținând la piept un teanc de lenjerie.

– Jeannie, dacă n-aș fi acceptat, m-ar fi dat afară pe loc și ar fi angajat pe altcineva, turuie Rita, iar cuvintele ei stângace și directe cad unele peste altele. N-am vrut să-i las baltă pe copii.

Mama scutură din cap.

– Intotdeauna mi-am subestimat soţul. A exploatat firea ta blândă, Rita. Lipsa ta de încredere în tine, ştii asta? zice, iar ceva în privirea ei se ascute. Ai scris note în ultimele două zile? Ai vorbit cu Walter?

Big Rita confirmă din cap. Pare gata să plângă. I se înroşeşte gâtul.

– Acum două seri. A spus că în curând casa va fi gata, zugravii lucrează deja la interior. Iar el urmează să se întoarcă în ultima săptămână din luna august.

O văd pe mama calculând datele, ca şi mine: ne-au rămas mai puţin de două săptămâni. O cercetează pe Big Rita. Vocea ei e blândă şi puţin speriată.

– I-ai spus de copil?

– N-am... n-am fost sigură ce să-i spun. Apoi s-a întrerupt convorbirea.

Mama răsuflă uşurată.

– Ai făcut ce trebuie, Rita. Cred că e mai bine să nu i se spună lui Walter despre copil. Nu încă. Am cuvântul tău? Big Rita îşi atinge fruntea cu mâna, ca şi cum ar avea o durere de cap. Vino înapoi în casă. Te rog. Mama se apleacă în maşină ţinând copilul pe un umăr. Vocea îi devine linguşitoare. Copilul ăsta are nevoie de tine. E vorace. Uită-te la ea. Suge la gâtul meu ca un pui de caracatiţă. Ce-ar fi să-i pregăteşti un biberon?

Mama nu pregăteşte biberoanele. Nu cred că ar şti cum se face. Nu schimbă scutece şi nu le spală în găleată cum face Rita în fiecare dimineaţă, înainte de micul-dejun, cu braţele ei palide, lungi ca nişte tuburi, frământându-le în apa maro urât mirositoare.

În cele din urmă, Rita iese încet din maşină şi se îndreaptă spre casă, chiar dacă expresia feţei sale nu pare chiar aşa de supusă.

– Eşti o fată bună, Rita, spune mama.

La prânz, mama mănâncă trei cartofi întregi şi jumătate de cotlet de miel. Big Rita stă tăcută pe scaun, cu copilul pe

umăr, bătându-l uşor pe spate, şi abia dacă se atinge de mâncare, ceea ce nu-i stă deloc în fire. În grădină, poarta se trânteşte ca şi cum tocmai ar fi intrat cineva. Speriată că ar putea fi Marge, alerg în pădure şi mă uit în stânga şi-n dreapta. Nu văd pe nimeni. Dar jur că îi simt prezenţa. Cineva care n-avea cum să plece pe drum pentru că e blocat, ci s-a strecurat prin hăţişul pădurii.

După plăcinta scursă de gemul leşinător de dulce al lui Marge, uit de poartă şi de senzaţia ciudată că cineva mă urmăreşte. Totul este acum noua noastră normalitate. Eu şi Teddy o ajutăm pe Big Rita să schimbe scutecele copilului, în camera de zi. Teddy se ţine de nas. O pană mare, înspicată cu maro intră adusă de vânt pe fereastra deschisă şi aterizează pe covor. O ridic, decid că e o pană de bufniţă şi îi trec capătul pufoş peste talpa desculţă a bebeluşului. Îşi strânge degetele. Apare mama, entuziasmată, aducând botoşeii cu volănaşe şi zornăitoarea de argint agăţată de degetul ei mic. Jucăriile bebeluşului nostru. Cele pe care le-a recuperat Rita de sub patul părinţilor mei din casa din Londra.

– Cred că a sosit timpul, spune ea, iar Big Rita icneşte. Nu-i aşa că sunt perfecte pentru ea?

Mama se apleacă s-o încalţe cu botoşeii şi pune zornăitoarea în pumnuleţul strâns. O scuturăşi camera se umple de clinchete argintii, de duhul copilului mort şi de zâmbetul mamei. Zburdă cu Puiul Pădurii în jurul camerei, urmată de mine şi de Teddy. N-am observat când s-a dus Big Rita sus, dar când văd că nu se mai întoarce, mă duc după ea.

Big Rita e ghemuită deasupra valizei sale, în care îşi aruncă grăbită hainele. Se uită spre mine – are ochii roşii –, apoi continuă cu împachetatul, îndesându-şi romanele poliţiste într-un buzunar

interior. Dar terariul e pe podea, alături de o altă geantă. Asta mă liniştește oarecum. Câtă vreme terariul e aici, gata să fie împachetat, şi Big Rita e aici.

Brusc, îmi amintesc o seară în Londra, o seară rea după o zi rea – am fost prinsă furând la şcoală o pungă de jeleuri de la altă fată –, cum Rita mi-a dat părul la o parte din ochi şi mi-a povestit că odată, în copilărie, s-a dus la culcare supărată şi furioasă, iar dimineaţa, când s-a trezit, a descoperit o recoltă de gălbenele de munte crescute peste noapte în terariu. N-a găsit altă explicaţie pentru asta decât că spiritul mamei ei moarte le-a sădit acolo în timp ce ea dormea. Şi mă gândesc că Big Rita e singura persoană din cele pe care le cunosc care spune întotdeauna ceea ce trebuie, lucrul la care te aştepţi cel mai puţin. Panica mă cuprinde din nou.

– Nu se poate să pleci.

– Nu pot să mai rămân, Hera, zice, în timp ce îşi pune o pereche de şosete bleumarin. Undeva e o tânără care plânge de-şi scoate inima din piept şi regretă ce a făcut. Şi cineva trebuie s-o găsească. Cineva trebuie să-i spună. Îmi amintesc poarta grădinii mişcându-se înainte şi înapoi. Senzaţia că sunt urmărită. E o comunitate mică. Dacă ţinem copilul mai mult timp aici, o să fie probleme – probleme mari, Hera. Lacrimile îmi înţeapă ochii. Rita pare atât de sigură! Mă gândesc la The Lawns şi mă simt speriată, panicată. Nu e corect nici ca tu şi Teddy să păstraţi un asemenea secret faţă de tatăl vostru.

– Dar aşa sunt familiile.

– Nu toate familiile, Hera, spune blând şi clatină din cap.

Ceva izbucneşte în mine.

– Pun pariu că şi tu ai secrete. Se crispează. Am prins-o. Care e secretul tău,

Big Rita? o tachinez, încercând s-o opresc din împachetat.

Își strânge buzele.

– Lasă-mă în pace, Hera.

Mă reped la valiză, închid capacul și mă trântesc zgomotos pe el. Pereții de carton cedează.

– Nu te las să pleci.

Își dă ochii peste cap.

– Pentru Dumnezeu, Hera. Din capul locului, n-ar fi trebuit să vin aici, bine? A fost o greșeală. Acum, dă-te!

– Oricum, nu poți să ieși cu mașina pe alee.

– Am picioare. O să merg pe jos.

– Și Robbie? mă lansez eu, disperată. Îți place de el. Știu că îți place.

– Nu vorbi prostii, spune, complet acrită din nou.

– N-ai unde să te duci. Și... și o să-ți fie dor de noi.

Se uită la mine. Și peste fața ei se abate un soi de umbră.

– Cumplit de dor, spune, aproape în șoaptă.

Arunc o privire spre terariu și simt o dorință copleșitoare să sar pe el și să-l fac praf, iar forța distructivă a acestui gând mă sperie. De câte ori simt că pierd – sentimentul acela ațos și îndărătnic precum zgârciul dintr-o felie de bacon –, îmi vine să sparg ceva.

– O să devii cea mai minunată femeie, spune, ca și cum ar putea să-mi simtă frica de mine însămi. O să te descurci și fără mine, Hera.

Lacrimile încep să mi se scurgă pe după urechi.

– Dar mă gândesc mereu că o să fac ceva rău, dar rău de tot, Big Rita, și cineva o să aibă de suferit. Iar tu ești singura care mă poate opri. Nu mint, nu chiar.

Ea se uită la mine, luptându-se cu un gând. Dincolo de fereastră, o ciocănitoare

face găurele mici de tot în liniştea care se aşterne.

23. SYLVIE

După ce mă asigur că Annie doarme dusă, lipăi desculță pe scara îngustă a casei. Întunericul devine dens și apăsător. În calmul aparent, simt pulsul valurilor de afară, mareea nocturnă care se retrage, milioane de fire de nisip dansând în urma ei. Respirația mi se accelerează, senzațiile se învolburează înăuntrul meu.

În camera de zi, aprind lampa, creând un con de lumină, și trag ezitant dosarul „1971, vara" de sub o revistă veche de pe măsuța de cafea. Degetele mele lasă urme umede pe cartonul decolorat de vreme. Șovăi și mă gândesc s-o sun pe Caroline, dar știu ce o să zică: „Sfinte. Nu-l deschide. Mama l-a ascuns dintr-un motiv. Oricum, noi am făcut un jurământ, îți amintești?" Și îmi amintesc că am așteptat toată ziua comuniunea asta intimă cu trecutul meu, un trecut urât, tot ce se poate. Trebuie să fac asta singură. Fără să mă privească nimeni.

Cu mâini tremurânde, scot tăieturile din ziare pe care mama le-a păstrat în taină toți anii aceștia. Hârtia se simte veche și rugoasă, mai degrabă păstrată cu grijă decât uitată. Citesc la lumină, pregătită să mă las pradă durerii.

„Apelul poliției către mama copilului abandonat." Apelul va rămâne fără răspuns. După mai bine de patruzeci de ani, încă nu s-a prezentat și n-a încercat să ia legătura. Ar fi putut, dar n-a făcut-o. Ce-a fost a fost și nu poate fi schimbat. Simt în gât un nod tare ca piatra. „S-a raportat că bebelușul a fost luat de o familie din partea locului, al cărei nume nu a fost menționat...", scrie în articol, presărat cu fapte din basmul mamei. Și totuși, șterge cumva restul vieții mele – la fel de vastă și de încurcată ca a oricui

altcuiva – şi mă reduce la un tragic rând scris.

Îmi şterg cu mâneca nişte lacrimi amare. Incapabilă să mai zăbovesc în locul acela, îmi umezesc vârful degetului în gură şi întorc pagina la altă tăietură de ziar: „Cadavru în pădure". Îngheţ. Până şi marea pare să încremenească, iar valurile tac. Trag articolul mai aproape, hârtia foşneşte, inima îmi bubuie, şi citesc mai departe. Bag de seamă că articolul e datat cu trei zile înainte de povestea găsirii copilului. Mama nu mi-a pomenit niciodată despre *asta*. Şi pe măsură ce citesc, încet-încet, pricep de ce.

„Moartea este tratată ca suspectă." Crimă? Şi victima? Citesc în diagonală, ca să găsesc mai multe detalii. Dar articolul e despre urmările imediate. „Poliţia nu dezvăluie mai multe detalii în acest moment..." Victima nu este numită, doar conacul, Foxcote, şi proprietarii ei, familia Harrington, cei care m-au luat pe mine la ei.

Patrulez în jurul camerei întunecate, ţinând ziarul aproape de nas, ca şi cum aş putea să miros ce s-a întâmplat mai departe.

Oare mama încerca să mă protejeze? Faţă de ce? Privesc pe fereastră marea, cărarea vălurită lăsată de lumina lunii, şi încerc să-mi pun gândurile într-o ordine raţională. Datele sugerează că eram cu familia la data morţii, ceea ce poate explica nevoia mamei de a păstra secretul. Până la urmă, mi-a vândut versiunea romantică a poveştii – „Ai fost găsită într-o pădure fermecată, într-o noapte caldă de vară..." – şi, în felul în care o fotografie poate deveni o amintire înlocuind evenimentul în sine, povestea aceea a devenit povestea mea. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut mama ar fi fost să întineze povestea aceea frumoasă cu o crimă, pentru că ar fi devenit mai degrabă

un thriller din anii '70, gen *The Shining*, cu pini întunecați și ceruri sulfuroase. Și dacă acea crimă se leagă cumva de apariția mea în căminul familiei Harrington? Dacă unul dintre părinții mei era victima nenumită? Gândul acela nu-mi dă pace.

Mă întorc de la fereastră, mă așez din nou pe canapea și mă aplec spre lumină. Fotografii. Tăiate din articole mai mari, ca și cum mama ar fi vrut să păstreze amintirile nepătate de scandalul care le înconjura. Ciudat, având în vedere că nu vorbea niciodată, deloc, despre familia asta. Și nici nu mi-a arătat niciodată vreo fotografie. Am cerut vreodată să văd vreuna? Nu, sigur că nu. I-am împins pe Harringtoni într-un sertar al minții mele, unde gândurile reprimate se ascund și rod în tăcere, ca niște șoareci.

Jeannie Harrington. Soția? Un portret de dimensiuni reduse. Păr negru ca pana corbului și piele albă ca laptele. Ar fi putut fi un model vintage pentru o reclamă la crema de față Elizabeth Arden, dacă nu ar fi fost sclipirea electrică din privirea ei, un indiciu, probabil, al nesupunerii. Mai există și o fotografie a domnului Walter Harrington, un tip înalt, osos, într-un costum scump, surprins cu o servietă în mână, pe porțiunea scurtă dintre mașină și intrarea în tribunal, zăpăcit de mulțimea de blițuri și fotografi. Nu e o fotografie care să-l flateze. O fi fost păstrată dintr-un motiv diferit, mai puțin sentimental?

Cea mai drăguță fotografie, cu cele mai multe urme de atingere, prezintă familia stând în picioare în fața unei case din stuc de la oraș, sub o boltă de glicină. Jeannie e enorm, glorios de însărcinată. Agățat de rochia ei e un băiețel. În stânga lui e o fată mai mare, simplă, plinuță, cu un zâmbet nesigur și o privire intensă, ațintită direct spre obiectivul aparatului

de fotografiat. Asta să fie fata care m-a găsit în pădure? O posibilitate sumbră îmi încolțește în minte. Ea era victima? Sau frățiorul ei drăgălaș? În acest caz, crima ar fi fost atât de tulburătoare încât mama ar fi simțit că n-are puterea s-o împărtășească.

Cu o senzație de rău fizic, mă uit pe ultimele trei tăieturi din ziare. Nu mai e nici un articol despre mine și familia Harrington. Doar câteva fotografii cu Forest of Dean. O ating cu palma pe cea mai mare dintre ele, vrând, ca un copil, să intru în fotografie. Este imaginea granulată a unor copaci monumentali, înfiorători, de soiul celor care au fețe contorsionate și ar putea începe să vorbească. Un ținut împădurit, desprins din vechile gravuri de carte și din filmele cu satiri și cu hobbiți. O întreagă lume paralelă, surprinsă în douăzeci de centimetri pătrați de cerneală, un portal spre trecutul meu. Și, îmi dau seama cu un suspin, locul din care am pornit.

Mă trezesc dimineață în vechiul meu dormitor, în țipetele și agitația huliganilor de pescăruși. Apoi mă lovește deodată. „Cadavru în pădure." Nu mai e aceeași copilărie. Acum e o altă versiune.

Îmi frec ochii și mă reazem de perne. Îmi simt corpul înțepenit și toxic după stresul ultimelor două zile și mă doare acolo unde valul mi s-a prăbușit peste tendoane. Deasupra capului meu, se învârtește un carusel vechi și mult-iubit. Copaci ciopliți din lemn, atârnați pe niște fire, gata să tremure la cea mai ușoară adiere, ducându-mă cu mintea înapoi, la pădurea din fotografii.

Dau la o parte draperiile. Afară, cerul e ca de batist, de un albastru proaspăt, dungat cu urme de avioane. Marea e netedă ca sticla. Nu pare capabilă de răutățile de aseară. Cât de ciudat e să intri

într-o nouă zi atât de diferită de cea care a trecut!

– 'Neața!

Annie apare somnoroasă, căscând. I-aș da vreo doisprezece ani.

Declarația de ieri, „Păstrez copilul", mă lovește iar, ca un pumn în ceafă. O să se răzgândească astăzi? Minunea mea de fată, hotărâtă și încăpățânată! Oare încearcă, în mod inconștient, să îndrepte răul din trecut păstrând copilul, ceea ce mama mea biologică evident că n-a făcut? Posibilitatea asta mă îngrozește.

Un psihoterapeut ar spune: „Hai să vorbim despre asta". Obișnuința spune: „Hai să nu vorbim". Pur și simplu, aș vrea să apăs pe butonul de pauză. Derulează înapoi. Să-i pieptăn părul lui Annie, să-l împletesc după baie, s-o culc și s-o învelesc, cu un cântecel de leagăn, și să râd când își bagă piciorușele în pantofii mei cu toc și tropăie cu ei prin dormitor, iar lumea ei să fie sigură și ocrotită.

Hainele pe care le-am agățat aseară la uscat în fața radiatorului sunt încă jilave, așa că scormonim prin garderoba mamei, trăgând afară pantalonii ei prea lungi și pijamalele lălâi, ceea ce e deopotrivă caraghios – mamei i s-ar părea extraordinar de comic – și insuportabil de trist. Am dat fuga la magazinul din colț, cu pantalonii și cu mânecile puloverului fluturând în vânt, imaginându-mi ce-ar zice clientele mele, toate acele doamne dichisite din districtul Chelsea, dacă m-ar vedea acum. Cumpăr croasante și lapte. Telefonul îmi bipăie și văd că e un SMS de la Steve, în cea mai autentică disperare patriarhală: „Rahat! SPUNE-I că nu poate să aibă un copil, și gata!"

La masa din bucătărie, unde ar trebui să fie și mama, dar nu este, Annie înfulecă două croasante. Eu beau un ceai tare, prea stresată ca să mănânc, conștientă de

volatilitatea momentului. Annie poate să-mi reproşeze că nu i-am spus niciodată adevărul – şi asta vine în contradicţie cu nevoia mea de a-l îndulci –, dar e rândul meu să pun întrebări în dimineaţa asta.

– Deci unde ai găsit dosarul ăla? o întreb privind peste marginea cănii. Annie? insist când se uită în jos, la masă, în tăcere.

– A fost în noaptea dinainte de a cădea..., zice ridicând privirea, iar expresia ochilor ei e complicată. Buni nu m-a auzit venind. Stătea la biroul ei, aplecată asupra unei bucăţi de ziar. Când m-a văzut, a strecurat-o imediat la loc în dosar, pe care l-a băgat în sertarul biroului, cu expresia aia de om prins în fapt. M-am gândit: „Hei, ce-a fost asta?" I se umezesc ochii. Îşi muşcă buza. Aveam de gând s-o întreb. Dar n-am mai apucat.

Pentru un moment, rămân fără glas. Imaginea mamei mele, singură, uitându-se la ziarele alea vechi, sugerează că trăia mult mai aproape de trecut decât îmi dădusem eu seama.

– Continuă, îi spun cu glas răguşit, chinuindu-mă să nu plâng.

– Când m-am întors aici, acum două zile, neştiind ce-o să fac cu copilul şi toate cele, am vrut să mă simt mai aproape de ea...

Ceva din felul în care Annie spune asta nu sună pe de-a-ntregul sincer. Priveşte ezitant, într-o parte. Culege cu degetul o fărâmă de croasant din farfurie şi o mănâncă.

La fereastră e un ciripit de păsări mici, negre, care se înalţă şi apoi se împrăştie pe cer, ca nişte litere pe o pagină de ziar.

– De ce nu mi-ai spus niciodată despre cadavrul din pădure, mamă?

E o tensiune în vocea ei, vechi resentimente care ies la suprafaţă.

– Draga mea, n-am ştiut.

– Am... am presupus..., bâlbâie, apoi face ochii mari. Uau!

Trece un moment. Păsările de afară se împrăştie, se regrupează şi se răsucesc într-o configuraţie nouă. Şi gândurile mele, la fel. Expresia lui Annie mă face să-mi dau seama că m-am înşelat crezând că e prea ocupată cu şcoala şi cu prietenii ca să dea vreo atenţie prăfuiţilor ani '70 din epoca analogică.

– Am căutat pe Google, spune Annie, pe un ton prudent acum, nesigură de reacţia mea. Dar nu există nimic online.

– Altă lume. Nu exista internet.

– Tu şi buni n-aţi vorbit despre chestia asta?

– Nu tocmai, zic şi îmi storc un zâmbet relaxat, conştientă de cât de ciudat sună asta pentru o generaţie obişnuită să-şi împartă emoţiile la fel de firesc ca pe o pungă de popcorn. Fii sigură, Annie, în vremurile acelea, asta însemna să ai curajul de a discuta un subiect tabu.

– Şi aşa e şi acum în casa noastră, bombăne.

– Ei bine, aveam un acut simţ al conservării. N-am vrut să ştiu. Ceea ce lui buni i-a convenit de minune.

Când eram de vârsta lui Annie, întrebările zburătăceau vioi în mintea mea. Dar dacă le puneam, însemna că mă gândesc la acel lucru. Ameninţarea propriei disoluţii. Şi până la urmă, îmi spuneam întotdeauna: „Nu sunt eu acel copil. Aceea nu e povestea mea", şi mă îndepărtam, înfigându-mi cu încredere mâinile în buzunarele blugilor mei tociţi Levi's 501. Alegeam prezentul în locul trecutului: Madonna autoinventată, cu păr blond-stelar; băieţi; superficialitatea strălucitoare a modei. Explicaţia simplă este următoarea: mama mea naturală a plecat. M-a lăsat pe o buturugă şi a dispărut. Şi mi-am propus să resping acea parte din viaţa mea, aşa cum am fost

respinsă eu. Dar e prea dureros să explic asta, chiar şi lui Annie.

– Trebuia să vorbim despre tine, nu despre mine, spun repede. Nu despre trecut. Eu sunt o ştire depăşită.

– Frumoasă schimbare de subiect, zice Annie lăsându-se pe spate în scaun şi dând ochii peste cap. Mereu aceeaşi poveste. Simt cum se ridică zidurile de apărare. Tata a zis întotdeauna: „N-o întreba pe mama despre asta", pufneşte ea dispreţuitor. „N-o supăra pe mama." E ca un fel de... nu ştiu, gard electric de oprire a accesului.

Pălesc. Nu pot să neg. Doar prietenii mei cei mai apropiaţi ştiu că am fost abandonată, iar cei mai mulţi dintre ei nu îndrăznesc să pomenească de asta. Nu pot să minimalizez ce s-a întâmplat într-o anecdotă spusă la o petrecere. Sau să mă confrunt cu mila din ochii lor.

Când s-a născut Annie, ceea ce a făcut mama mea naturală mi-a devenit şi mai greu de înţeles şi, ceea ce era mai greu de îndurat, mai puţin abstract. Eram devorată de dragostea pentru pruncul meu nou-născut. Cum a putut ea să nu simtă la fel? N-a fost uimită de minunea perfecţiunii miniaturale a unghiuţelor mele? A urechilor? A degeţelelor de la picioare? Nu m-a privit în timp ce dormeam? Nu m-a sărutat? Nu m-a adulmecat? Nu mă simţea ca pe o parte din trupul ei? Evident, nu, de vreme ce m-a abandonat în pădure şi *a plecat*.

Pe măsură ce Annie a crescut, am hotărât să nu-i transmit moştenirea asta. Şi, la fel ca toţi părinţii tineri, am vrut s-o expun doar la frumuseţea vieţii, nu la durerea ei, crezând cu naivitate că aş putea să epurez lumea, s-o îndulcesc cumva. (Aşa cum, desigur, a încercat mama mea să facă pentru mine.) Am ţinut deoparte povestea naşterii mele atât timp cât am putut. Prea mult pentru ca

un copil sensibil să poată procesa informația: o să-i pervertească viziunea asupra lumii, asupra însemnătății familiei.

Steve a păstrat întotdeauna secretul ăsta. Deși n-ar recunoaște niciodată, sunt sigură că vede startul meu în viață ca pe ceva oarecum murdar, rușinos, ceva de genul *Jerry Springer Show*. O tragedie pe care am depășit-o – cu ajutorul lui, prin stabilitatea căsniciei – și n-ar trebui s-o las să mă definească. În ciuda ticurilor lui de publicitar urban, este, în esență, un tip conformist, din suburbiile înstărite, care se trage dintr-o lungă tradiție de familii stabile și dintr-un matriarhat de sacrificiu, în care femeile rămân măritate cu bărbați afemeiați „de dragul copiilor". Pentru el, există doar alb sau negru. Ceea ce a făcut mama mea biologică a fost „nenatural și de neiertat", a spus odată. (Tatăl meu natural era redus la un simplu spermatozoid și nu era luat în calcul.) „Nu te mai gândi la asta, Sylvie", spunea dacă ne apropiam vreodată de subiect, cu o tresărire violentă, ca a unui picior desculț care ar atinge un radiator încins. „Amintește-ți că nu asta ești tu." Iar eu aprobam din cap și umpleam ceainicul, întrebându-mă cine sunt.

– Așa, bravo! Annie râde cavernos. Ai pus fața de „Nu vorbesc despre asta"!

– Am o față anume?

Încerc să mi-o șterg cu un zâmbet. Dar aud duritatea din vocea mea.

– Da, chiar ai. Privirea ei e neclintită, genul de privire de adolescent care vine la pachet cu un detector de minciuni gogonate. Motiv pentru care am început s-o întreb pe buni despre trecutul familiei noastre – care e și trecutul meu, apropo – când am venit aici în iunie. I se umbrește fața. Își întoarce privirea. Mă săturasem să nu mi se spună nimic.

Deşi ştiu că mama e mai dispusă să discute despre o infecţie urinară decât despre vara în care am fost găsită, inima îmi bubuie sub cămaşa cadrilată, veche şi moale.

– Ţi-a vorbit şi despre misteriosul cadavru din pădure? spun, încercând să sune ca o nevinovată poveste poliţistă cu final deschis.

– Nu prea! E la fel de naşpa ca şi tine. (Maestră a minciunilor inocente. Torcătoare a caierelor întunecate în frumoase fire de mătase. Coşmaruri transformate în basme. Asta e mama.) Dar ce e interesant – adaugă Annie împletindu-şi degetele peste abdomenul ei aproape plat, şi simt cum se apropie, ca o bătaie îndepărtată, distorsionată, adusă de ape – este că puţinul pe care mi l-a spus m-a dus la Elliot. Îşi coboară privirea asupra mâinilor şi un fior rece mă străbate. Deci, aş zice, şi la cel care e aici, înăuntru.

24. RITA

Un smoc de păr negru se cârlionţează la ceafa copilului, ca un semn de întrebare. Are o mulţime de asemenea cârlionţi. Rita ciuguleşte scamele adunate între degetele de la mâini şi de la picioare ale fetiţei. O întinde pe o păturică sub măr, acoperită cu un cearşaf alb, curat, aşa încât să poată privi în sus, la fructele roşii şi grele. Dar privirea copilului rămâne aţintită asupra chipului ei, ca întotdeauna. E aici numai de patru zile, totuşi s-a fixat asupra ei într-un fel pe care Rita îl găseşte deconcertant. Fetiţa îi aminteşte de bobocii de raţă care ies din ou şi hotărăsc că mama lor este prima creatură vie pe care o văd, indiferent de specie. Şi toată plăcerea pe care i-o aduce prezenţa ei e stricată de tristeţea brută a acestei erori.

Rita se întoarce spre coşul de răchită cu rufe spălate la nesfârşit şi începe să întindă pe sârmă scutecele ude. Gândurile ei se duc către Robbie. Gura lui. Zâmbetul lui care se întinde încet. Firele de păr aurii de pe braţele lui. Expresia de concentrare intensă a feţei lui, ieri, când tăia cu drujba copacul căzut, zgomotul, şi vibraţia, şi violenţa fascinantă a gesturilor, când, cu dibăcie, lega cu sfoară buştenii de camioneta lui şi îi trăgea la o parte de pe alee.

Zâmbeşte ca pentru sine, întrebându-se dacă nu e o nebunie să-şi lase mintea să cutreiere prin locuri secrete, uşor ceţoase. Dacă nu cumva aceasta este modalitatea femeilor de a evada din viaţa lor domestică, locuind aici, dar fiind cu mintea în altă parte. Dacă asta a făcut şi Jeannie, doar că ea şi-a lăsat gândurile să se mute din creierul ei în pat. Agaţă ultimul scutec, ţinând în gură un cârlig

de rufe din lemn, când o umbră i se așterne răcoroasă pe gât.

– Totul e în regulă cu ea, da? E cam slăbănoagă. Rita se întoarce și o vede pe Marge aplecată asupra fetiței, împungând-o cu un deget gros. Se uită în sus la Rita și ochii îi strălucesc cu un mic triumf. Credeai că o s-o ascunzi de mine pentru totdeauna, nu?

Rita intră în panică. Instinctiv, se repede, ia copilul și îl strânge puternic la piept. Ce să-i spună? „Orice spui poate și va fi folosit ca probă..." Nu se poate afirma că e cu adevărat o răpire. Nu-i așa?

Își tot imaginează un polițist care bate la ușă. Cătușele închizându-se zgomotos la încheieturile ei. E încordată și se teme tot timpul că cineva îi supraveghează, urmărindu-i prin pădure și pândind prin găurile din zid. Dar toate simțurile ei par intensificate la maximum – nu e sigură că doar își imaginează lucrurile astea. Se dovedește că ar fi fost mai bine să stea cu urechile ciulite după zgomotul mașinii hodorogite a lui Marge.

– Păi, nu sta așa acolo, Rita. Arăți ca un pește, închizând și deschizând gura în felul ăsta. Nu-ți fie teamă. N-o să spun nimic, zice Marge și își atinge nasul. Poți să ai încredere în mine.

Nu are încredere în Marge. Deloc. E ceva alarmant și primitiv la femeia asta, o amăreală pe care Rita nu poate s-o găsească altfel decât respingătoare. Se uită în jos la cearșaf și la urma pe care a lăsat-o copilul în el, ca un înger de zăpadă. Până și asta face să i se strângă inima. Ar fi trebuit să plece când a avut ocazia.

Hera a oprit-o. Hera și lucrul grav pe care a amenințat că-l va face și care nu putea fi împiedicat decât de prezența Ritei. Cum să mai plece după ce i-a fost sădită în minte ideea asta? Acum suspectează că Hera știa exact ce face.

– Un copil găsit, ei?

Rita tresare.

– N-am spus asta.

– Nici nu era nevoie, dragă.

Pe Rita o nelinişteşte lipsa de reacţie a lui Marge. Arme în cutii de biscuiţi. Bebeluşi abandonaţi în pădure. Se simte trasă printr-un portal într-o lume complet diferită, care se sustrage de la comportamentul normal. Nu e de mirare că se ascund oameni sălbatici prin pădurea asta. Orice e posibil.

– Mă tem că pe-aici nu e chiar atât de neobişnuit pe cât crezi, zice Marge, cu un ţâţâit dezaprobator. Fetelor drăguţe, de obicei, li se urcă la cap. Cu coada ochiului, Rita vede faţa Herei, albă şi rotundă ca luna, la fereastra dormitorului ei, apoi Hera aleargă frenetic, probabil să-i spună lui Jeannie. Nici nu-şi dau seama că sunt însărcinate, până la jumătatea termenului, când începe să mişte copilul. Marge plesneşte din limbă. Mamele lor sunt de vină, nu crezi? Arată-mi o fată din partea locului care dă de necaz nemăritată şi o să-ţi arăt o mamă neglijentă, spune ea şi ciupeşte copilul de picior. Şi totuşi. Un noroc nesperat pentru Harringtoni, nu?

Noroc? Noroc e să câştigi ceva la o tombolă. Sau să moşteneşti o înălţime mai mică de un metru optzeci. Nu asta.

– Nu înţeleg ce vrei să zici.

– Să pierzi un copil..., începe Marge ridicând mâinile spre cer ca un predicator. Apoi să găseşti altul!

Rita se simte tot mai incomod. În dimineaţa asta, mai devreme, a văzut-o pe Jeannie într-o cămaşă de noapte dantelată, arătându-i copilului grădina, florile şi păsările, şi asta i-a amintit de femeile acelea confuze de la The Lawns.

– Dar copilul nu are cum să rămână aici, Marge.

Tot atât de bine putea să spună că o să-l dea la mistreți.

– *Poftim?* Am auzit bine?

– Evident, o să chemăm autoritățile.

Își aude vocea – și crede că asta se va întâmpla într-o zi – tremurând ușor. „Încă o zi", continuă să spună Jeannie. Dar vine noaptea, apoi ziua trece și vine următoarea.

– Dumnezeule, nu! Rita, ascultă la mine. Vrei să distrugi șansele în viață ale comorii ăsteia mici? Sigur că nu. Atunci, ține fetița aici, în secret – mă auzi? –, până la sfârșitul verii, spune și o înhață strâns de mânecă. Nu sufla o vorbă nimănui.

A înnebunit lumea sau a înnebunit ea?

– Dar, Marge..., dă ea să spună cu un râs de neîncredere.

– Ești prea tânără.

Fornăie dezamăgită și un jet de aer umed poposește pe obrazul Ritei.

– Dar cu siguranță încălcăm legea, Marge.

– Legea? Marge pufnește în râs, de parcă ăsta ar fi fost cel mai stupid lucru pe care l-ar fi auzit vreodată. Noi, pădurenii, avem legile noastre. Crezi că vreun individ ocupat din consiliul local știe ce e mai bine pentru copilul ăsta? Îți spun eu, Rita, se lansează, agitând în aer un deget ca un cârnat. Birocrații ăia, conțopiștii, habarniștii ăia toți! Respectă autoritatea de aici. Își lovește pieptul cu palma așa încât bustul ei cărnos se cutremură. Și de aici. Își atinge tâmpla. Și de acolo. Arată cu degetul către pădure. Nu poți avea încredere în mulți oameni, Rita, dar poți avea încredere într-un stejar. Rita se chinuie să nu râdă. Dar nu e nimic amuzant. E prăpăstios și aproape dement. Ți-e teamă să nu ai necazuri, da? o întreabă Marge, măturând ideea asta cu un gest atât de energic încât Rita face o săritură în spate, protejând capul

copilului cu mâna. Nu e cazul! Când o să fie cazul, poţi să spui că ai sunat şi ai lăsat un mesaj. Vreo secretară de consiliu a uitat să-l transmită. A, şi ai trimis o scrisoare – o scrisoare care n-a mai ajuns. N-o să poată dovedi că n-ai făcut asta. Poşta merge mereu aiurea aici. Mâna stângă nu ştie niciodată ce face mâna dreaptă.

Copilul începe să sugă la gâtul ei.

– Ar trebui să mă duc. Îi e foame.

– Ştii ce au să zică? întreabă Marge dându-se mai aproape. „Ce curată e! Ce bine hrănită! Cât îşi iubeşte noua familie! Uite, are deja o bonă devotată, implicată în îngrijirea ei!" Simte ceva ticăind în spatele pupilelor ei. Atunci, Harringtonii o s-o poată adopta oficial, explică Marge întorcând o şuviţă de păr după urechea copilului, cu un aer de bunică satisfăcută. Nimeni nu refuză o familie atât de bună sau atât de înstărită. Dacă Walter Harrington trage un pârţ, primarul aplaudă.

– Aşa funcţionează serviciile sociale? întreabă Rita cu voce slabă. Nu pare în regulă.

– Aşa e aici, draga mea.

Trebuie s-o spună.

– Domnul Harrington nu ştie de copil, Marge. Şi urmează să se întoarcă în curând. Într-o săptămână, probabil.

– Ah. Coordonare perfectă. Ai să apuci să-i arăţi copilul domnului Harrington înainte de a suna la serviciile sociale.

– D... dar...

– Îl cunosc pe Walter Harrington de o viaţă, Rita. Şi dă-mi voie să-ţi spun, când o să vadă cât de fericită e soţia lui, o să accepte copilul ăsta cu braţele deschise. Contrar aparenţelor, nu e de piatră. Pare atât de sigură de asta, încât o face pe Rita să se îndoiască de propria judecată. Aşa. Dă-o la mine. Trebuie să râgâie. Nu suport să te mai văd perpelindu-te

degeaba. Marge sprijină fetița pe umăr și începe s-o bată pe spate mult mai tare decât obișnuiește Rita. Ar vrea să i-o ia înapoi. O râgâială puternică erupe. Mai bine afară decât înăuntru, spune Marge aprobator, ridicând-o deasupra capului și scuturând-o atât de tare încât picioruşele desculțe i se agită în aer. Într-o zi... Altă scuturătură. Copilul începe să scoată scâncetele întrerupte despre care Rita a învățat că preced izbucnirea în plâns. Floricica noastră de pădure o să fie mare, și bogată, și fericită, ca orice Harrington. Să nu uiți asta. Ca și cum ar simți îndoiala Ritei - niciodată n-a întâlnit un copil cu mai multe probleme decât Hera -, Marge înțepenește cu copilul în aer și cu ochii mijiți. Deci ce e mai important, Rita? Să trâmbițezi adevărul ca să te simți tu bine, sau să faci ceea ce e *drept*?

25. SYLVIE

Mama e în cădere. Se roteşte. Cu fusta umflată ca o paraşută. Într-un vârtej de tăieturi de ziar, ca o Mary Poppins defectă. Mi se strânge stomacul. Cobor pe cărarea de pe stâncă şi clipesc repede, ca să alung imaginea, până văd din nou cerul albastru. Până acum, această plimbare cu Annie – ca să ne dezmorţim picioarele înainte de drumul spre Londra – m-a ajutat prea puţin să-mi liniştesc mintea răvăşită.

Când privesc înapoi la ea, e cu câţiva paşi în urma mea, odihnindu-se cu mâinile sprijinite pe genunchi, ca să-şi regleze respiraţia tăiată, un simptom pe care mi-l amintesc imediat din timpul propriei sarcini, acea lipsă de aer specifică altitudinii mari.

– Vrei să ne aşezăm un pic, draga mea? îi sugerez, întorcându-mă la ea şi punându-i un braţ pe umeri. În loc să mai umblăm pe stâncile astea.

Zâmbeşte şi încuviinţează din cap recunoscătoare.

Banca, aşezată cu faţa spre mare, este preferata mamei, şubredă şi plină de licheni, dedicată unui cuplu din sat care a murit de mult şi care „îndrăgea nespus priveliştea". Mă gândesc că, dacă moare mama, o să-i fac şi ei o bancă inscripţionată, apoi alung gândul dureros. Ea n-o să moară. Nu i-a sosit timpul.

Mă concentrez asupra luminii. Frumos. Asta îmi lipseşte cel mai mult când sunt la Londra. Aici nu e ceaţa din oraş. E o simfonie de culori. Ca o pictură veche, după ce i-a fost îndepărtat vernisul întunecat.

Telefonul îmi bipăie în geantă. Degetele îmi zvâcnesc. Bănuiesc că e un alt text panicat de la Steve, dar nu simt nici o

dorință de a vorbi cu el sau de a strica momentul. Simt că, în sfârșit, Annie se deschide față de mine în dimineața asta, revelându-mi povestea de dragoste din vară, petală cu petală, ca pe un boboc care se desface.

– Deci, îmi spuneai cum l-ai întâlnit pe Elliot...

Avansez cu grijă, ca să nu par prea avidă de informații.

– Da, îți spuneam..., începe ea ezitant.

O împung cu umărul.

– Păi, atunci, dă-i drumul!

– La începutul verii, buni a lăsat să-i scape numele companiei Harrington, spune ea, apoi ridică o sprânceană și face o pauză dramatică. Harrington Glass.

– Interesant. N-am știut asta.

Pentru că nu vedeam ce legătură ar putea avea cu Elliot, m-am întrebat dacă nu se îndepărtează de la subiect.

– Adevărul e că nu m-aș fi gândit prea mult la asta dacă n-ar fi făcut o față atât de *ciudată*, mamă, continuă, răsucindu-și pe deget o șuviță de păr. Ca și cum ar fi spus ceva ce n-a intenționat să spună. E senzația aceea pe care o ai când te atingi de ceva în apă și nu știi ce-i. Înțelegi ce zic?

Copilăria mea a fost condimentată cu asemenea momente tensionate fugare: o anumită inflexiune în vocea mamei când o întrebam despre munca ei ca bonă, o schimbare bruscă a subiectului. Sau o neașteptată reacție nervoasă, disproporționată cu realitatea. Ca atunci când am ars perdelele din camera mea fumând pe ascuns, iar ea a urlat, chiar a urlat – rareori ridica vocea –, și m-a acuzat că aproape am dat foc la casă.

– Mda, știu ce vrei să zici, Annie.

– Deci, evident, am căutat compania pe Google. A ridicat fața spre soare și mi-a aruncat o privire piezișă printre genele lungi. Încă funcționează, mamă.

– Da?

Îmi umbresc ochii cu palma şi cercetez marea în căutare de foci sau delfini, acele umbre inocente alunecând pe sub suprafaţa apei, cam ca în conversaţia aceasta.

– Şi acolo am văzut pentru prima dată profilul lui Elliot. Pe site-ul companiei Harrington Glass.

– *Ce?*

Mă întorc spre ea gata să râd, dar îmi dau seama imediat că nu glumeşte. Deci de-asta a fost aşa de misterioasă în privinţa felului în care l-a cunoscut şi n-a vrut să-mi spună nimic despre el. Nu e căsătorit. Nu e recidivist. Ar trebui să fiu uşurată. Nu sunt.

– Se remarca într-un fel. Se înviorează când vorbeşte despre el. Îi strălucesc ochii. Nu arăta ca ceilalţi din conducere, ţepeni în costume. Pe lista personalului scrie că e „ambasador digital al brandului" sau aşa ceva, şi avea link la o pagină de Twitter care m-a făcut să râd. Apoi, ei bine, m-am dus în direcţia asta. Nu te uita aşa la mine, mamă! Era doar un fel de a-mi distrage atenţia de la ceea ce se întâmpla cu tine. Un val se sparge de stânca de dedesubt: vina mea cu efecte sonore. Bine. Şi cu tata, adaugă, ca o drăguţă ce e, după o clipă de gândire.

– Şi ce-ai găsit? am întrebat, simţind că mi se usucă gura. În direcţia asta.

– Trafic pe dark web cu opiacee...

– Dumnezeule!

Zâmbeşte cu afecţiune şi îmi dau seama că mă provoacă.

– Bate plajele din Devon, mamă. Uite, zice şi îmi arată la distanţă un petic de nisip auriu. S-a dovedit că stă acolo cu un prieten în weekenduri. Fac surfing. I-am dat *like* la nişte fotografii şi am început, ştii tu, să vorbim. Nu, nu ştiu. Annie face ca totul să sune simplu. Tace un moment. Se îmbujorează. Mai e ceva, cred. O,

drace! Lucra la Harrington Glass de câteva săptămâni pentru că mama lui are o „conexiune" în companie, îmi explică, schițând ghilimele în aer. Ceva relații. Nu e mare lucru, nu-i așa? insistă, căutând confirmare. Adică acum nu mai lucrează acolo.

– Nu e mare lucru. Una dintre acele surprize neplăcute aruncate în cale de lumea digitală ce conectează oameni ale căror drumuri n-ar trebui să se intersecteze niciodată. Dar... Annie, mă îngrijorează că era un străin oarecare de pe internet.

Se încruntă.

– Ăăă... Cum altfel ar trebui să cunoști pe cineva?

– La o petrecere? Într-un tren?

„Pe o barcă. Pe o barcă de pe canal." Care-i problema mea? Mi-am părăsit soțul. Fiica mea adolescentă e însărcinată. Mama mea plutește într-un spațiu inert de coșmar, între viață și moarte. Eu n-am mai lucrat nimic de când hăul. Nici măcar nu mi-am pilit unghiile. Și nu mi-am vopsit rădăcinile. Și am gânduri tulburătoare despre un tip cu zece ani mai tânăr decât mine. Tragic.

– Într-un *tren*?

O apucă râsul.

– Bine, sunt un dinozaur, zic, ridicând mâinile în semn de predare. Îi ascult râsul și îmi dau seama cât de mult mi-au lipsit confidențele astea. Ce s-a întâmplat când te-ai întâlnit cu el în realitate? Ți-a plăcut imediat?

Confirmă din cap.

– A fost acea atracție, acel *ceva*. Vocea ei e plină de tandrețe. Am simțit că... că așa trebuia să fie.

Acel sentiment. L-am avut și eu odată. Dar cu o viață în urmă. În weekendul în care l-am întâlnit pe Steve am stat și am vorbit toată noaptea la un festival, în ploaie. Îmi amintesc lumina slabă din

cortul portocaliu în care se prelingea apa şi care mirosea a bere vărsată pe jos şi a saci de dormit. Stând unul lângă altul pe pământul umed. Cu gâze roind în jurul nostru. Am adormit dimineaţă, ţinându-ne de mână. Ne-am trezit când soarele era sus, mare şi aurit de promisiuni. Eram atât de tineri! Eram alţi oameni.

– Ştiu că sună naiv.

Zâmbesc.

– Sună ca şi cum te-ai îndrăgostit.

Annie nu neagă. Dar culege o pojghiţă din lichenii de pe bancă, timidă, de parcă aş fi prins-o cu garda jos. Valurile se sparg sub noi. Mareea se întoarce.

– Buni l-a întâlnit, nu?

Annie îşi întinde picioarele lungi, lucioase şi bronzate, de culoarea alunelor prăjite, după o vară de surfing în care nu s-a dat cu atâta cremă de protecţie solară cât aş fi vrut eu.

– De câteva ori.

– Ştia unde lucrează? întreb curioasă, cu precauţie.

Mama ar fi fost îngrozită de ghiuleaua catastrofală a trecutului aflată în orice fel de coliziune cu iubita ei nepoată, ştiu sigur asta.

Annie confirmă din cap. Îşi muşcă buza de jos.

– I-am spus asta în excursie. Un nor acoperă soarele, colorând marea din turcoaz într-un bleumarin infinit. Chiar înainte de a cădea, şopteşte, marcată încă de oroare.

– Of, Annie! O iau de mână amintindu-mi ce ne-a spus mie şi lui Caroline. „Buni a căzut din cauza mea." Asta nu înseamnă că a căzut din vina ta.

– Nici nu ştiu de ce i-am spus. Annie începe să plângă. Lacrimile îi lipesc părul pe faţă. Îi dau blând deoparte o şuviţă dorindu-mi să-i iau şi greutatea de pe umeri, şi locul pe cărarea de pe stâncă în ziua aceea. Ce stupid! şopteşte scuturând

din cap. Mi-a scăpat, pur și simplu, și asta a declanșat-o de parcă aș fi conectat-o la rețeaua electrică națională sau așa ceva. Închide strâns ochii și amintirea îi contractă fulgerător mușchii feței. Apoi a... pășit în spate. Și s-a dus.

O jumătate de oră mai târziu, Annie coboară cu bagajul atârnat pe un umăr și cu vechiul meu carusel de lemn din copilărie legănându-i-se atârnat de un deget.

– Pot să iau ăsta? Pentru copilul meu.

„Copilul meu." Am un sentiment copleșitor de pierdere și neputință. Trebuie să-mi amintesc cum, pe măsură ce Annie creștea, fiecare stadiu părea definitiv și insolvabil. Mă simțeam de parcă aveam să rămân mereu legată de un căruț pe care nu-mi dădeam seama cum să-l pliez, de orele de somn și orele de masă, de spaima de meningită, de vaccinuri, de înecatul cu boabe de struguri, și că n-aveam să mai dorm niciodată cum trebuie. Pe urmă însă, o nouă Annie ieșea la iveală: copil mic, preșcolar, preadolescentă... Am iubit-o pe fiecare cu atâta pasiune, jeleam și mă minunam când se preschimba din nou, niciodată încheiată vechea etapă, niciodată gata pentru cea nouă. Asta este și ea o etapă, îmi zic. Un punct de transformare. Trebuie să-mi țin firea.

– Sigur, Annie, ia-l.

Zâmbește.

– O să se potrivească bine cu terariul, cred. Caruselul începe să se învârtească și să se răsucească. Bebelușilor le place să stea cu ochii pe chestii de-astea, nu-i așa?

Mica pădure de sub sticlă, lăsată la spital pentru mama. În vârtejul ultimelor zile uitasem de terariu.

– A, da, așa e, spun absentă, distrasă de un gând ce abia mi se înfiripa în minte.

– Mamă..., zice, în timp ce se joacă cu cheile maşinii. Nu i-am spus niciodată lui Elliot că buni a lucrat la familia Harrington.

– Nu i-ai spus?

Nu-mi pot ascunde surpriza. Felul în care vorbeşte Annie despre Elliot – şi expresia ochilor săi din acele momente – sugerează că uniunea lor a fost şi o întâlnire a minţilor, nu doar a trupurilor.

– Sau că l-am văzut prima dată pe siteul companiei.

– Dar credeam că aţi devenit apropiaţi.

– Am devenit. Adică a fost perfect. Asta a fost problema. N-am vrut să stric totul. Ar fi părut, nu ştiu, un fel de hărţuire. Era complicat. Şi încă este, spune ea, crispată. Te rog să nu spui nici tu nimic. Nici lui, nici lui Helen, nimănui. Promiţi? Te rog!

Ezit, gândindu-mă la fotografia familiei Harrington în faţa frumoasei lor case de stuc. Gândindu-mă că există o legătură între ei, oricât de iluzorie şi delicată, iar situaţia lui Annie e ca un junghi în creier.

– Nu, dacă tu nu vrei, sigur că nu, Annie. Dar...

– El nu vrea să nasc copilul ăsta, mă întrerupe, legănând caruselul agăţat de deget. Mama lui crede că sunt o vânătoare de avere. De ce să înrăutăţim lucrurile?

– Ieri a venit tocmai de la Londra, observ eu. Pun pariu că a şi sunat. Annie îşi strânge buzele, ceea ce înseamnă că aşa este, şi probabil că nu i-a răspuns. Părea sincer îngrijorat pentru tine.

– Nu. Mama lui monstruoasă l-a trimis ca să mă facă să mă răzgândesc, asta e tot. Suflă în carusel, o dată, de două ori, tot mai tare, până începe să se învârtească. Sunt pe cont propriu în treaba asta, adaugă cu vehemenţă.

O pădure din umbre aleargă pe perete. Pe măsură ce copăceii îşi încetinesc mişcarea şi se opresc, simt că şi în mine

se opreşte ceva, o înţelegere care mă iluminează. Corpul lui Annie nu-mi aparţine: nu am mai multe şanse să-i schimb cursul interior decât aş avea să schimb traiectoria unui satelit care orbitează în jurul Lunii. Şi dacă n-ar fi fost incapacitatea mea de a-mi înfrunta trecutul, ea n-ar fi simţit niciodată nevoia să facă cercetări asupra lui. Eu sunt responsabilă.

Mă aplec şi suflu spre carusel, aşa încât se mai învârteşte o dată pe degetul ei.

– Nu eşti pe cont propriu, Annie. Ne descurcăm noi, OK? Tu şi cu mine.

26. RITA

Rita se uită la încurcătura de fire, ațe și copăcei de lemn, fiecare dintre ei înalt de o palmă, dar subțire și plat ca unghia, și tot atât de neted. Sunt atașați de un cârlig de alamă pe care, instinctiv, îl ia și îl ridică, așa încât firele atârnă în jos dintr-un inel central, ca una dintre acele meduze pe care le aduce apa pe plajă, aproape de casă. Câinele Collie simpatic și zdrențăros al lui Robbie stă în spatele lui și se uită de la unul la altul, ca și cum ar urmări o conversație tăcută. Ritei îi sare inima din piept. O fi trăncănit Marge? O fi trădat planul de a ține copilul ascuns la Foxcote până la sfârșitul lui august? Frica se împletește cu mirosul de creioane proaspăt ascuțite.

– L-am făcut azi-noapte. Zâmbetul ochilor lui o pătrunde în suflet. Și-l imaginează tăind și șlefuind, stând cu picioarele depărtate și aplecat deasupra bancului de lucru, un alchimist care scoate ceva extraordinar și delicat dintr-un ciot de lemn în care se ascundea. Pentru copil.

– Copil? se răstește ea.

– Copilul pe care-l aud de dincolo de gardul grădinii, zice el și face semn din cap spre gulerul ei. Copilul care ți-a lăsat o pată de lapte pe bluză.

O, nu! Freacă disperată crusta rotundă de lapte, formată acolo unde își pune gura Puiul Pădurii. Se întreabă dacă Robbie e cel pe care l-a simțit primprejur zilele trecute, dacă asta explică senzația de care nu poate scăpa, că ar fi urmărită. Uneori, când merge prin pădure, aude ceva, se uită în jur și nu e nimeni, dar rămâne speriată. În urmă cu două seri, când se plimba prin cameră cu copilul în brațe, bătându-l pe spate, poate să jure că

a văzut ceva la fereastră. Dar când a fugit şi s-a uitat, n-a văzut pe nimeni. Doar o rază de lumină de la lună. A început să se simtă puţin caraghioasă atunci, cu capul tulbure de nesomn.

– O clipă. Lasă caruselul să se prăbuşească la loc în hârtia lui şi închide uşa, aşa încât rămân singuri pe terasă, stânjeniţi de amintirea sărutului fugar de acum câteva zile şi totuşi atât de îndepărtat. O prietenă a lui Jeannie a dat de necaz. O ajutăm. E strict secret, explică ea, iar Robbie aprobă din cap şi doar privirea uşor tăioasă a ochilor lui căprui o face să se întrebe dacă o crede. Nu trebuie să spui nimănui. Ar ieşi un scandal de toată frumuseţea. Sunt prea multe în joc.

Cel puţin, asta e adevărat. Dumnezeu ştie ce-ar fi în stare să facă Walter.

A sunat ieri şi a pus întrebări ca la interogatoriu: „A mâncat Jeannie cum trebuie, ca să mai pună carne pe ea? Cât?“ „Dimineaţa are ochii umflaţi de plâns?“ Şi cea mai rea dintre toate: „A pomenit soţia mea de mine?“

Ea a raportat că da, Jeannie vorbeşte deseori despre el – minciună gogonată –, iar starea ei de spirit s-a îmbunătăţit mult. Adevărat. Când a întrebat-o dacă au fost vizitatori care s-o distragă – din tonul vocii şi-a dat seama că se referea la Don Armstrong – şi i-a spus că nu, i-a simţit uşurarea prin telefon. „Ţi-am zis că la Foxcote o să-şi revină, nu-i aşa, Rita?“, a spus Walter puternic însufleţit. „O întrerupere a...“ Apoi o pauză în care Rita l-a simţit insinuându-se pe Don. „... rutinei ei. Abia aştept să vă revăd pe toţi.“

Sora lui, Edie, a sunat şi ea. N-a mers la fel de bine. Rita n-a apucat să acopere la timp receptorul cu puloverul, iar copilul a început să scâncească în fundal. „Aveţi animale în casă sau ceva?“, a spus Edie cu un râs discret, urmat de o pauză. „Rahat,

Rita, sper că n-ai intrat în vreo belea." Se aud maşini claxonând isteric în jur. Sunetul o umple pe Rita de o nostalgie nervoasă şi de teama că n-o să mai ajungă niciodată în oraş. Simte că s-a căscat o prăpastie de netrecut între lumea aceea şi Foxcote. „Rita? Mai eşti la telefon? Ai nevoie de ajutorul meu, draga mea?" Aşa că a trebuit s-o mintă şi pe Edie. Ura să facă asta. Întotdeauna îi plăcuse de Edie, cu amabilitatea ei specifică, directă şi relaxată. După ce Edie a închis, Rita a rămas pe loc, ascultând ciripitul păsărelelor şi simţindu-se cât se poate de singură.

– N-o să spun nimănui nimic, Rita. Îl crede. Nu şi-l poate imagina pe Robbie bârfind. Un moment de tăcere apăsătoare. N-aş judeca pe nimeni dacă..., reia, apoi se opreşte. Vreau să spun, dacă pot să fiu de folos cu ceva, Rita...

– Copilul nu este al meu! zice ea şi îşi înăbuşă cu palma un oftat. Asta crezi? Asta! Îmi dau seama după felul în care mă priveşti.

– N-am ştiut ce să cred. Îmi pare rău.

Rita pufneşte în râs la o asemenea ironie amară, la ideea că Puiul Pădurii ar putea fi copilul ei. Dar e şi impresionată de bunătatea lui. Ţine pachetul în mână. Totul e atât de derutant. L-a urât pentru că s-a repezit aşa la ea după ce au fost la dans şi l-a considerat o brută, s-o înhaţe aşa, cu mâinile ca o menghină pe şoldurile ei. Dar nu e o brută. De fapt, oamenii nu par să fie niciodată aşa cum crede ea. Se întreabă dacă ea face excepţie, sau o să se surprindă şi ea pe sine.

– Mulţumesc pentru ăsta, spune simţindu-se ciudat de umilită. E frumos.

El se uită timid într-o parte, dar nu-şi poate reţine zâmbetul, care i se lăţeşte pe toată faţa.

– Big Rita, Puiul Pădurii are nevoie de tine, strigă Hera din casă, apoi uşa se

deschide şi fata apare cu copilul agitându-se în braţele ei. Ah!

– Hera, e în regulă. Robbie ştie că avem grijă de *copilul prietenei lui Jeannie*, spune Rita, pronunţând mai rar ultimele cuvinte. Hera aprobă din cap confirmând minciuna. Uite, i-a făcut un carusel. Îl duci tu sus să i-l arăţi mamei tale? o întreabă, apoi întinde braţele după copil. O iau eu. Fetiţa o apucă de păr. Au!

Zâmbeşte desfăcându-i degetele.

– Salut, copilaş! se prosteşte Robbie, înclinându-şi capul într-o parte.

Îşi pune mâna, nu suficient de curată, pe căpşorul pufos al bebeluşului. Câinele se agită la picioarele sale, concurând şi el pentru atenţie.

Rita îşi aminteşte cum pretindea Fred că iubeşte copiii. „Abia aştept micuţii noştri în scutece, Rita", spunea, bătând-o cu palma pe burtă, de parcă ar fi fost capota maşinii lui Ford Cortina. Dar mai degrabă îşi petrecea timpul la pub decât cu nepoţii lui, „belelele alea mici", cum îi numea el. „Unchiul Fred o să se întoarcă atunci când o să fii destul de mare ca să mă ajuţi să tranşez un miel, băiete."

– E o frumuseţe. Rita simte cum se umflă de mândrie, ca şi cum Puiul Pădurii ar fi copilul ei, apoi îşi vine în fire. Şi-a promis să nu devină sentimentală, sau prea apropiată de copil, de vreme ce, în curând, o să plece. Trebuie să păstreze o atitudine profesională. Se dovedeşte dificil. Nu e de mirare că Jeannie s-a ataşat atât de tare. Cum o cheamă?

– Noi îi spunem Puiul Pădurii. A descurajat-o cu blândeţe pe Jeannie să-i dea un nume adevărat, din cauza sentimentului de posesie pe care l-ar fi implicat. Îşi drege glasul. Pentru discreţie, ştii... Robbie nu spune nimic, doar procesează această informaţie ciudată. Mângâie capul copilului cu o tandreţe

care o face pe Rita să se uite confuză în altă parte.

– I-e foame.

– Tot timpul îi e foame.

El râde, iar tensiunea de care ea nu era conştientă se împrăştie. Îşi îngăduie să arunce o privire spre gura lui atrăgătoare. Cum a putut să le iasă un sărut ca o coliziune atât de stângace? Aşa un dezastru total?

– Rita, îmi pare rău. Pentru seara aceea. Se pripeşte să-şi ceară iertare ca un om care încearcă să se strecoare prin mulţime cu capul plecat. Nu sunt... nu sunt genul ăla. Rita se concentrează la constelaţia de stropi de lapte de pe fruntea copilului. Nu ştiu ce m-a apucat. Adică, ştiu... vreau să spun... Ah! Să mă oprească cineva.

Ea îşi reprimă un zâmbet şi ar vrea să-i spună: „Nu, nu te opri acum. Spune-mi exact ce simţi, în inima ta, în pantalonii tăi. Ce te-a făcut să mă tragi aşa spre tine?“ Voia ca el să-i demonstreze că ea a fost obiectul dorinţei lui, nu doar un corp şleampăt de femeie care s-a nimerit să fie acolo, după câteva beri, într-o seară caldă de vară.

– Mai bine mă duc, spune el.

Ea ridică privirea. Ochii li se întâlnesc şi un arc se întinde între ei, ca o emisie radio într-o limbă străină pe care ea n-o înţelege.

– Păi, la revedere.

Îl priveşte cum urcă în camionetă, dorindu-şi să-l cheme înapoi şi să-i ceară ajutor. Copilul, simţind cum inima Ritei o ia la trap, se agită şi începe să plângă.

27. HERA

Buturuga are un contur ciudat. Mă tot întorc la arătarea aceea ghemuită, din lemn, cu degetele ei de rădăcini bulbucate, retrăind momentul în care Puiul Pădurii zăcea frumos acolo, ca o budincă pe o farfurie, iar eu am zărit-o. E un loc potrivit în care să stai singur, nederanjată de ceilalți, destul de departe de casă încât să nu fii văzut, cu o vedere bună asupra umbrei tremurătoare a pădurii. Dacă stai foarte liniștit, cum stau eu acum, poți să vezi cerbi, iezi și pe mamele lor vigilente. Mișcare! O formă roșcovană tresare. Un cerb? Îmi umbresc ochii cu palma. Dar copacii taie orice imagine, iar secțiunile lipsă le poți revela doar mișcându-te dintr-o parte într-alta, ceea ce îți dă de gol prezența. Orice o fi fost acolo dispare.

Aștept puțin – nu se întoarce –, apoi încep să-mi legăn picioarele, frecându-mi tălpile goale de pământul zgrunțuros. Astăzi îmi plac picioarele mele. Nu mai arată ca niște jamboane de grăsană. Sunt bronzate, sau puțin murdare – e destul de greu să faci diferența. Tălpile mi se întăresc tot călcând direct pe ele, se adaptează la mersul desculț. Asta mă face să mă simt liberă. În curând, șuvițele mele inegale o să-mi ajungă destul de lungi cât să le dau după urechi și n-o să mă mai gândesc cum țipă mama „O, Doamne, ce ți-ai făcut la păr?" de fiecare dată când mă uit în oglindă. A ieșit soarele și bate printre crengi. Iar lumina e chiar frumoasă, blândă, de culoarea chihlimbarului. Ca și cum aș privi lumea printr-un săpun cu glicerină.

Zâmbesc. E ca și cum copilul a schimbat totul. Luminează conacul Foxcote până în cele mai întunecate colțuri și umple casa

de sunetele și mirosurile sale ciudate: biberoane și tetine de cauciuc pe scurgătorul de la chiuvetă; o zornăitoare de argint pe canapea; hăinuțe de bebeluș la uscat pe grătarul șemineului, ca niște mici fantome vesele. A avut un efect magic asupra mamei, care e atât de diferită față de acum o săptămână: nu mai e somnoroasă și închisă în sine, ca o cameră friguroasă de la subsol. Nu și-a mai pus deloc ochelarii de soare. Sunt mândră: în fond, eu am găsit copilul. Sunt sigură că bebelușul știe asta. Aseară mi-a zâmbit. Rita a spus că e doar o impresie, dar nu era.

Copilul e în centrul gândurilor mele și le strunește dacă o iau într-o direcție greșită. De exemplu, uit mereu să fur mâncare. Elasticul de la chiloți nu mă mai strânge și nu-mi mai lasă urme roșii. Azi-dimineață, pur și simplu îmi chiorăia stomacul. Dintr-odată, pare posibil să nu mai fim captivi în noi înșine. Sau blocați în familiile în care ne-am născut, ca plantele din terariul lui Big Rita, înghesuite sub sticlă. Familiile se pot alcătui și fără legături de sânge. Lucrurile bune chiar se pot întâmpla. Poți să mergi prin pădure și să dai peste un copilaș superb, de exemplu.

– Te cheamă Big Rita! strigă Teddy dintre copaci. E numai în chiloți și arată încins, și agitat, și rumenit de soare ca un biscuit abia scos de la copt. În casă. Vino!

Sar de pe buturugă și alerg înapoi în grădină, unde o găsesc pe Big Rita schimbând fetița pe pajiște, în timp ce aceasta gângurește și face fețe caraghioase. Se oprește când ne vede, cu privirea rătăcită, ca și cum ar fi uitat de sine pentru un moment. Spune că mama e sus și se odihnește, iar noi ar trebui să dispărem de pe capul ei. Ce-am zice de un picnic?

Big Rita e cea care ar avea nevoie de odihnă. Are cearcăne şi freacă întruna blaturile din bucătărie şi le curăţă cu burete şi detergent: „Pentru bebeluşi, lucrurile trebuie să scârţâie de curăţenie". Dar pare că se chinuieşte să cureţe ceva ce noi, ceilalţi, nu vedem.

După ce ne-a ordonat mie şi lui Teddy să ne încălţăm, o luăm din loc. Ea cară copilul în braţe. „Ca pe un sac de cartofi", spune ea, dar nu lasă pe altcineva s-o poarte pe fetiţă. Misiunea mea e să duc coşul de nuiele pentru picnic şi să-l ţin din scurt pe Teddy, care se tot abate din drum încercând să se caţăre în copaci. Pe măsură ce înaintăm în pădure, lumina onctuoasă se împuţinează.

Teddy se opreşte să adune beţe pentru că Robbie o să-l înveţe să le cioplească - de fapt, un pretext ca s-o viziteze pe Big Rita. Mama a fost încântată. „Ce idee bună! N-ai vrea să ajungi ca tatăl tău, care se chinuieşte să-şi taie friptura!"

Comentariul ei a readus totul în actualitate, dezastruoasele prânzuri de duminică în familie, tata cocoşat deasupra pulpei fade de miel, sfâşiind carnea cu dinţii încleştaţi, feroce, ca şi cum ar fi fost Don Armstrong, nu o simplă friptură de miel.

Ne alegem locul pe malul râului, unde mierlele şi ciocârliile se adăpostesc de căldura după-amiezii şi cântă pe cele mai de sus ramuri. Big Rita întinde pe jos o pătură veche, găurită. Eu aranjez prăjitura pe farfurie şi îmi ling gemul de pe degete. Teddy se dezbracă şi sare în apă făcându-ne să râdem. E bronzat pe conturul chiloţilor, dar are fundul de un alb-albăstrui strălucitor. Apa îi vine până la coapse, dar e limpede precum cristalul, şiroind pe lângă el, şi peştişori mici se strecoară cu mişcări sinuoase printre genunchii lui.

Mă schimb în costumul de baie, sub un prosop, aşa cum fac la şcoală, în vestiar, ca să nu-mi vadă nimeni sfârcurile ca nişte nasuri de şoareci şi burta care tremură. Păşesc în râu şi icnesc la contactul cu răceala lui tăioasă, apoi mă ascund în apă.

Big Rita îşi ridică fusta de bumbac şi intră ezitând în râu. Foarte încet, bagă fetiţa cu un picior în apă, apoi o scoate. Ne ţinem respiraţia şi aşteptăm să înceapă să plângă. Dar nu plânge. Faţa ei scumpă de maimuţică devine atentă şi serioasă, ca şi cum s-ar concentra la chestia asta ciudată, apa. Îi băgăm iar şi iar piciorul şi începe să gângurească de plăcere. Râdem. Soarele bate pe spinările noastre şi ne coace. Teddy se scufundă şi iese euforic, cu părul lipit de cap. Uit cum arăt în costumul de baie şi savurez, pur şi simplu, învăluirea apei. Şi mi se pare că strălucirea soarelui, nuferii galbeni înşiruiţi de-a lungul malului, libelulele albastre, prăjitura care ne aşteaptă în coş, toate acestea vor dura la nesfârşit. Sau că deja îmi amintesc totul de la distanţă.

După picnic, Big Rita şterge copilul cu un prosop de bucătărie, îi schimbă scutecul şi îi dă cu pudră Johnson's Baby. Ne anunţă că e timpul să mergem.

– Prea multe gângănii. Locul ăsta dă mâncărimi tot mai puternice pe măsură ce se face târziu, spune în timp ce încheie capsele la salopeta bebeluşului.

Eu şi Teddy protestăm: nu ne-am mai distrat atât de bine de secole. Dar Big Rita nu ne ascultă pe noi, ci numai pe bebeluş, care se uită la ea cu ochi imenşi şi scoate nişte sunete de parcă ar încerca să vorbească. Aşa că profităm de momentul de neatenţie şi sărim iar în apă ţipând, iar apa ne împroaşcă în faţă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! geme Rita chinuindu-se să nu râdă.

Pune copilul pe pătură, lângă coşul de picnic. Fetiţa se întinde şi scarpină nuielele cu unghiuţele ei ascuţite.

Eu şi Teddy începem să înotăm în direcţia curentului, destul de repede, fără efort. Curând suntem destul de departe de Big Rita. Fundul râului coboară cu o treaptă şi ne scufundăm în apă mai rece. Teddy începe să înoate câineşte. O aud pe Big Rita strigând ceva, dar nu înţeleg ce spune, cu apa care-mi intră în nas şi în urechi. Simt gust de nămol în fundul gâtului.

Chicotesc încă atunci când Teddy se scufundă. Îmi zic: „Uau, fratele meu chiar poate să-şi ţină respiraţia", când se produce o plesnitură puternică, o explozie de apă. Şi Big Rita e în râu, şi văd numai braţe, şi picioare, şi roata fustei plutind.

Îl ridică pe Teddy, gâfâind, pe mal şi îl întreabă întruna dacă e bine. Teddy confirmă din cap şi tuşeşte. Cărărându-se afară din râu, în sus, pe malul noroios, Big Rita se ghemuieşte lângă el, udă leoarcă, şi pe sub bluză i se vede sutienul gros.

– Aoleu! Ce m-ai speriat! zice ea, şi pare mult mai zdruncinată decât Teddy. Să nu mai faci aşa ceva.

Mă simt prost pentru că nu mi-am dat seama că Teddy e în pericol. Arunc o privire spre Puiul Pădurii. Ceva arată diferit. La început, nu-mi dau seama ce anume. Apoi observ că nu mai e pe aceeaşi parte a păturii şi nu mai zgârie coşul de nuiele, ci e la marginea opusă, pe burtă, scormonind cu degeţelele prin iarbă.

– Bebeluşul s-a mutat. Big Rita se întoarce încet şi clipeşte, ca şi cum s-ar putea să i se pară. Apoi se duce panicată spre fetiţă. Îl iau pe Teddy în cârcă şi mă alătur Ritei, călcând ezitant sub greutatea lui. Se târăşte deja. Ştiam eu că e super-deşteaptă.

Big Rita se încruntă şi bombăne că bebeluşul e prea mic ca să se târască. Se uită iscoditor în jur, printre copaci. Dar e imposibil de văzut ceva pentru că soarele strălucitor transformă umbra desişului în beznă.

– Presupun că s-ar fi putut răsturna şi..., începe ea scuturând din cap şi uitându-se fix la coş, apoi la marginea zdrenţuită a păturii, ca şi cum ar fi piese dintr-un puzzle pe care nu-l poate rezolva. N-ar fi trebuit s-o las singură, nici măcar o secundă. Apoi Big Rita face un lucru pe care nu-l face niciodată, cel puţin nu în faţa noastră: sărută căpşorul fetiţei. Haideţi să mergem.

Păşim în linişte. Începe să mă doară spatele sub povara lui Teddy, care uită să se mai ţină, pe jumătate adormit, cu bărbia sprijinită de umărul meu. Mă bucur când văd printre copaci grămada de buşteni, ca un monument străvechi. Zidul grădinii. Mă uit spre fereastra de la camera mamei, nerăbdătoare să-i povestesc despre după-amiaza noastră. Trebuie să fie tare obosită.

Ocolim spre uşa din faţă a casei, vorbind despre ceea ce i-ar plăcea mamei să mănânce la cină. Unu: eglefin de la Marge şi plăcintă cu ou. Salată aisberg. Doi: salată cu şuncă. Big Rita spune că avem cu toţii nevoie de o săpuneală ca lumea în baie înainte de a ne apropia de bucătărie. Şi totul pare din nou în ordine, şi frumos, şi luminos, până să dăm colţul pe lângă poarta din faţă. Ne oprim toţi – şi timpul se opreşte-n loc –, uitându-ne fix, nevenindu-ne să credem.

O maşină sport argintie stă parcată pe alee, într-un unghi ciudat, după un viraj la o viteză destul de mare, după cum arată urmele adânci lăsate în pietriş – precum şi în după-amiaza noastră de aur.

28. RITA

– Nu trebuie să tragi niciodată fără să ştii unde va ajunge glonţul, spune Rita repetând cuvintele lui Robbie.

Încă se gândeşte la momentul când a zărit maşina lui Don pe alee, ieri, cu sclipirile ei îndrăzneţe amintindu-i de căutătorul de senzaţii tari care conduce aşa cum trăieşte. Care probabil că tot în acelaşi fel trage cu arma.

– Pe bune, John Wayne?

Don încarcă arma şi trage din nou, iar detunătura ricoşează din pădure şi ecoul îi izbeşte timpanele. Un copac din depărtare îşi scutură frunzele. Se întoarce şi rânjeşte ca o fiară la ea, dezvelindu-şi ţesutul intim al gingiilor.

– Glonţul ar putea să se tot ducă. Ca să tragi în siguranţă, ar trebui să-i cunoşti traiectoria, explică Rita, neputând să nu-şi amintească învăţăturile lui Robbie. Şi tu n-o cunoşti.

– Înţeleg.

Don ridică din sprânceană într-un fel care reuşeşte să fie în acelaşi timp beligerant şi lasciv.

Rita îşi întoarce privirea şi se apleacă spre Teddy, pe care zgomotul pare să-l distreze la culme.

– Înăuntru, îi şopteşte. *Acum.*

Lui Teddy îi piere pe dată zâmbetul.

– Dar Don mi-a promis că mă învaţă să trag.

– N-o mai spun o dată, Teddy.

– Dar...

Don îi face cu ochiul.

– Altă dată, puştiule.

Rita îl urmăreşte cu privirea pe Teddy în timp ce tropăie spre conac, protestând faţă de nedreptatea ce i s-a făcut şi dându-se în spectacol cu şuturi în crenguţele de pe jos ca să-l impresioneze

pe Don. Lasă poarta grădinii să se trântească în urma lui. *Zbang!* Va trebui s-o ungă, sau să-i facă ceva, ce s-o fi făcând la porţile astea. *Zbang!* Şi brusc îşi aminteşte cum s-a trezit de dimineaţă şi a descoperit-o deschisă, deşi se îngrijeşte întotdeauna ca locul să fie asigurat, pe cât de asigurat poate să fie - având în vedere găurile acelea din zid -, înainte de a intra în casă. A mai observat că stratul de flori e strivit sub fereastra salonului şi o dâră de petale de margarete ducea înapoi, până la cărarea pavată. S-a gândit că a fost o căprioară. Dar în minte îi apărea Fingers, Omul Verde albinos. Apoi, cu un fior pe şira spinării, şi-a amintit cum a găsit ieri fetiţa în alt loc decât acela în care o lăsase pe pătură. Ca şi cum cineva ar fi ridicat-o în timp ce ea se dusese după Hera şi Teddy. Dar cu siguranţă copilul se deplasase singur într-un fel sau altul. Trebuie să-şi scoată asta din vârtejul minţii ei obosite.

- Aş vrea să te aud vorbindu-mi şi mie aşa, Rita, spune Don, împrăştiindu-i roiul de gânduri. Ochii lui de un albastru absurd sclipesc sub pleoapele grele, indolente, şi îi zâmbeşte într-un fel care sugerează că a luat-o drept altfel de femeie, una mai atrăgătoare. Îşi dezbracă graţios cămaşa albă - nu e caniculă astăzi -, iar triunghiul de păr cârlionţat coboară pe pieptul lui bronzat, ca şi cum ar indica în mod deliberat spre zona proeminentă de sub pântec, alarmant de clar profilată în strânsoarea pantalonilor evazaţi. Se străduieşte din greu să nu se uite, dar are senzaţia că el e conştient de efortul pe care-l face şi asta îl încântă. Obişnuieşti să dai şi palme la fund?

Faţa i se înroşeşte brusc. Îşi acoperă obrazul cu mâna şi se uită înapoi, spre casă, neliniştită că Jeannie, care e sus, cu copilul, ar putea să se uite pe fereastră şi să creadă că ea încearcă să rămână

singură cu Don. Sau, Doamne ferește!, că flirtează cu el. (Nu poate flirta, așa cum nu poate dansa, dar Jeannie s-ar putea să nu știe asta.) Totuși, n-o să plece până când Don nu lasă pușca deoparte.

– Te rog, putem să terminăm acum cu împușcatul? Teddy se poate întoarce în orice clipă, iar Hera se furișează mereu pe-afară de una singură.

El râde.

– Mă mir că fata aia e în stare să se furișeze undeva.

Rita se uită urât la el.

– E periculos.

Nu-și poate stăpâni furia din voce. Cum îndrăznește să vorbească așa despre Hera? Și urăște setea asta de sânge. Dar chiar și așa, cu toată bravada și fanfaronada lui, nu pare în stare să împuște nici o veveriță.

– O să fii în siguranță doar atunci când o să fii moartă, domnișoară Rita. Ține spre copaci și trage din nou. (Nu moare nimic.) În orice caz, Teddy trebuie să fie capabil să mânuiască o armă.

Rita l-ar fi împușcat ea însăși pe Teddy când, la micul-dejun, l-a informat încântat pe Don: „Avem o armă în cutia de biscuiți". Ochii lui Don s-au aprins. l-a adresat lui Teddy un salut soldățesc, ținând în mână o felie de pâine prăjită. „Noi doi, Teddy. Vânători, ce zici?" lar Teddy aproape că a sărit în sus de bucurie.

Cu un zâmbet parșiv, Don demontează arma pe genunchi.

– Ești mulțumită acum?

Nu este. Ieri se calma – pe sine și pe Hera, care era aproape isterică – spunând că Jeannie n-ar face nimic care să pună în pericol situația cu copilul și că o să-l trimită să-și facă repede bagajul.

Astăzi, asta nu prea mai pare posibil. A trebuit să țină televizorul deschis în cea mai mare parte a dimineții, ca să acopere sunetele care erupeau din dormitorul lui

Jeannie. Jeannie țipa, pur și simplu, ca o mâță călcată pe coadă. (Când Rita făcea dragoste cu Fred, era mult prea reținută ca să scoată vreun sunet. Darămite să țipe! La drept vorbind, nu era nici un motiv de țipat.) La micul-dejun, ca într-un vis urât, Don era acolo, cu râsul lui răsunător, lăsându-se pe spate în scaunul de bucătărie, cu mâinile împreunate la ceafă, dând la iveală două tufe dese de păr, ca niște arici, la subsuori. Ba chiar mai rău, când Rita s-a aplecat în spatele lui să-i pună ceașca de cafea, a simțit miros de... sex. În mod clar, sex. Nu se poate opri să nu se gândească la asta.

Prinde și acum, din când în când, același iz dulce-acrișor și, cu un frison de rușine, își amintește cum, azi-noapte, pe când condamna fapta imorală care se petrecea la câțiva pași mai încolo pe același palier, trupul ei s-a înfierbântat.

– Prânzul, a rostit scurt și a pornit către casă.

Don a urmat-o. Merge cu pași apăsați pe cărare, trosnind vreascurile sub tălpi, în contrast cu Rita care abia dacă face vreun zgomot.

– Când trag cu arma, întotdeauna mi se face o foame cumplită. Ce se gătește, domnișoară Rita?

– Nu știu încă.

Crochete de pește, probabil. Tartă cu fructe. A fost mult mai greu de făcut aprovizionarea de când a apărut copilul.

– Nu știi? întreabă el cu falsă indignare. Nu asta e treaba ta? Liste și meniuri. Face o pauză. Comploturi.

O trec din nou căldurile: Jeannie l-a avertizat. Sosirea lui Don va crea o altă omisiune flagrantă în caietul ei de notițe. Și-ar dori ca paginile să se scrie singure, cum scrie o mână invizibilă pe o tablă Ouija, apoi să zboare până hăt în Africa și să se strecoare anonim pe sub ușa camerei de hotel a lui Walter.

Când intră pe poarta grădinii, el îi atinge brațul gol, într-un gest care spune: „Stai!“ Vârfurile degetelor lui sunt neașteptat de moi, ca ale unei fetițe, ca și cum n-ar fi cioplit un buștean sau n-ar fi frecat o podea în viața lui. Simte mirosul trandafirilor ofiliți ai verii care trece. Adierea sărată din transpirația lui. Pielea lui. Vede parantezele din jurul gurii lui, pe care soarele tropical le-a lăsat nebronzate, buzele atât de pline încât își expun partea umedă din interior – se întreabă pe unde au umblat buzele acelea, apoi își vine imediat în fire – și punctele ca de creion ale țepilor care îi cresc pe maxilarul parcă cioplit.

– Copilul. Vreau să zic... Dumnezeule! Fața lui devine serioasă, iar ochii pe jumătate închiși, blânzi și albaștri ca niște piscine, îi distrag pe moment atenția Ritei de la cine este el și ce face. Nu e cea mai bună idee, date fiind circumstanțele, nu-i așa?

– Jeannie nu mă lasă să chem autoritățile. Nu vrea să asculte de...

Nu poate să rostească „vocea rațiunii“.

– Păi, acum sunt eu aici, spune el cu o sugestie îngrijorătoare de permanență. I se schimbă starea. Îngrijorarea îi dispare de pe față, înlocuită de altceva, de o duritate care o face pe Rita să se tragă instinctiv într-o parte. Femeia asta o să facă bine să asculte de mine.

– Copilul nu e problema ta, Jeannie, spune Don, turnând cu gesturi demonstrative ceaiul în ceașca albă de porțelan, ciobită.

Walter probabil că n-a pus mâna pe un ceainic în viața lui, se gândește Rita, dărămite să-i toarne în ceașcă lui Jeannie, și se întreabă dacă nu cumva de aceea o face Don, pentru a încerca să se insinueze și mai adânc în afecțiunea lui Jeannie.

– Nu este o problemă, Don. E un dar, spune Jeannie şi zâmbeşte în jos spre copilul care doarme în coşul de răchită, aşezat pe podeaua bucătăriei. Nu-i aşa, puişor mic?

Don se lasă pe spate în scaun.

– Dumnezeule, eşti o femeie nebună, spune, cu un asemenea amestec de mulţumire şi afecţiune încât o face pe Rita să lase ochii în jos – şi să observe picioarele lor desculţe frecându-se intens pe sub masă, ca nişte vidre care se împerechează.

După aceea, când s-au dus sus pentru „un pui de somn" – de genul celui care face să se scuture praf din tavanul de ipsos –, iar Rita era cu mâinile până la coate în vasele murdare, Hera a dat năvală, tunând şi fulgerând:

– Cine se crede el?

Teddy, aşezat la masă şi lingând ultimele urme de tartă, spune:

– Don e un mare vânător. A ucis şapte lei. O să mă înveţe să împuşc iepuri.

– E doar un idiot, îi trânteşte Hera. O să râdă iepurii de el.

– Teddy, dă-mi farfuria aia. Mulţumesc. Şi nu mai vorbi prostii. Acum du-te şi joacă-te puţin în curte. Fii băiat cuminte.

Bagă farfuria în apa cu spumă, dorindu-şi să fi avut nişte mănuşi de cauciuc. Mâinile îi par cu zece ani mai bătrâne decât restul corpului.

Hera se sprijină de scurgător.

– Fă-l să *plece*, imploră ea. Aşa cum bănuia Rita, noua drăguţa de Hera era delicată precum coaja unui ou de măcăleandru. Şi a crăpat. Te rog, Big Rita.

Freacă vasele cu furie. Se gândeşte de câte ori, la Londra, a vrut să-i spună lui Jeannie să aibă grijă. Să-i spună că Don o atingea, chipurile accidental, de câte ori trecea pe lângă ea şi, odată, spre oroarea ei, a numit-o „Picioare lungi". Dar n-a îndrăznit niciodată. S-a simţit cumva

complice, vinovată, chiar dacă nu-şi dădea seama ce făcuse ea ca să-l încurajeze. Şi ar fi fost necugetat pentru o bonă să se plângă de asemenea mărunţişuri. Toată lumea ştia că aşa se întâmplă mereu, iar bonele tinere şi drăguţe erau destul de isteţe să pună un scaun cu speteaza înţepenită sub mânerul uşii, când se duceau la culcare. Trebuia doar să-ţi păstrezi judecata limpede şi să ţii capul plecat. Acum îşi doreşte să fi vorbit.

– O să încerc.

E complicat s-o prinzi pe Jeannie singură. Pe măsură ce după-amiaza de leneveală înaintează, Jeannie şi Don rămân împreună. Felul în care îl priveşte Jeannie pe Don, cu atâta lăcomie, e aproape masculin.

La Londra n-ar fi putut niciodată să fie atât de liberi. Nici n-ar fi îndrăznit. Nu în faţa copiilor. Dar aici, în pădure, inhibiţiile par să fi alunecat la podea, ca o rochie de mătase. E fascinant, şocant, şi nu-şi poate desprinde privirea. Ei n-o observă. Nu e percepută niciodată ca fiind diferită de o piesă de mobilier, un dulap mare de bucătărie, probabil, care alunecă de colo-colo pe roţi silenţioase.

Trage discret perdelele şi se uită pe fereastra salonului. Da, iată-i acolo, afară, pe pajiştea cu margarete, întinşi pe o pătură, cu copilul culcuşit între ei. Două pahare. O sticlă de vin. Goală. Arată ca o tânără familie – ăsta-i lucrul cel mai rău. Simte o urmă de compasiune pentru Walter, urmată de panică. Nici nu îndrăzneşte să se gândească ce s-ar întâmpla dacă el ar afla. Iar dacă Marge îi vede în felul ăsta, va şti cu siguranţă ce se întâmplă sub acoperişul şubred al lui Walter.

Îl vede pe Teddy cum se grăbeşte spre ei şi îl trage de mână pe Don, care râde şi protestează, spunându-i ceva despre

vânătoarea în pădure. Jeannie îi ușuiește cu mâna.

Neliniștea îi coboară Ritei pe șira spinării. Speră că nu vor merge prea departe. Sau să culeagă ciuperci. Sau să cadă într-o mină surpată. O să ducă sus rufele uscate, ca să-și țină mintea și mâinile ocupate până se întoarce Teddy în siguranță. O jumătate de oră mai târziu, aude pașii ușori ai lui Jeannie pe trepte.

Asta e șansa ei. Bate ușor în ușa camerei lui Jeannie.

– Sunt eu, Rita.

– Intră! răspunde Jeannie veselă.

– Tocmai... ah, scuze!

Jeannie se schimbă, luptându-se cu o bretea de la sutien și trăgându-și o rochie de satin sidefiu.

– Mă întorc mai târziu.

– Nu fi caraghioasă. Suntem femei amândouă. Ea are, probabil, mai multe în comun cu roaba din grădină decât cu Jeannie în rochia aceea lichidă, fără spate, fermecătoare cum n-a mai văzut-o Rita de luni bune. M-am gândit că pot să mă aranjez și eu o dată cum trebuie, zice Jeannie, apoi se întoarce și își ridică buclele ciufulite, lucioase de pe gât. Mă ajuți tu?

Rita bâjbâie după năsturelul de perlă. Nu reușește să evite atingerea pielii lui Jeannie, netedă și imaculată, cu degetele ei aspre.

– Mă întrebam cât timp o să rămână Don aici.

Jeannie se întoarce și își ține respirația un pic mai mult decât ar fi confortabil.

– Câteva zile. Apoi pleacă în Arabia. Dacă tot ai întrebat, răspunde, iar căldura ei prietenoasă de mai devreme a dispărut complet. O să mă închei singură.

Cum o să mai reziste câteva zile? Și în plus, următoarea săptămână e ultima din luna august. Walter urmează să se întoarcă în țară. Și planul este să cheme

autorităţile. Sau Jeannie nu crede că Walter o să apară aici? Pare că refuză să se gândească la orice altceva.

Timpul îi se scurge printre degete. Anotimpul se schimbă. Viespi furioase iau locul fluturilor albi. Sfârşitul de august e călduţ ca sângele, cerul e obosit, de un albastru palid. Iar în zori, a început să simtă cum toamna se infiltrează prin crăpăturile ferestrelor, dulce şi acidă, ca miezul brun din loviturile merelor căzute. Rita tânjeşte dureros după mare.

– Nu trebuie să-i pomeneşti lui Walter de vizita lui Don, spune Jeannie încercând să fie nonşalantă. Să nu facem tam-tam.

Rita se uită fix în jos, la marginea deşirată a covorului persan, simţind că şi ea se deşiră.

– Ce să-i spun lui Marge? întreabă încet, fără să ridice privirea.

– Spune-i doar că stă la noi un prieten de familie. Ca şi cum ar crede asta. Marge e un copoi. Se uită la patul nefăcut al lui Jeannie, la aşternuturile şifonate, şi şi-o imaginează pe Marge ducându-le la nas şi adulmecându-le. Cel mai bine ar fi să i se spună să nu-i pomenească nici ea nimic lui Walter, punctează Jeannie prompt.

– E puţin probabil să mă asculte pe mine.

Marge gândeşte despre Rita că e o rasă, ba nu, o specie diferită.

– Păi, oricum, Walter nu poate fi contactat cu uşurinţă în următoarele zile. Cât e ocupat cu mina. Nu aşa ţi-a spus la telefon?

Rita încuviinţează din cap. Dintr-un motiv oarecare, nu e sigură că îl crede pe Walter. E de aşteptat să sune – sau chiar să vină fără să anunţe, direct de la avion – ca să-i ia pe neaşteptate, ca să-i surprindă.

– Oricum, Marge nu poate să-i menţioneze lui Walter vizita lui Don şi să

uite de mica problemă a copilului, nu-i aşa? zice Jeannie şi se cocoaţă pe marginea patului, încheindu-şi brăţara lată, cu pietre false, pe încheietura subţire. E totul sau nimic.

La fel se pune problema pentru notiţele ei. Toată vara e confidenţială acum, o gaură care se adânceşte şi în care nu mai e nici urmă de adevăr. Doar povestea pe care a închipuit-o Jeannie: această familie fantezistă din codrii de vis ai Arcadiei.

– Lui Marge îi pasă de copil, Rita. Are o inimă mai mare decât am presupus eu. Rita nu e sigură nici de asta. Suspectează că lui Marge îi face o mare plăcere să fie părtaşă la un secret. Ca şi puterea pe care i-o dă. Un pact al tăcerii. Uite, Rita, ştiu că nu-l priveşti cu ochi buni pe Don.

Nu poate să nege, cu toate că nu e treaba ei să aprobe sau să dezaprobe.

Jeannie se întoarce la oglindă şi ridică bărbia, cercetându-se cu luare-aminte.

– Şi mi-aş dori ca Hera să nu-l urască. E stânjenitor, având în vedere cât ţine Don la ea. Îşi aranjează brăţara pe mână, apoi îi aruncă Ritei o privire pătrunzătoare, ca şi cum ar mustra-o pentru o judecată pe care n-a emis-o. Nimic nu e alb sau negru. Aşa cum pare atunci când eşti tânăr.

Rita înclină din cap cât poate de discret. Ea nu i-ar fi niciodată necredincioasă soţului ei. Ştie asta tot atât de sigur cum ştie că nu se poate să fie vreodată scundă sau să nu-i placă ferigile.

Ca şi cum i-ar citi gândurile, lui Jeannie i se umplu ochii de lacrimi, punându-şi în pericol rimelul, şi genele, şi machiajul „ochi de pisică".

– Asta nu mă face să-mi iubesc mai puţin copiii, ştii doar. De fapt, dimpotrivă. Mă simt din nou ca o mamă aşa cum trebuie, nu ca ceva... ca un nor sumbru. Îşi culege delicat o lacrimă cu vârful degetului. După tot ce s-a

întâmplat, nu merit şi eu o fărâmă de bucurie? Răspunde-mi, Rita.

O întrebare filosofică dificilă, de la al cărei răspuns e salvată de o împuşcătură înfundată ce răsună afară.

29. HERA

Căprioara era vie în urmă cu câteva secunde. Apropierea morții, numai la o respirație, la un glonț distanță, îmi dă o stare copleșitoare de rău. Îmi bag degetul în gaura caldă dintre coastele tânărului animal, dar mă trag brusc înapoi. Ce-am făcut?

Uitându-se la mine, Don izbucnește în râs.

– Bravo, prima ta captură. Acum, gustă.

Scutur din cap. Teddy, stând în picioare lângă mine, cu o mână pe piciorul meu, ca să mă îmbărbăteze, se chinuiește din greu să nu plângă.

– Numai gura e de tine, Hera? M-am gândit eu.

Bag degetul în gură și îl sug. Are gust de sânge, de bănuți din aramă și de încă ceva. Putere, cred. Puterea mea.

– Forța vitală a acestei căprioare tocmai s-a transferat asupra ta. Un sentiment plăcut, nu?

Fără nici un avertisment, Don se repede la mine și mă strânge la pieptul lui gol. Fața mea e apăsată pe sfârcul lui și părul mă înțeapă. Nu-mi place.

Opune rezistență când îl împing, iar pielea lui se lipește de a mea. Nu pot să nu mă uit la căprioară. Și mă lovește din nou cruda realitate că într-un moment poți fi viu, iar în următorul, doar o carcasă.

– Teddy, vino. Hai să mergem.

Îl înhață pe Teddy de mâna fierbinte.

– Stai! face Don și se apleacă spre animal, își adâncește degetele în rană, apoi șterge lichidul lipicios pe fruntea mea. Acum du-te. Însemnată cu sânge. Mica vânătoare, spune încruntându-se ca și cum l-ar supăra ceva. E greu să împuști ceva printre copacii ăștia blestemați. (El

n-a nimerit nimic care să respire.) Şi nici n-ai ţintit capul, ca un amator. Are gura încă plină de iarbă, vezi? N-a văzut glonţul venind. Cine te-a învăţat?

– Nimeni, am răspuns sincer.

– Un talent înnăscut.

Din partea altcuiva, aş fi luat asta ca pe un compliment. Mă întorc şi o iau la fugă, târându-l pe Teddy după mine, departe de sângele şi de ochii deschişi, negri, surprinşi ai căprioarei.

În baie, mă curăţ de sânge, iar şi iar, până când şervetelul se dezintegrează. Îmi umplu cada cu apă fierbinte, care îmi înroşeşte picioarele, şi încep să plâng gândindu-mă la căprioara tânără, care trebuie să aibă o mamă pe undeva, şi mă întreb dacă ea a văzut, dacă o să se întoarcă şi o s-o adulmece, şi o să încerce s-o facă să se ridice iar în picioare. Şi detest faptul că există o legătură între mine, care am apăsat pe trăgaci – cu Don respirând peste umărul meu, cu Don şoptindu-mi: „Acum!" –, şi sfârşitul vieţii căprioarei. Mă gândesc la lovitura din umărul meu, la sentimentul greşit pe care mi l-a dat, şi îmi doresc ca acolo să zacă Don, nu un animal nevinovat.

– Hera! Eşti bine?

Big Rita bate în uşa încuiată a băii.

– Am împuşcat o căprioară. Mă urăsc.

Tăcere împietrită. Mă întreb dacă şi ea vizualizează căprioara graţioasă, culcată pe o parte. Cu limba atârnându-i din gură. Dacă şi ea mă urăşte. Odată a găsit un pui de pasăre pe terasă, în Londra, şi l-a adus în camera ei – i-a făcut un cuib într-o cutie de pantofi – şi se trezea noaptea din două în două ore ca să-i dea bucăţele de viermi. Aici, la Foxcote, scoate fire de păr din periile noastre şi le lasă afară, făcute ghem, pentru păsări, ca să-şi facă din ele căptuşeală pentru cuiburi.

– Îmi pare rău, zice în cele din urmă cu voce joasă, ca şi cum ar şti fără să-i spun

eu că moartea căprioarei mi-a răpit şi mie ceva preţios.

Când mă întorc în camera mea, roşie ca racul de la baia fierbinte, Big Rita mă aşteaptă stând jos, pe covor, cu picioarele încrucişate. În faţa ei se află terariul, care străluceşte.

– M-am gândit că poate vrei să ai tu grijă de el vara asta. De Dot, de Ethel şi de toţi ceilalţi. Eu sunt atât de ocupată cu copilul! Zâmbeşte ca şi cum n-ar fi mare lucru, când eu ştiu că e cel mai mare. Te pricepi foarte bine să îngrijeşti, Hera. Ar trebui să-i mulţumesc, dar nu-mi vin cuvintele. Nu-l vrei?

– E lucrul tău preferat.

– Am încredere în tine, Hera.

Nimeni nu are încredere în mine. Am vrut caseta asta de sticlă cu plante din prima clipă în care Big Rita a apărut la Londra, mirosind a mare şi despachetându-şi bluzele şi cărţile, apoi, spre uimirea mea şi a lui Teddy, acest terariu plin cu plante – care au nume! Mă gândesc la poveştile pe care ni le spunea înainte de culcare – despre corăbii care navigau în jurul lumii şi aduceau plante exotice, din junglă, în atmosfera cenuşie a Londrei. Nimeni nu le mai adusese până atunci.

– Jur pe viaţa mea că o să am mare grijă de el.

Mă întind şi o îmbrăţişez. O simt caldă şi de nădejde, exact opusul lui Don.

– Bine. Hai să-i găsim un loc. Vrem soare, dar nu prea mult. Nu direct. Nici prea puţin. Eşti spre est aici, asta e bine. A tras noptiera între fereastră şi patul meu, apoi a pus terariul pe ea. Ta-taam! Perfect. Poţi să te uiţi la el înainte de culcare, Hera. Îmi plăcea asta foarte mult când eram mică. Să-l fixez cu privirea până când mi se închideau ochii. Şi să uit de toate relele.

Seara, mă întind în pat şi mă uit la el. Dar nici când simt că mi se înceţoşează vederea, relele nu dispar. Dimpotrivă, văd o căprioară alergând printre ferigi, apoi făcând un salt – o săritură, cu spatele arcuit şi cu picioarele ţepene –, speriată de un pericol nevăzut, din spatele geamului. Iar când îmi adulmec degetele, încă simt mirosul de sânge.

30. SYLVIE

– Mirosurile preferate? întreabă Kerry, punând clipboardul înapoi, la capătul patului de spital. Nu știu sigur dacă asistenta încearcă să mă amuze pentru că mă simt atât de neajutorată și pentru că a intrat și m-a auzit spunându-i mamei asta (ca la terapie, când capeți gust pentru conversația unilaterală). Flori? Parfumul ei. Sau poate al tău? Mereu miroși frumos, Sylvie, dacă nu te deranjează că o spun.

Am râs.

– Astăzi, nu. Am avut puțină agitație în dimineața asta. Dar mulțumesc.

Îmi fac o notiță mintală să-i cumpăr lui Kerry o sticluță cu parfumul meu, un Jo Malone proaspăt și ușor. Îi plac nimicurile drăguțe pe care i le aduc ei și celorlalte asistente, ca pe niște mici mulțumiri nepotrivite.

– Sau muzică. Are Rita noastră cântece preferate? Pune-i-le. Orice sunete legate de realitate. Lucruri care îi pot declanșa o amintire. Care să însemne ceva...

Umbra unei idei bizare prinde formă.

Dau fuga către casă pe străzile aglomerate ale orașului, urmărită de o reflexie deconcertantă din geamurile clădirilor de birouri: o femeie care a dormit prost, a sărit din pat cu părul vâlvoi – peste patruzeci de ani, nu foarte drăguță – și cu pantaloni de trening recuperați din coșul cu rufe de spălat. Cotesc pe aleea de pe malul canalului, întrebându-mă dacă e cazul să discut ideea mea cu Steve, dacă noile reguli de co-parenting, călcând ca pe coji de ouă, o cer. Dar știu că el va spune că e o tâmpenie, că e ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac. Și ar avea într-un fel dreptate.

– Eu pun de cafea, dacă te interesează.

Îmi sare inima. Canalul vorbește.

Apare un cap într-un hublou. Barcagiul.

– Frumoasă dimineață! Nu băgasem de seamă vremea. Dar am băgat de seamă ochii lui. Unul albastru; celălalt, căprui. Chiar oferea cafea? Există și anumite avantaje când ești liber-profesionist și locuiești într-o cadă plutitoare, nu-i așa? zice și se apleacă și mai mult pe fereastra bărcii, întinzând o mână. Jake.

– Sylvie.

Strânsoarea mâinii lui este atât cât trebuie de puternică. Nu mă pot opri să nu-i privesc ochii. Strălucesc cu un soi de amuzament adorabil.

– Te-am mai văzut. La balcon.

Arată cu capul spre blocul lui Val. Devin conștientă că îi zâmbesc, aproape involuntar.

Probabil că ar trebui să mă prefac cu cochetărie că nu știu nimic, însă mă trezesc spunându-i:

– Da, și eu pe tine. Cu chitara.

– Talent și entuziasm, nu întotdeauna corect proporționate. N-ai fi prima vecină care se plânge.

Deci nu se crede noul Ed Sheeran. E o ușurare.

– Decl, ce mărime de cafetieră să folosesc? mă întreabă cu un zâmbet pieziș, numai bun să mă facă să roșesc.

– Poftim? zic eu, ca să câștig timp.

Sunt atât de neprlceută la asta! Am nevoie de un soi de intervenție din partea prietenelor mele singure. Întâlnirile par mult mai complicate decât a fost prima oară. Dacă asta se poate numi întâlnire.

Stând acolo – confuză, descurajată, vag alarmată –, îmi amintesc cum îmi propuneam să am o mentalitate mai de tip francez față de aventurile lui Steve. Aș fi putut să am și eu o aventură, să fim chit. Numai că eu n-am avut. Dar dacă aș fi avut, unde aș fi fost acum? Cu cine?

Mintea mea şovăie. Viaţa în căsnicie este un proces de excludere, îmi dau seama, o eliminare responsabilă a celorlalte opţiuni. E ca şi cum ai alege o garderobă minimală, versatilă – bleumarin, negru şi crem –, în locul extravaganţei efemere, al modei rapid trecătoare. Îţi spui: ţinuta de zi cu zi, subestimată – asta merge, asta sunt eu. Dar dacă te înşeli? Şi cum ai să ştii vreodată ce turnură ar fi luat viaţa ta dacă te-ai fi etalat la poarta şcolii într-o salopetă cu imprimeu de leopard? Nimic din toate astea nu ajută.

– I-ar plăcea o cafea lui Sylvie, cea de la balcon? insistă el.

Să-l aud rostindu-mi numele îmi provoacă o neaşteptată tresărire senzuală. O contracţie. Apoi îmi vine în gând că nimeni în afară de Steve nu mi-a mai văzut trupul gol de ani şi ani. Toate denivelările, şi aluniţele, şi vergeturile. Dar el a sugerat să bem o cafea, nu să ne-o tragem. Ce rIdIcol!

– Sunt... sunt un pic cam ocupată, mă tem. Dar mulţumesc pentru invitaţie.

Parcă sunt o doamnă în vârstă care-i mulţumeşte pentru că i-a cedat locul în metrou.

– Altă dată, spune, în sensul că n-o să mai întrebe iar.

Ne privim fix în ochi, după care el dispare înapoi, prin hublou.

Rămân cu o ciudată senzaţie de gol, ca atunci când renunţi în ultimul moment să mergi la o petrecere şi îţi petreci toată seara întrebându-te dacă nu cumva ar fi putut să-ţi schImbe viaţa. Stârcul îşi desface aripile şi îşi ia zborul. Dezamăgită, intru în răcoarea de beton a blocului, încercând să mă conving că ultimul lucru de care aveam nevoie era o întâlnire.

Cu respiraţia uşor tăiată de la scări, mă opresc pe palierul deschis. „Cine-i aia?" E o femeie la uşa mea.

Subțire, blondă și perfect coafată, poartă o jachetă bleumarin din buclé, cu nasturi aurii, care etalează marca Chanel, o pereche de pantaloni albi de comandă, și se distanțează de pavajul murdar prin pantofii de firmă, cu toc. Cincizeci și ceva? Greu de spus. Stă foarte țeapănă, cu o expresie de atenție încordată, ca și cum face în secret exerciții pentru plafonul pelvian. În mod clar, nu e cineva din bloc.

Dar cine să fie? Ce caută la ușa mea? Am lucruri de făcut. O misiune de organizat. Femeia își ține poșeta la piept, ca și cum s-ar aștepta ca un tâlhar să se repeadă la ea în orice moment. Se uită în direcția mea.

– O, scuză-mă. Ton glacial. Un zâmbet mic, încordat, care dezvăluie un șir perfect de dinți albiți. Ochii de un albastru palid, nervos amintesc de cei ai unui ogar. O caut pe Sylvie Broom. Am nimerit unde trebuie?

Nu poate fi decât o singură persoană.

– Helen? o întreb cu grijă, încercând să nu sune ca și cum mi-ar plăcea să-i fac vânt în jos, pe scări.

– *Tu* ești Sylvie? spune, studiindu-mi pantofii de sport Nike și pantalonii de trening, precum și claia de păr nearanjat.

– În mod normal, nu arăt așa, zic, dar nu râde. Annie e la tatăl ei astăzi. Dar, cum ți-am spus și la telefon, prefer să n-o contactezi direct, dacă se poate.

– Cu tine voiam să vorbesc.

– Aha, fac eu și pălesc. Atunci, mai bine ai intra. Scuză dezordinea. A fost o dimineață agitată.

Mă îngrijorează tocurile ei pe podeaua daneză de lemn a lui Val, dar nu prea am tupeul să-i spun să se descalțe. Oricum, probabil că ar refuza.

– Sper că nu te deranjează că am venit. Eram prin zonă, spune, și știm amândouă că minte; e la fel de puțin probabil ca ea

să frecventeze zona asta cum ar fi ca un urs polar să apară pe la tropice.

Vrea să-şi facă o idee cu ce fel de fată s-a încurcat iubitul ei fiu. Privirea ei e ca un scaner de pe aeroport. Baleiază fiecare colţ al micului apartament, aterizând asupra fardurilor şi rujurilor împrăştiate pe măsuţa de cafea, pe care n-am apucat să le pun în ordine, aşa că arată precum prada unui hoţ de magazine. O farfurie murdară. Şosetele purtate ale lui Annie. Pereţii roz-pal, plantele de apartament şi canapeaua albă nu mă pot scoate din încurcătură.

– Am închiriat apartamentul ăsta de la un prieten, simt impulsul să explic.

Încearcă să se încrunte prin botox.

– Despărţită?

Nu e o întrebare. A făcut săpături.

– Din iunie. Amiabil. Un zâmbet îi flutură în colţul gurii. Ca şi cum ştie ea mai bine. Annie îşi împarte timpul între mine şi tatăl ei, îi explic în mod inutil. Steve, soţul meu, stă deocamdată în casa familiei. La câteva staţii de metrou de aici. Gândul la căsuţa noastră dragă, la bucătăria cu faianţă albastră, unde Crăciunurile de poveste şi petrecerile aniversare din copilărie ale lui Annie par inserate în ziduri, îmi face vocea să derapeze. Până hotărâm ce facem mai departe.

Expresia de pe chipul lui Helen se schimbă subit.

– Ce? *Tu* trebuia să păstrezi casa. Femeia trebuie să păstreze întotdeauna casa, declară, fără compasiune, dar cu un soi de bun-simţ obişnuit care mă face să simt puţină căldură pentru ea. El ar trebui să stea într-un bloc social, nu tu.

– Nu e un bloc social. Cele mai multe dintre apartamente sunt proprietate privată, spun, dispreţuindu-mă pentru că mă cobor la nivelul snobismului ei. Arunc o privire la mâna ei stângă, dar e atât de

blindată de bijuterii, încât mi-e greu să disting o verighetă. Eşti căsătorită, Helen?

– Am fost. Cu tatăl lui Elliot, spune, accentuând cuvântul „tatăl" şi atrăgând atenţia asupra lui Annie, care este foarte departe de a fi căsătorită. Dar a murit acum câţiva ani.

Faţa ei nu trădează nici o emoţie.

O văduvă. Nu mă aşteptam la asta. I s-ar potrivi mai degrabă modelul unui divorţ amar.

– Îmi pare rău.

Se apleacă agresiv spre mine.

– Elliot e tot ce mi-a rămas, Sylvie. Înţelegi?

– Şi Annie e singurul meu copil. Se gândeşte puţin la asta şi expresia de pe faţa ei se mai îmblânzeşte. Să te servesc cu ceva? Ceai? Apă?

– Nu, mulţumesc. N-ar trebui să dureze mult.

Ameninţător. Merg în zona destinată bucătăriei, simţind în spatele meu energia acelei femei colţuroase, costelive, suficienţa care vine din negare şi autocontrol riguros. Parfumul ei, tipic anilor '80, supraîncărcat cu o notă grea de fum, ne urmează şi el, ca o emisie de feromoni. Deschid uşa balconului, sperând să-l atenuez discret.

– Ia loc.

Helen culege un şervet mototolit de pe un scaun şi ezită înainte de a se aşeza, ca şi cum ar fi fost un scaun jegos dintr-o staţie de metrou.

Ne măsurăm una pe alta, gata de atac, peste masa din bucătărie. Ştiu că mă examinează tot atât de amănunţit cum o examinez şi eu pe ea. Lumina soarelui îmi revelează un lifting ale cărui cicatrici sunt ascunse în spatele urechilor şi – pentru ochiul meu format – nişte operaţii estetice şi la gât. Nasul ei are acel profil copilăresc cârn, graţie bisturiului unui chirurg. Nu arată rău, pentru un nas

operat – şi am văzut la viaţa mea câteva râturi –, dar ard de dorinţa de a-i spune că a mers prea departe cu mărirea buzelor, când tot ce-i trebuia era un ruj de calitate, de aceeaşi nuanţă cu interiorul obrajilor. Laura Mercier, probabil.

Ştiu ce înseamnă să te reinventezi ca să mergi mai departe, înţeleg asta. Sunt de partea ei. Fă tot ce poţi ca să te opui declinului, absolut! Dar mai ştiu că atunci când femeile se apucă de ajustări chirurgicale, aşa cum fac clientele mele bogate, rareori ajung într-un punct în care să spună: „Destul. Arăt al dracului de bine. Am terminat". Ca atunci când zugrăveşti o cameră din casă şi imediat toate celelalte par obosite şi neîngrijite.

O cunosc pe Helen. Am lucrat cu o grămadă de-alde Helen. Femei care consideră că un make-up artist personal, ca şi un ginecolog bun, reprezintă o necesitate mai degrabă decât un lux. Hairstilişti. Cosmeticiene. Manichiuriste. Şi toţi, pe apelare rapidă.

Aceste femei sunt greu de mulţumit, dar şi neajutorate, uşor de rănit şi, prea des, trăind cu (nu tocmai iraţionala) teamă că vor fi înlocuite cu versiuni ale lor mai tinere. Dar nu m-am învârtit niciodată în aceleaşi cercuri sociale cu ele. Şi e greu de crezut că ar exista vreun soi de legătură între noi, că ADN-ul nostru s-ar putea combina în pântecul fiicei mele. Şi mai ciudat, că familiile noastre ar fi putut să se intersecteze în trecut, ar fi putut să aibă trasee pe care să se întâlnească întâmplător. Ce „conexiune" a avut ea la Harrington Glass? Cât de bine cunoaşte familia?

Mă tentează s-o întreb de-a dreptul. Dar i-am promis lui Annie că nu fac asta. Şi nu pot risca să stric totul acum şi s-o fac pe fiica mea să mă dea iarăşi la o parte.

– Deci, s-a răzgândit Annie? mă întreabă direct, întrerupându-mi şirul

gândurilor.

– S-a hotărât să păstreze copilul.

Închide ochii şi observ că îi tremură pleoapele.

– Serios? Te rog, spune-mi că există o şansă să se răzgândească.

– Uite ce-i, cunoscând-o pe Annie, odată ce a luat o hotărâre... va trebui s-o acceptăm amândouă, Helen.

Pare sincer zdruncinată.

– Chiar mă gândeam..., începe, cu o nouă tresărire. Dar asta înseamnă că tu şi cu mine... Se opreşte cu o expresie de oroare pe chip. Doamne Dumnezeule! O să fim *bunici*!

– Te face să te simţi bătrână, nu-i aşa?

Nu pot să nu zâmbesc, în timp ce o parte din mine urlă. Mă întreb ce ar gândi Jake dacă ar şti. O bunică. Nu mi-ar mai oferi cafea în cazul ăsta.

Se apleacă peste masă. Parfumul ei e atât de puternic, încât parcă-l scoate din plămâni.

– Trebuie neapărat să vorbesc cu ea.

– Helen, ai supărat-o atât de tare data trecută încât a fugit de acasă.

– Doar i-am oferit bani! se răsteşte. Ca să fie totul mai uşor.

– Exact. Helen pare sincer şocată. Putem să ne clarificăm? Ea n-o să renunţe la copil. Nu o interesează banii familiei tale. E hotărâtă să se descurce pe cont propriu.

– Dar... dar situaţia voastră..., se bâlbâie ea, arătând în jurul camerei şi fluturând din mână. Blocul ăsta. Zona asta...

– Îmi place zona asta!

Parcă la un semnal, Jake începe să cânte la chitară pe puntea bărcii lui, zdrăngănind un blues, cu aceleaşi note false. Asta n-o convinge cu nimic pe Helen.

– Serios, Sylvie. Ăsta nu e un loc în care să aduci pe lume un copil. Sunt gangsteri! Înarmaţi cu cuţite! Pândind pe sub scări!

– Sunt doar adolescenţi care pierd vremea – şi ei locuiesc aici, îi spun, compătimind-o.

Ce trist e să priveşti tinerii cu atâta suspiciune! Mă gândesc că poate a avut o experienţă neplăcută, că poate a fost victima vreunei infracţiuni, dar nu îndrăznesc s-o întreb.

– Apartamentul e cât o debara! Şi vârsta lui Annie! În esenţă, e un copil. Cum Dumnezeu o să se descurce?

Simt o gheară în piept.

– Ştiu doar că fiica mea e capabilă, şi hotărâtă, şi... o fată absolut deosebită.

Helen pare şocată, ca şi cum n-ar fi auzit niciodată o mamă vorbind aşa despre copilul ei. Apoi scutură din cap şi îşi alungă ideea aceea din minte.

– Şi dacă nu se descurcă? Dacă nu se simte legată de copilul ei? Dacă face o depresie postnatală? Care e mult mai răspândită printre mamele mai tinere. Ştiu pentru că am citit despre asta, Sylvie.

– Am s-o sprijin eu, răspund imediat.

Inima începe să-mi bubuie, aşa cum se întâmplă când cineva caută bătaie şi nu ştii cum să faci să pleci din calea lui.

– Dar e ridicol, bombăne ea ca pentru sine, în sensul că eu abia mă pot întreţine pe mine.

Nu spun nimic, încrucişez braţele la piept şi aştept să înţeleagă semnalul: te rog, cară-te dracului de aici. Ceea ce nu se întâmplă.

Aşa că spun:

– O să păstrez legătura, desigur. Când o să ştim mai multe. Data naşterii.

– Data naşterii? Dumnezeule!

Se ridică în picioare cu un tremurat. Nasturii aurii ai jachetei sclipesc în soare. O jachetă cam groasă pentru o zi atât de caldă. Iar fondul ei de ten este mult prea gros, una dintre formulele de modă veche, mai mult ca un machiaj de scenă. Decid că Helen e una dintre acele femei

masochiste care se simt ele însele doar atunci când sunt chinuite de pantofi cu toc, când le e prea cald sau prea frig şi, în general, când se află într-o oarecare suferinţă. Decid că e un coşmar.

– Mulţumesc că ai trecut pe-aici, îi spun, încercând să rămân civilizată, de dragul lui Annie.

– Presupun că ar fi bine să facem schimb de numere de telefon, spune Helen şi pare vag şocată de idee, în ciuda faptului că ea face propunerea. În mod normal, eu n-am ce căuta în agenda ei. Sună-mă dacă... se schimbă ceva. Cu stânjeneală, tastăm fiecare datele celeilalte în telefon. Opt ai zis? O, drace, scuze, le-am încurcat. Poţi să repeţi, Sylvie?

Unghiile ei lungi, date cu şelac, ciocănesc strident în ecranul telefonului. După asta, ezită în faţa uşii, aşezându-şi poşeta strâns sub braţ, gata să ia startul în cursa de pe aleea comună. Bagă de seamă peretele din faţă, cu graffiti obscen şi cu vopseaua coşcovită, şi schiţează o grimasă dezgustată.

– Sylvie...

Înţepenesc.

– Da, Helen.

– Să zicem că e-n regulă. E teribil de... (face un gest în jur, chinuindu-se să nu mă ofenseze) modern. Dar nu-ţi dai seama ce înseamnă un cămin până nu-l pierzi cu adevărat. Asta e tot ce am de spus, zice şi se încruntă. Toate amintirile acelea. Nu-l lăsa pe soţul tău să le distrugă.

– Corect. Nu mă aşteptam la asta. Mulţumesc. Nu te teme, n-am să-l las.

Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vindem casa şi să împărţim câştigul, dacă e să-şi cumpere fiecare locul lui. Chiar dacă nu mai locuiesc acolo, gândul ăsta mă întristează. Iar acum, cu Annie

însărcinată, ar fi prea tulburător să sugerez asta.

– Adevărat. Ai de gândit. Văd că de-abia aştepţi să plec. De unde se poate lua un taxi pe-aici?

– Coboară şi fă dreapta la baza scărilor. Chiar la şaormerie.

La cuvântul „şaormerie" tresare, de poftă sau de scârbă, nu sunt sigură. Arată ca o femeie care ar avea nevoie mai degrabă de o şaorma decât de quinoa expandată.

O privesc cum se îndepărtează, ascultând sunetul tocurilor acelora scumpe ţăcănind pe betonul zgrunţuros. Mă gândesc la ce a spus – familii, amintiri, case – şi ceva se solidifică în mintea mea. Aud vocea lui Kerry: „Orice sunet, serios. Lucruri care i-ar putea declanşa o amintire".

Îmi scot laptopul de sub revista *Vogue* de luna trecută. Deschid Google Maps, trec cu micul cursor galben peste Forest of Dean şi îl pun pe o intersecţie de pe şoseaua principală, care trece prin pădure. Imaginea se răsuceşte şi se apropie. E pixelată la început, dar apoi devine clară: copaci în depărtare; în plan apropiat, câmpie. Mă aflu la o răscruce cu indicatoare de lemn în formă de săgeată, care arată ca şi cum ar fi fost fixate cu decenii în urmă şi lăsate acolo să putrezească. Încotro? La dracu'!

„Conacul Foxcote", tastez. Reîncarcă. Nimic. Mi-oi fi amintit greşit numele? L-oi fi scris greşit? Posibil, na! Casă. Tastez cu frenezie, încercând diverse variante. Să fi fost ras de pe faţa pământului? Indiferent ce s-a aflat cândva acolo, nu mai este. Conacul Foxcote a dispărut.

31. RITA

Automobilul Morris Minor se opreşte în intersecţie. Rita nu poate să-l condamne. Şi ea ar vrea să se oprească. Sau să dea înapoi pe şosea. Dar n-are cum. (Nu doar pentru că, în marşarier, nu poate merge drept.) Nu-i place că a trebuit să lase în dimineaţa asta copilul în grija lui Jeannie şi a lui Don. Nu după gălăgia de astă-noapte. Nu după ce a văzut la micul-dejun vânătaia care a început să se umfle ca o prună sub ochiul lui Jeannie. Numai gândul la ea îi produce o stare de panică asemănătoare cu o notă extrem de înaltă la flaut şi impulsul de a se întoarce urgent la Foxcote.

Reporneşte motorul şi virează cu scrâşnet de roţi la stânga, spre Foxcote. O maşină spaţioasă maro îi apare în oglinda retrovizoare. Rita se încordează, conştientă că are bancheta din spate plină cu lucrurile pentru copil pe care le-a cumpărat cu toptanul de la un magazin aflat destul de departe de Hawkswell încât să nu stârnească bârfe. Accelerează şi se sperie singură, în timp ce transpiraţia îi lipeşte bluza strâmtă de spate.

Murmurând „Nu muri, nu muri", îşi încleştează mâinile pe volan. Le simte ca pe nişte tije ţepene de oţel: cu cât merge mai repede, cu atât e mai neliniştită şi cu atât mai prost conduce, de parcă schimbătorul de viteze ar fi conectat direct la creierul ei.

Azi se simte de parcă n-ar exista nici un înveliş protector care s-o separe de restul lumii, ca şi cum pielea i-ar fi fost jupuită. Şi e frântă de oboseală. Nu ştia că poţi fi atât de obosit, că e cu putinţă să-şi simtă corpul ca pe o povară străină pe care trebuie s-o târască de colo-colo. Efortul de a ţine copilul secret îi dă tot felul de

crampe. Şi în jur de ora trei în fiecare dimineaţă, apoi din nou la cinci, e în picioare, anticipând ţipetele, înarmată cu un biberon sterilizat, cu lapte cald, şi cu un scutec curat, de muselină. Iar acum, mult mai rău decât toate astea, mai e şi Don pentru care să-şi facă probleme. O violenţă pe care n-a mai întâlnit-o.

Ritei i se pare că gospodăria lor a alunecat la marginea lumii civilizate, iar ei sunt cu toţii dezorientaţi, ameţiţi de lumina verde precum absintul. Numai Don, suspectează ea, îşi dă seama de nebunia situaţiei cu copilul, cu propria prezenţă la Foxcote şi cu Walter care trebuie să sosească de pe o zi pe alta. Dar Don e prea arogant ca să se lase tulburat de asta sau, mai degrabă, îl amuză riscul. Fără îndoială, e convins că poate să întindă coarda, se gândeşte Rita, reducând viteza într-o curbă. Sau se va strecura cumva şi va scăpa din această situaţie, ca ţiparii din Tamisa, care-ţi alunecă printre degete.

Mai trebuie să treacă de următoarele patru zile, ultima rămăşiţă din luna august. Apoi Don pleacă în Arabia, iar Jeannie, în sfârşit - dă, Doamne! -, ia contact cu autorităţile. Cu toate că planul ăsta i se pare în mod evident aiuristic - de ce să nu-l alunge pe Don şi să sune chiar acum? -, e mai puţin aiuristic decât să nu aibă nici un fel de plan.

Pe de altă parte, să ţină lucrurile sub control, fie şi numai pentru încă o după-amiază, pare un plan ambiţios. Lui Robbie sau lui Marge ar putea să le scape ceva. Teddy nu are nici un autocontrol - dragul de el! -, aşa încât trebuie să răspundă când sună Walter şi să turuie pe nerăsuflate. Şi tot nu poate să scape de senzaţia aceea ciudată că cineva *pândeşte*, mai ales seara, când casa e luminată şi întunericul se freacă de ferestre, gros şi

îmblănit ca spinarea unui urs negru. Cine este? se întreabă cutremurându-se.

Robbie? O, ar fi oribil să fie el. Fingers? Uh! Celălalt suspect ar fi Marge. Dar Rita se îndoiește de capacitatea ei de a se furișa. Și de ce să tot dai târcoale, când poți să intri de-a dreptul?

Asta a făcut ieri, încolțind-o pe Rita în bucătărie.

„Cine Dumnezeu e bărbatul ăla care bântuie prin pădure pe jumătate dezbrăcat?", a întrebat cu falca și bărbia încordate, cu firul solitar din aluniță tremurând. „Mașina asta ridicolă e a lui?" Replica aceea cu „un bun prieten de familie" n-a liniștit-o, bineînțeles. Marge arăta apoplectic, ca și cum ar fi fost în stare să dărâme cutiile de ton și de fasole de pe poliță cu pumnii ei masivi, îngroșați de muncă. „O să distrugă totul cu copilul și cu doamna Harrington. O să atragă atenția! Umblă prin pădure ca un cerb în călduri!" Imaginea asta - de o acuratețe incredibilă - a făcut-o pe Rita să chicotească, iar Marge, tot mai furioasă, a bătut din picior și a acuzat-o că nu ia situația în serios.

Ce-ar putea fi mai serios de atât? Rita se temea tot timpul să nu facă ceva greșit, să nu fie fetița flămândă, să nu-i fie frig, să nu fie bolnavă sau, pur și simplu, să nu se simtă lipsită de iubire. Deși încearcă să se comporte cu profesionalism, sau să o vadă ca pe un organism complet independent care are nevoie de îngrijire, nu tocmai diferit de Ethel, feriga, cu fiecare oră care trece, Puiul Pădurii îi intră un pic mai adânc pe sub piele Ritei. Au dezvoltat un soi de înțelegere care suplinește limbajul. Când copilul are nevoie de ea, Rita pur și simplu *știe*. E ca și cum un ceas cu alarmă ar suna în creierul ei. Se trezește alertată și, împiedicată de somn, se împleticește prin dormitor în semiîntuneric până la pătuțul

bine șlefuit făcut de Robbie. Puiul Pădurii nu doarme niciodată, ci o așteaptă să vină. Iar Rita își sprijină bărbia de muchia pătuțului și cântă un cântec de leagăn - „Puișor, privighetoare, tata-i dus la vânătoare..." - și se uită la umbrele pe care le aruncă pe perete caruselul, până când ochii copilului se închid din nou. Alteori, dacă bebelușul geme și se zvârcolește din cauza colicilor, face ceea ce știe că n-ar trebui, o ia în pat cu ea, o cuibărește în îndoitura brațului, singura tactică prin care se asigură că amândouă au parte de câteva ore de somn neîntrerupt.

Puiul Pădurii e prea ușor de iubit, asta e problema. În alte familii, mama e bariera naturală dintre copil și bonă, ca o statuie monolitică de pe Insula Paștelui, un avertisment de a nu se apropia prea tare, de a nu încerca să intre în competiție. O bonă trebuie să fie eficientă, blândă și discretă; să nu fie niciodată mai maternă, mai drăguță sau să fie preferată de copii (ca să nu mai vorbim de soți). Dar aici, situația e cu totul alta. Atenția lui Jeannie este permanent atrasă în diferite direcții acum, ca niște mâini care te trag de fustă.

Rita simte că Teddy începe să se sature de prezența permanentă a fetiței, de amenințarea poziției lui de mezin răsfățat. Devine tot mai dependent și mai gălăgios pe zi ce trece. Hera fierbe din cauza lui Don, propria ei prezență devenind tot mai tensionată și mai încărcată, ca un elastic întins la maximum, cu un moment înainte de a plesni. Iar Don? Ei bine, Don vrea s-o țină pe Jeannie pentru el, bineînțeles; tot timpul o plesnește sau o mângâie pe fund, cu o expresie necuviincioasă de posesie nepăsătoare. Un halou de senzualitate carnală îi înconjoară. Și cel mai rău din toate, umblă prin casă după baia de dimineață, impunându-se în toate încăperile în care

intră în căutarea lui Jeannie, cu un prosop în jurul brâului, etalându-şi sexualitatea, la fel ca dantura.

Poate de aceea ochii copilului o urmăresc pe Rita, nu pe Jeannie. Când fetiţa plânge, Rita ştie că e singura în stare s-o liniştească şi trebuie să privească, frământându-şi mâinile, cum Don şi Jeannie o leagănă prea energic, încercând s-o distragă – nu merge niciodată –, când tot ce vrea ea este să fie ţinută la piept, strâns, cu fermitate, ca să se simtă în siguranţă.

Când fetiţa se trezeşte noaptea, Rita se întoarce cu greu la culcare. E în alertă maximă, simte că ceva rău se poate întâmpla dacă lasă garda jos, că fetiţa ar putea uita să respire dacă ea nu i-ar urmări pieptul micuţ ridicându-se şi coborând.

Şi-a dezvoltat o rutină insomniacă, un soi de derapaj mintal, în care uită mereu să meargă înapoi la culcare şi care implică demontarea situaţiei de la Foxcote, ca pe un puzzle, şi asamblarea ei la loc într-un alt fel, încheind cu un final fericit. Asta de obicei presupune sosirea la uşă a unei doamne drăguţe, cu un zâmbet liniştitor, de la serviciile sociale. Nu un poliţist. Doamna ar culcuşi-o pe Puiul Pădurii într-un cărucior nou-nouţ, cu o pătură curată, şi ar spune că mama adevărată, o femeie tânără şi drăguţă, o Emma sau o Anne, sau o Felicity, şi-a venit în fire şi vrea cu disperare copilul înapoi. Cine s-ar putea opune? Întoarcerea unui copil la mama lui de drept? O sărută cu toţii pe micuţă, de despărţire, şi promit să scrie şi să trimită bani dacă Emma/Anne/Felicity are nevoie. Între timp, Don s-ar evapora pe uşa din spate, în bârâitul maşinii lui sport, în braţele altei femei. Una cu mai puţine complicaţii. Una mai puţin *măritată*.

Despre asta a fost scandalul de azi-noapte. Despre chestia cu căsătoria.

Au trezit-o niște strigăte, nu și pe copil, de data asta. La început, a crezut că Don și Jeannie fac iar sex și și-a pus o pernă pe cap. Apoi și-a dat seama că nu era vorba de sex. Dimpotrivă. Jeannie striga: „Te-ai culcat cu Edie? Te-ai culcat cu cumnata mea? Cum ai putut? Cum ai putut?", și s-a auzit ceva trântit pe podea, un scaun sau o masă, apoi Don strigând: „De ce nu? Pot să mă culc cu cine vreau. Tu ești cea măritată, Jeannie. Tu ești cea care-l înșală pe bunul meu prieten, ca o curvă". Și alte țipete neinteligibile. După asta, s-a auzit sunetul de piele plesnită, apoi Jeannie țipând de durere și uluire.

Un gând nou i-a trecut atunci prin minte Ritei: dacă acel cuțit pe care l-a găsit sub saltea, la Londra, nu era destinat s-o protejeze pe Jeannie de Walter, cum a presupus ea, ci de Don?

Posibilitatea asta schimba totul. Era ca și cum lumea Harringtonilor se răsturnase, expunându-și o secțiune până atunci nevăzută, o imagine șocantă ascunsă, ca prima vedere a unor rădăcini macabre, albe ca niște viermi, care ies dintr-o brazdă de pământ întunecat.

Brusc, a resimțit cu gravitate izolarea conacului Foxcote, înfricoșătorul ținut împădurit, drumul pustiu, felul în care puteai să țipi și iar să țipi aici, și nu te-ar fi auzit nimeni niciodată. Numai că ea auzise, nu? Așa că trebuia să fie curajoasă.

A bătut o dată, de două ori la ușa lui Jeannie, apoi, neprimind răspuns, a întrebat încet: „Jeannie, e totul în ordine?"

Nici un răspuns. Mintea i s-a umplut de imagini cumplite: Jeannie moartă pe covor; Jeannie aruncată de la fereastră, zăcând ca o păpușă din cârpe printre tufele de hortensii de jos. Răsucea mânerul ușii, gata să intre, când Jeannie

i-a răspuns vesel: „Sunt bine! Intoarce-te în pat!"

S-a retras şocată, întrebându-se dacă nu cumva a luat pasiunea drept ceartă. Până la urmă, ce ştie ea despre cea dintâi? Dar azi-dimineaţă, la micul-dejun, Jeannie a coborât singură, cu ochelarii ei de soare cu ramă de baga, care nu prea-i ascundeau urma de pe obraz.

Jeannie n-a discutat şi nici nu s-a aplecat deasupra copilului să se prostească. A înmuiat fără tragere de inimă bucăţele de pâine prăjită în oul fiert, până când a făcut o harababură de coji şi de gălbenuş scurs, amintind oribil de sex, şi violenţă, şi bebeluşi, într-un fel pe care Rita nu îl prea înţelegea. După asta, ea n-a mai putut să se atingă de ou. Acum, în timp ce înaintează pe aleea de la Foxcote, nu e sigură că o să mai poată vreodată.

– Rita, cât erai la cumpărături, te-a căutat piticul ăla de pădurar, spune Don înclinându-se deasupra mesei, sorbind din cafea şi frecându-şi părul negru de pe burtă cu mâna liberă. E numai în şort. Rita pune sacoşele de cumpărături lângă dulapul de bucătărie şi începe să scoată din ele. A întrebat dacă ţi-ar plăcea să mergi la o plimbare, adaugă provocator.

O căldură furnicătoare i se ridică de pe piept pe gât.

Don e nemilos.

– Vai, uitaţi-vă la Rita! Şi eu, care credeam că eşti pe invers.

– Termină, Don, spune Jeannie, intrând împreună cu Teddy şi cu copilul sprijinit pe umăr. Nu mai poartă ochelarii de soare, şi-a dat cu o tonă de fond de ten, ceea ce dă chipului ei un straniu aspect calcaros. Teddy, ajut-o pe Rita.

Aplecându-se spre sacoşe, Rita îi zâmbeşte. Teddy îi aruncă înapoi un zâmbet de sub cârlionţii lui, într-un fel

adorabil, care-i aminteşte de ce rămâne aici.

Pe urmă, Rita nu reuşeşte să-l împiedice pe Don să-l ia pe Teddy la tras cu arma. Când întreabă de Hera, Jeannie îi spune că hoinăreşte pe-afară, într-una din stările ei ciudate. Ar vrea să plece după Hera şi să vadă dacă e OK: e sigură că şi ea a văzut vânătaia de sub ochiul lui Jeannie. Ei nu-i scapă nimic. Dar scutecul bebeluşului e greu ca o pungă de mazăre congelată. N-a schimbat-o nimeni toată dimineaţa.

Rita întinde copilul pe un prosop în camera de zi şi, ţinând un ac de siguranţă în gură, începe s-o schimbe în timp ce Jeannie priveşte de pe canapea, dusă pe gânduri, ciugulind dintr-o bucată de prăjitură. În bibliotecă sună telefonul. Nici una dintre ele nu se clinteşte.

– Îmi dau seama întotdeauna când sună Walter, şopteşte Jeannie. Nici să nu te gândeşti să răspunzi, Rita.

Telefonul sună din nou peste cinci minute. E ca şi cum Walter ar bubui în uşa de la intrare. Amândouă îşi ţin respiraţia, aşteptând ca sunetul să înceteze.

Fetiţa, încântată să fie eliberată de scutec, să stea cu burtica la aer, se leagănă înainte şi înapoi gângurind. Dar Rita nu zâmbeşte, nu face feţe caraghioase, ca de obicei. Se simte speriată şi blocată. Lumea din afara domeniului Foxcote se închide în sine.

– Îmi pare rău că te-am deranjat azi-noapte, spune Jeannie.

Acum, că telefonul s-a oprit din sunat, se simte o linişte asurzitoare, ca aceea care urmează după un ţipăt.

– Îi pun eu scutecul, zice Jeannie, sărind de pe canapea şi suflecându-şi mânecile de la bluza din *crêpe-de-Chine*. la o pauză, Rita. O plimbare? Dacă o vezi pe Hera, o trimiţi înapoi în casă? Rita ezită. N-a

văzut-o niciodată pe Jeannie schimbând un scutec. Ştie măcar cum se face? Jeannie ia unul dintre scutecele noi, roz. N-am s-o înţep cu acul de siguranţă, dacă la asta te gândeşti.

Închizând uşa grea în urma ei, Rita îşi doreşte să nu-l fi ratat pe Robbie şi simte o părere de rău la gândul plimbării pe care ar fi putut s-o facă împreună. E ceva liniştitor şi de nădejde la Robbie. Poate să tacă atunci când se plimbă cu el, nici unul dintre ei să nu scoată un cuvânt, şi să simtă ca şi cum ar purta o conversaţie. Să simtă că nu e cu desăvârşire singură acolo.

Dar este singură. lar pădurea n-a părut niciodată mai de pe altă lume.

Umblă vreo douăzeci de minute – nici urmă de Hera, de Teddy sau Don – şi se întoarce. Nu se poate hotărî să intre înapoi în casă şi se aşază pe o bancă ruginită din grădină, sub o boltă de trandafiri sălbatici. Îşi sprijină bărbia în palme şi închide ochii. Îşi simte pielea amorţită, de parcă ar fi a altcuiva. Simte miros înecător de fum. Îi aminteşte de ceva şi are senzaţia bizară că e trasă înapoi în timp. O amintire se ridică la suprafaţă, ca o aşchie care-şi croieşte drum afară din trup, prin piele, apoi alta; fum greu, căldură şi mai grea; amorţeala din picioarele ei de fetiţă; mâini care o trag afară pe geamul maşinii; se uită în urmă, peste umărul salvatorului, şi vede maşina părinţilor ei înghiţită de o vâlvătaie şi mâna mamei ei bătând pe cealaltă parte a geamului. Cu un geamăt, Rita se îndoaie de mijloc şi vomită peste muşcate, ratându-şi la limită pantofii. Când îşi saltă capul şi se şterge la gură, îşi dă seama că fumul nu aparţinea de fapt unei amintiri îndepărtate, ci iese răsucindu-se ca un ciorap negru pe fereastra de la camera Herei.

32. HERA

Nu mă aşteptam ca micul meu foc să scoată atâta fum. Sau ca Big Rita să-l vadă. A dat de perete uşa camerei mele şi a înţepenit acolo, cu gura căscată, holbându-se la terariul de pe bancheta de la fereastră, cu apa scurgându-se pe geam. Şi cu fumul ridicându-se din grămăjoara de surcele pe care am aranjat-o să arate exact ca grămada de lemne de afară, ca o mică surpriză.

– A bătut o pală de vânt pe fereastră şi focul s-a încins în coaja de copac uscată, bâlbâi, apoi mă uit în podea şi aştept să ţipe. Dar Big Rita nu ţipă. Stă acolo un secol, nemişcată, apoi vine încet spre mine şi mă îmbrăţişează, sprijinindu-şi bărbia în creştetul meu. Miroase a copil. A lucruri bune. Eu miros a fum. Şi brusc îmi dau seama că aşa voi mirosi întotdeauna. Îmi pare rău.

Încep să plâng şi continui să-mi cer iertare, dar asta nu şterge funinginea de pe geam sau gustul de ars de pe limba mea şi nu mă face o fată drăguţă. Acum o să plece de la noi.

– Hera. Se trage înapoi ţinându-mă de umeri şi degetele ei intră în moliciunea dezgustătoare a cărnii mele. Crezi că Ethel şi Dot o să moară de la un pic de fum? Sunt mai tari de atât. Un pic de oţet pe o cârpă o să cureţe geamul. Hei, uită-te la mine. Ridic încet privirea, îndrăznind să cred că e în regulă. De ce, Hera? De ce ai aprins beţele alea? mă întreabă, ca şi cum întrebarea asta ar fi mai importantă decât orice altceva, mai importantă chiar decât focul în sine.

Dar nu ştiu cum să-i explic că impulsul a apărut noaptea trecută, când i-am auzit pe mama şi pe Don strigând, şi a crescut în dimineaţa asta, când am văzut

vânătaia pe fața mamei. Apoi impulsul a fost mai puternic decât mine.

– Ai fi putut declanșa un incendiu în toată regula. Ar fi putut să ia foc întreaga casă. Rita face o pauză. Citesc spaimă în ochii ei. Asta ai vrut?

– Nu.

Studiez paharul gol rostogolit pe covor. Picăturile de apă risipite pe firele de lână. Și aș vrea să le pot înșira una lângă alta într-un colier pe care să i-l dau Ritei, ca să fac seara asta să fie din nou cum trebuie. O aud spunând:

– Ești sigură? Iar felul în care mă întreabă mă face să nu fiu deloc sigură, așa că nu răspund. Dar la Londra? insistă, iar vocea ei devine stranie și aspră. Tu ai aprins focul acela, Hera? Ochii ei mari, căprui aleargă pe fața mea. Mă gândesc să mint, dar Big Rita șoptește: Am crezut că s-a terminat, și inspiră adânc. Dincolo de fereastra deschisă, păsările încep să ciripească în copaci și sună ca niște aplauze ușoare accelerându-se. După un timp, zice: Mi-ai spus ceva important. Ceva care m-a îngrijorat.

– Nu mai fac.

Nu sunt sigură că mă crede.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. În noaptea aceea, la Londra.

Strâng din buze. Gura mi-e plină de prea multe senzații. Fiecare are altă aromă. Nici una plăcută.

– O să-i spui mamei?

Se încruntă

– Așa ar trebui.

– Nu, Big Rita, te rog.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Brusc, pare mai ușor să spun adevărul. Ca și cum, dacă aș vorbi, problema ar sări de la mine la Big Rita, ca un păduche.

– Toată lumea dormea și... și m-am furișat la parter să găsesc ceva de mâncare.

Aproape că zâmbește.

– Așa.

– Napolitanele alea roz. Nu m-aș fi deranjat pentru nimic altceva. Voiam să le mănânc pe ascuns, în întuneric.

Înclină din cap, ca și cum ar ști deja.

– Cum ai aprins focul?

Întrebarea e ca o împunsătură de ac. Tresar din tot corpul.

– Am apropiat marginea perdelei de becul de la lampă numai ca să văd ce se întâmplă. Am sfărâmat porțiunea arsă între degete.

Lasă capul într-o parte și mă privește cu aceeași concentrare cu care dezleagă rebusuri din ziar.

– Dar trebuie să te fi usturat.

– M-a oprit să mai simt ceva. De aceea am..., dau să explic, dar mă opresc, incapabilă să spun până la capăt. Pe urmă, m-am dus la culcare. Așteaptă cu răbdare continuarea. Acum aud ciocănitoarea. Aud tocănelile ei mecanice, ca și cum ar bate la mașina de scris procesul-verbal. Am crezut că am luat perdeaua de pe lampă și am stins lampa, îi explic sincer. Dar se vede că n-am făcut asta, pentru că mai târziu am simțit fum. Așa că am alergat la tine în cameră și te-am trezit.

Când am scuturat-o pe Big Rita de umeri, a sărit din somn într-o secundă. N-am mai văzut niciodată pe cineva să se miște atât de repede. S-a repezit în camera lui Teddy și l-a luat în brațe, apoi m-a înhățat pe mine de mână și am alergat cu un etaj mai jos, s-o trezim pe mama, care era complet amețită de la pastile. Big Rita aproape că a cărat-o și pe ea pe scări. Alți oameni primesc medalii pentru soiul ăsta de lucruri. Rita a primit mutarea la Foxcote.

– Ce-ai vrut să nu mai simți?

Nu renunță.

Întrebarea pătrunde prea adânc. Nu vreau să risc să simt iar același lucru

răspunzând, aşa că îmi strâng buzele şi simt gustul napolitanelor roz pe care le-am mâncat mai devreme.

Big Rita îşi cuprinde genunchii cu braţele.

– La şase ani, mi-am văzut părinţii murind într-un accident de maşină.

– Asta e foarte trist.

Mă simt uşurată să nu vorbim despre mine.

– Dar nu mi-am amintit asta ani de zile, chiar dacă am fost acolo. Faţa ei se întristează şi îmbătrâneşte cu un milion de ani. Abia astăzi, de fapt, mi-am amintit complet ce s-a întâmplat. Îşi maschează vocea frântă cu o tuse. O expresie pe care n-o recunosc trece peste faţa ei, ca o reflexie în apă. Eşti singura persoană căreia i-am spus, Hera. Şi să ştii, mă simt mult mai bine spunându-ţi.

Îi mângâi braţul şi se simte un pic mai bine. Mă întreb dacă şi eu m-aş simţi mai bine spunându-i ce cred că am văzut când m-am uitat din camera mea, pe fereastră, la moaşa care fugea în jos pe scări, cu copilaşul în braţe.

– Cred că dacă ţinem lucrurile întunecate în noi, continuă Rita, ele cresc. La fel ca buruienile. Sufocă toate florile şi opresc lumina soarelui. Mă ia de mână şi mă ţine strâns, storcându-mi afară toate secretele, ca pe ultima picătură de pastă de dinţi dintr-un tub. Deci ce-ai vrut să uiţi, Hera?

– Pe surioara mea. Copilul mamei şi al lui Don. Ochii Ritei se deschid larg, ca nişte umbrele. Şi clipa în care m-am uitat în jos pe fereastră, în noaptea în care s-a născut şi a luat-o moaşa. Mi se întretaie respiraţia. Nu avea o faţă propriu-zisă, Big Rita. Gura şi nasul ei erau... ca o mare gaură. Şi... şi mai e ceva. Copilul... Cuvintele râcâie în capul meu, încercând să iasă. Nu era mort, Big Rita. Mânuţa i

se mişca. Atunci când moaşa a dus-o pe surioara mea, era vie.

33. SYLVIE

Deci asta este. Eu şi Annie suntem pe autostradă, ducându-ne glonţ spre o casă care nu mai există şi către un loc din inima mea pe care am petrecut o viaţă încercând să-l extirp. O, da, şi spre sunetele unei păduri pe care o să le înregistrăm şi o să i le punem mamei în speranţa că o vom smulge şi o vom aduce înapoi, la viaţă. Asta este motivul iniţial al călătoriei, ţin să-mi amintesc, deşi simt că alte forţe mă atrag acum spre pădure, ca un vârtej care mă absoarbe. Suburbiile provinciale rămân curând în urmă, iar peisajul – din capul meu şi de dincolo de fereastră – începe să se schimbe: râuri repezi; văi verzi; trepidaţie şi, la limită, o anxietate care mă face să scrâşnesc din dinţi. Mă simt ca şi cum trecutul s-ar repezi spre mine cu o sută de kilometri la oră.

Berile băute aseară pe stomacul gol probabil că nu mă ajută.

După vizita neaşteptată a lui Helen şi o oră de căutat frenetic pe Google Earth, îmi simţeam capul greu, suprasolicitat, de parcă se forţa să cuprindă toată grozăvia evenimentelor recente. Căutând să-mi limpezesc mintea, am ieşit la o plimbare de-a lungul canalului, pe aleea pietonală. Jake era pe puntea bărcii lui cu o cheie în mână, meşterind pe la motor. Recunosc, îl observasem deja de la balcon şi îmi înviorasem faţa extenuată cu un ruj roşu. Era ceva înduioşător în felul în care se lăsase absorbit de treaba lui şi în care complexitatea motorului părea să-l depăşească. Nici măcar n-a ridicat privirea când am trecut. Doar m-a întrebat de sub pălărie ce mai fac, ca şi cum mi-ar fi putut detecta termic prezenţa. În loc să-i răspund „Bine,

mulţumesc, tu?“ - singurul răspuns politicos în Londra - şi să merg mai departe, am comis greşeala de a răspunde efectiv la întrebare, de parcă ne aflam în Irlanda rurală a anilor ’50. Viaţa mea - accidentul mamei, sarcina lui Annie, Helen, mama nebună - au năvălit afară într-o vastă confesiune haotică. El a pus jos cheia şi a spus: „Nu mă mir că ai refuzat cafeaua. Tu ai nevoie de alcool“.

„N-ai idee cât de mult!“

Mi-a întins mâna şi a ţinut-o ferm pe a mea în timp ce am coborât pe puntea de legătură, cu privirea aţintită asupra ochilor lui de culori diferite şi simţind un val de emoţie cum n-am mai simţit de ani de zile.

După asta, timpul s-a dus la vale pe negândite, aşa cum se întâmplă într-o seară perfectă. Am învăţat despre funcţionarea arborilor cotiţi, şi a pistoanelor, şi a rotoarelor. Am aflat că e pasionat de tehnică şi are un loc de muncă într-un birou *open space* din King’s Cross cu un automat de *churro*. Singur de şase luni - ea voia copii; el, nu -, plănuieşte o călătorie în jurul lumii pe motocicletă, „înainte de a împlini patruzeci de ani“, spune el, ca şi cum ar fi lista ultimelor dorinţe înainte de a muri. Are *treizeci şi unu*.

„Eşti un copil!“, am exclamat.

„Iar tu eşti pe cale să devii bunică“, a răspuns cu un zâmbet indolent, şi, dintr-un motiv oarecare, acesta era cel mai caraghios şi mai neaşteptat lucru pe care l-am auzit vreodată, aşa încât am izbucnit în râs şi berea mi-a ieşit înţepătoare pe nas, într-un mod groaznic, dar nu mi-a păsat nici un pic. Când am plecat, m-a sărutat pe amândoi obrajii, dezamăgitor de cast. Mirosea a petrol şi transpiraţie. A zâmbit privindu-mă drept în ochi şi a spus: „Sylvie de la balcon, viaţa ta e complet dementă“, ceea ce, în limbajul

bărbaților, înseamnă „fugi, fugi, femeia asta e un dezastru". Dar felul în care a spus-o nu m-a făcut să mă simt așa. Iar seara a fost ca o megadoză de vitamina C efervescentă. Din păcate, efectele trec rapid.

Îmi răsună mereu în minte cuvintele lui Caroline. „În ce fel *nu* este aceasta o idee proastă, Sylvie?", a întrebat când am sunat-o aseară.

Nici măcar n-am încercat să-i descriu ciudata mea nevoie recentă de a vedea pădurea, sau să-i spun că am visat-o în fiecare noapte, o cărare întortocheată printre copaci, care mă conduce la nesfârșit tot mai departe – chiar dacă resimt asta ca pe un fel de trădare între surori –, dar i-am spus că asta contează pentru Annie, că sarcina i-a acutizat curiozitatea, că i-a sădit o nevoie stringentă și un sentiment de îndreptățire asupra trecutului meu, sau a „poveștii *ei*", cum m-a corectat ea. Dar, desigur, cel mai important lucru era amintirea sunetelor pădurii pentru mama. Așa cum a sugerat asistenta.

„Dar poți să stai în Hyde Park și să-l înregistrezi! Poți să descarci cântece de păsări!", a protestat Caroline.

„Nu e același lucru, Caro." Conversația se întindea încordată între cele două continente.

În cele din urmă, Caroline a zis: „Îmi fac griji pentru tine, Sylvie. Parcă... nu ești tu". A făcut o pauză. „Dacă răscolești ceva? Nu știi cum o să reacționezi. Vreau să spun că dacă eu aș fi... dacă eu vreodată..." S-a abținut brusc să-și menționeze originile. Și-a ținut respirația pentru un moment. „Toată treaba asta mă cam neliniștește, surioară", a mai spus, pe un ton ceva mai cald, făcând un pas înapoi și concentrându-se din nou asupra mea, ca de obicei.

Am fost uşurată că am avut încredere în instinctele mele şi n-am spus nimic despre dosar. Cu toată îngrijorarea legată de mama care e în spital şi toate celelalte pe care le are pe cap Caroline, nu părea corect să-i mai pasez şi o asemenea nebunie. Nu când e atât de departe. „E doar un loc, Caroline", am insistat. Dar în timp ce mă îndrept spre el, ştiu că nu e adevărat.

– O, nu! exclamă Annie întrerupându-mi şirul gândurilor. Stând alături de mine, pe scaunul pasagerului, a fost absorbită în ultima jumătate de oră de o aplicaţie pe telefon, cu calendarul sarcinii. De luna viitoare, s-ar putea să încep să fac vergeturi. Nici să n-aud! Mai bine mor!

Râd şi schimb viteza.

– Mă îndoiesc. Eşti atât de tânără încât o să-ţi revii la forma iniţială ca un dres compresiv.

– Tu nu ţi-ai revenit, a spus cu lejeritate. E într-o dispoziţie bună astăzi, entuziasmată de excursia asta. Nu i-a venit să creadă la început, când i-am sugerat-o.

– Tu cântăreai patru kilograme şi jumătate, mersi.

Annie îşi încrucişează picioarele.

– Hopa! Sper că nu e ceva ereditar.

Nu zic nimic. Nu cunosc greutatea mea la naştere. Sau adevărata dată a naşterii mele.

Îmi întoarce o privire plină de scuze când îşi dă şi ea seama de semnificaţie. După asta, rămânem tăcute, cum se întâmplă atunci când sunt prea multe de spus şi există o mare probabilitate ca discuţia s-o ia într-o direcţie greşită, la fel ca şi maşina.

– Fă stânga la răscrucea asta! ţipă Annie două ore mai târziu. Google Maps zice să

urmăm indicatorul spre satul Hawkswell. Nu, nu, la *stânga*, mamă!

Virez pe un drum de țară îngust și mă întreb dacă mama a făcut aceeași călătorie cu decenii în urmă, dacă a condus vreodată exact pe drumul ăsta. Îmi place să cred că da, că sunt drumuri-fantomă pe care le reconstitui.

Annie arată ceva prin parbriz, fluturând degetul prin aer, de parcă ar fi văzut o turmă de elefanți.

– Pădure!

De la prima vedere a verdelui înceţoşat care se profilează în depărtare, simt că pălesc. Încerc să mă concentrez la drum. Dar e din ce în ce mai aproape, umplând spațiul parbrizului, făcându-mi inima să bată nebunește în piept. Mă izbește ironia de a mă afla într-un loc cu atâția copaci, când eu m-am născut fără un arbore genealogic cunoscut.

– Mamă, ce faci?

Trag pe marginea drumului pentru că am o senzație de ameţeală și instabilitate, ca și cum aș călca pe gheață. Sau ca și cum aș avea un atac cerebral. Dumnezeule! Sunt destul de bătrână pentru așa ceva? Când mă uit la copacii din față, simt o mișcare involuntară, o senzație că sunt trasă înainte, de parcă pădurea ar avea propria logică fantastică, o forță de atracție.

– Am condus mult. Am nevoie de puțin aer.

Cobor geamul. Miros de pădure, de scoarță de copaci și frunze. Dar și un iz de putreziciune.

– Mă sperii, nu te supăra.

– E o pădure în toată regula, nu? Iartă-mă. Mă așteptam la ceva mai ca Hampstead Heath[14]. Am stat prea mult în Londra. O bomboană, te rog. Zahărul își face treaba. Sunt OK. Să mergem.

– Ești sigură? Nu e musai să facem asta, mamă. Vreau să spun că mi-ar plăcea să

văd pădurea, dar nu dacă... Adică trebuie să fie cam ciudat.

– Annie, arăt eu ca o femeie intimidată de niște copaci bătrâni?

– Păi, da.

Și râdem amândouă. Doar că râsul meu pălește repede. Îmi amintesc cât de neînfricată eram odată, când eram mică, înainte de a înțelege că a fi găsită însemna a fi abandonată. Mă gândesc la mărul din curtea părinților mei, cum mă cățăram în el, agățându-mă cu mâinile mele mici, împingându-mă în sus cu picioarele goale, cum cunoșteam fiecare răsucire a crengilor, fiecare nod și adâncitură din scoarța lui, și fericita senzație de imponderabilitate când mă așezam pe crengile cele mai înalte, ca o pasăre în cuib. Ce s-a întâmplat cu fata aceea?

În oglinda retrovizoare nu se mai vede răscrucea. Crengi joase, răsucite se freacă de parbriz. Simt un tremur de panică, apoi venerație.

Pădurea e monumentală. Intimidantă. Năucitoare. La marginea drumului, urmele adâncite ale vechilor mine. Indicatoare turistice către grote. Puzzlewood. Un morman de traverse de la vechea cale ferată.

Asta nu e luminișul din poveste sau arboretul ciripitor pe care mi-l descria mama în copilărie. O, nu. Asta e un loc mai sălbatic și mai întunecat. Nepăsător la supraviețuirea mea. Și nu pot să nu mă întreb dacă a format în creierul meu de bebeluș căi neurale asemenea nervurilor unei frunze. Pe măsură ce înaintez, mi le imaginez revenind la viață. Îmi place oarecum ideea. Dar mă și sperie de moarte.

Nu-mi închipui că locul ăsta s-a schimbat mult din anii '70, doar lumea din jurul lui. Timpul parcă nu mai curge liniar, ci într-o buclă. Mă gândesc la

cadavrul din pădure despre care scria în articolul acela din ziar şi mă întreb dacă sunetele pădurii sunt, până la urmă, cea mai bună idee. Pe de altă parte, poate că sunt perfecte, exact genul de şoc visceral care-i trebuie mamei. Chiar şi aşa, deocamdată, şocul e al meu în întregime.

Oprim într-o parcare. Păsări speriate zboară brusc din copaci.

– Voiai să-ţi vezi rădăcinile? spun ieşind din maşină şi arăt spre vinele groase ale unui copac din apropiere, ascunzându-mi emoţiile în spatele glumei.

Annie râde. Părul ei, precum cornul roşu, pe fundalul verde. Mergem căutând luminişul perfect în care să înregistrăm pentru mama. Sunt uimită de tot ce e-n jur. Tisa imensă noduroasă. Un burete galben crescut pe un trunchi, ca o ureche de uriaş. Noroi frământat de copitele mistreţilor. Pământul e arămiu şi îmi murdăreşte adidaşii albi. Îmi imaginez un sit arheologic sub picioarele mele: cartuşe de la braconieri, un cuţit de bucătărie cu un istoric criminal, scheletul unui bebeluş mai puţin norocos decât mine. Pădurea ar putea ascunde orice.

– Aici, spun, pentru că nu vreau să merg mai departe. Pe urmă ne ducem şi găsim un ceai şi o prăjitură.

– Ssst. Să nu faci zgomot. Unu, doi. Annie îşi ridică telefonul. Îşi pune atâta speranţă în asta, încât nu vreau să spun nimic negativ. Slabe şanse. Înregistrez.

La început, nimic. Durează un minut sau cam aşa până când urechile noastre se adaptează. Annie ascultă fascinată, ca în filmuleţele acelea de pe YouTube cu surzi care aud pentru prima dată. Bătăile unei ciocănitori. Trosnetul unei crengi. Foşnetul ca de hârtie al frunzelor. Încerc să-mi imaginez zgomotele pătrunzând în adâncul oceanic al creierului mamei, aprinzându-i sinapsele, ca o rază de

fluorescenţă cognitivă. Brusc, mi se pare puţin probabil şi mă pleoştesc.

În timp ce ne înapoiem la maşină, Annie se întoarce spre mine. Ochii îi strălucesc.

– Nu te bucuri că mama ta biologică te-a născut? Chiar având în vedere ce a făcut?

Ştiu că întrebarea asta e ţintită, e felul lui Annie de a justifica propria decizie. Dar trebuie să fiu sinceră.

– Ba da. Altfel, n-ai mai fi fost nici tu, iar eu n-aş mai fi fost nici măcar un atom care se agită prin univers, ceea ce ar fi fost nasol.

– Şi eu mă bucur, a spus ea şi am strâns-o de mână.

Casey's Café e singura cafenea şi ceainărie din Hawkswell, un nume de sat pe care-l recunosc din extrasele din ziare. Un stabiliment mic, oarecum obscur, cu o copertină în dungi decolorată de soare, dă înspre clădirea primăriei şi spre o piaţetă pavată. Nu e nimeni la măsuţele rotunde, în afară de o femeie în vârstă care stă lângă fereastra cu geamuri pătate, încălzindu-şi mâinile pe un ceainic de metal. E ponosită, şi cenuşie, şi îmbrăcată ciudat, de-ai fi zis că putea să fie moartă de o oră pe scaunul ei şi nimeni să nu fi băgat de seamă. Ne aşezăm la masa alăturată, evitând fundul întunecat al cafenelei. Annie chicoteşte, cu ochii în meniu.

– Aoleu, Doamne, ce-i ăla chec cu untură?

– Zahăr şi untură, în principiu. Aici nu există piure de avocado pe pâine prăjită, Annie. Fursecuri, uite. Nu putem s-o dăm în bară cu fursecurile. Hai să comandăm câteva.

Femeia în vârstă de la masa din faţă ne priveşte cu coada ochiului, suspicioasă. Cum nu apare nici o chelneriţă, mă duc

spre perdeaua din mărgele care separă cafeneaua de bucătăria din spate.

– E cineva?

O femeie atrăgătoare, trecută de şaizeci de ani, îşi face apariţia ştergându-şi mâinile pe un şorţ negru, care îi subliniază formele şi e brodat cu numele *Casey*. Înainte ca perdeaua de mărgele să se adune la loc, observ că bucătăria e tapetată în mod bizar cu afişe de filme vechi. Notează cu multă atenţie comanda noastră într-un carneţel şi mi-o citeşte cu un accent uşor graseiat. O asigur că e corect – fursecuri simple, fără fructe, corect; lapte condensat, da – şi mă întreb cum poate fi atât de complicat să comanzi fursecuri simple, apoi mă întorc la masă.

Înţepenesc. Femeia în vârstă apucă strâns între palme mâna lui Annie, iar aceasta se trage înapoi în scaun, oripilată. Mă reped:

– E totul în regulă?

Annie îmi aruncă o privire de tip SOS.

– Seamănă leit! Ca două picături de apă!

Ochii femeii par să se rotească neliniştiţi în orbite, între cutele de piele.

– Cred că e o neînţelegere, spun îndepărtând cu blândeţe mâinile bătrânei de pe mâna lui Annie.

Casey se grăbeşte să vină în ajutor.

– Lasă-mi clienţii în pace, auzi? îi spune femeii, fără răutate, apoi îşi dă ochii peste cap spre mine, ca şi cum mi-ar spune să nu-mi fac probleme, pentru că aşa face mereu bătrâna. Lasă-mă să te conduc până la uşă, draga mea.

O ia de un braţ cu afecţiune.

– Dar..., protestează indignată bătrâna.

– Uite-ţi bastonul. Ai grijă. Aşa. Păi, ne vedem mâine, la un moment dat. Ceainicul tău şi sendvişul cu ou te aşteaptă. Punctual. Ca de obicei. O conduce afară, mimând către Annie:

„Scuze". Face un semn cu mâna. O zi plăcută în continuare, Marge.

Dar Marge rămâne pironită-n loc. Stă de cealaltă parte a ferestrei, uitându-se țintă la Annie, iar petele de pe fereastră distorsionează fața ei buhăită, precum și ceva din mine. Doar când proprietara cafenelei o expediază zâmbind de acolo, Marge se întoarce fără tragere de inimă și, cocârjată, cu bastonul întins în față, își caută pe bâjbâite drumul pe strada denivelată a satului.

Crâng de agrement situat la altitudinea de 98 de metri, care oferă o panoramă asupra Londrei

34. RITA

Marge năvălește pe poarta domeniului Foxcote, încărcată cu căpățâni de broccoli pline de noroi și morcovi din grădina proprie, și cu un borcan de murături. Don remarcă destul de tare cât să-l audă Marge:

– Noroc că m-am fortificat în Serengeti[15].

Rita își ține respirația. Don e slab de minte dacă-și închipuie că e o idee bună să se pună cu Marge. Nu că ar ajuta mai mult să facă băi de soare pe pajiște, numai în șortul de plajă care nu mai lasă nimic imaginației. Copilul doarme lângă ei, în scutec și cu burtica moale ca o budincă ridicându-se și coborând. (În pădure, lucrurile mici cresc repede: Rita poate să jure că fetița e tot mai mare de la un ceas la altul.)

– Copilului îi trebuie o păturică, spune Marge acuzator.

– O, Doamne! S-a răcorit un pic, nu? Gata, spune Jeannie repede, îndreptând cu promptitudine situația. Frumos și confortabil.

Dar Marge nu se uită la copil. Și-a mutat privirea la picioarele lui Jeannie și ale lui Don – degetele lor se ating discret –, apoi, ca și cum ar fi trasat o linie invizibilă, la urma galbenă, aproape ștearsă, de sub ochiul lui Jeannie. Aceasta, simțindu-i, probabil, privirea, își lasă în jos ochelarii care-i țineau părul.

Prea târziu, se gândește Rita. Violența, până la urmă, trădează faptul că Don este un amant, nu un prieten. Ce fel de prieten te pocnește peste față?

Obrajii cu capilare sparte ai lui Marge se aprind. Se uită la Don cu asemenea aversiune nedisimulată, încât Ritei i se taie respirația. Teddy e cel care salvează

situaţia, sărind dintr-un copac şi rostogolindu-se pe pajişte.

– Dumnezeule! spune Jeannie ridicând cu un gest brusc copilul. Ai grijă, Teddy!

– Ah, puiul de om, zice Don şi rânjeşte aprobator, apoi arată cu capul spre un pin care se înalţă de partea cealaltă a zidului grădinii. Acum du-te şi te urcă în ăla. Arată-ne ce poţi, Teddy.

Rita îl înhaţă de mână şi îl trage. Nici vorbă să se urce în ăla.

– Vino, Teddy. Hai să vedem cu ce se ocupă Hera.

– Don a zis..., protestează Teddy.

– Don habar n-are despre ce vorbeşte, spune Marge, mai bătăioasă ca oricând.

Don se freacă indolent pe burtă. Nonşalanţa lui o scoate pe Rita din sărite. Don, îşi dă ea seama repede, este omul care poate trece de la farmecul docil la agresivitate în câteva secunde, la fel ca maşina lui.

– Fă cum spune Rita. Du-te înăuntru, Teddy, spune Jeannie şi se uită la Marge, implorând-o în tăcere să nu mai spună nimic.

– N-are habar despre copaci. Marge ridică bărbia şi pufneşte. N-are habar nici despre arme.

– Să depună mărturie capetele animalelor vânate care decorează acum pereţii apartamentului meu din Chelsea.

Ochii îi sclipesc periculos.

– Ajunge, şopteşte Jeannie.

Pare pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Rita îl strânge pe Teddy şi mai tare de mână şi îl trage spre casă. Mai sunt două zile până la plecarea lui Don şi problema copilului e tranşată. A început să se roage ca Marge să aibă dreptate şi Harringtonii să poată înfia cu uşurinţă fetiţa. La cealaltă perspectivă – ca micuţa să fie luată şi dată altei familii – este insuportabil să se mai gândească acum.

– E un moment potrivit? vine o voce de dincolo de zid.

Rita simte brusc o strângere de inimă.

– Robbie! strigă Jeannie, evident bucuroasă că scena încordată a fost întreruptă. Sare în picioare cu un zâmbet mult prea strălucitor şi cu copilul sprijinit pe umăr. Rochia de bumbac i se lipeşte de picioare în spate. Chiar şi cu Marge de faţă, urmărindu-l ca un uliu, Don rânjeşte, cu ochii la fundul lui Jeannie. Intră, strigă Jeannie.

Rita îşi ţine respiraţia. Nu e pregătită pentru Robbie, mai ales în prezenţa altora. Îi e groază că Don o să spună ceva. Iar ea arată groaznic. Are un coş în bărbie, trist şi adolescentin, şi pungi sub ochi.

De când i-a vorbit Hera despre bietul bebeluş Harrington, încă în viaţă când a părăsit casa din Primrose Hill, Rita a umblat la treburile ei prin casă ca un schelet dezarticulat, cu corpul ca de plumb şi cu mintea febrilă. A prins-o dimineaţa gândindu-se. Nici măcar nu poate fi sigură că Hera, extenuată şi traumatizată în noaptea naşterii, nu şi-a imaginat totul. Poate că a vrut atât de mult să creadă că sora ei trăieşte încât a văzut o mişcare care nu era acolo.

Îşi dă seama că bonele abia ajung să tragă cu ochiul într-o căsnicie – conţinutul coşului de la baie, conversaţiile care se aud pe sub uşi sau se opresc brusc când intră ele în cameră –, dar niciodată nu ştiu cu adevărat. Căsnicia soţilor Harrington – şi familia lor – este un puzzle uriaş, încurcat, cu prea multe piese lipsă.

Atât de multe întrebări fără răspunsuri plutesc în aer! Jeannie ştie că nounăscuta a părăsit casa în viaţă? Suspectează că Jeannie era inconştientă, iar Walter a insistat ca moaşa să îndepărteze copilul deranjant. Poate să-şi imagineze asta, Walter e genul care vrea

să deţină controlul, mai ales dacă acel copil era al lui Don – din păcate, asta a început să aibă un regretabil sens –, şi a murit în scurt timp la spital. Dar de ce? Din ce cauză? Nimeni nu i-a explicat şi nu e ceva ce ar îndrăzni să întrebe.

În mod iraţional, simte că ar fi putut ajuta cu ceva. La urma urmei, ştie ce pot face nişte cusături chirurgicale, ştie cum pot repara cele mai grav mutilate şi mai pocite corpuri: ea are cicatrici ca nişte fermoare şi mai multe şuruburi şi plăcuţe de metal decât un cimitir de fiare vechi. Poate cu un copil nou-născut e altfel, admite, cu corpul lui miniatural, cu mecanismele fragile ca ale unui mic ceas elveţian. Totuşi, dacă era ea mama, ar fi vrut să petreacă acele ultime minute cu copilul ei. Ar fi sărutat şi ar fi îmbrăţişat acea biată creatură blestemată, în timp ce ar fi devenit ţeapănă şi vânătă în braţele ei. Era, totuşi, o scumpă făptură umană. Un bun de preţ.

– La ce te gândeşti, Rita? întreabă Jeannie.

Rita tresare, şocată că se află în acelaşi loc pe pajişte: gândurile ei călătoriseră atât de departe, deşi nu trecuse mai mult de o scundă... sau două. Toată lumea se uită ciudat la ea. Îşi deapănă înapoi gândurile rătăcitoare către sine, ca pe un fir de lână pe ghem. Clipeşte de câteva ori.

– Poftim?

Don pocneşte din degete şi râde.

– Şi s-a întors în încăpere.

– Robbie întreabă dacă ne mai trebuie lemne.

Jeannie se încruntă, intrigată de expresia absentă a Ritei.

– Du-te, Rita. Dă-i o mână de ajutor lui Robbie să aducă lemnele. O să-l iau eu pe Teddy şi o să-l ţin departe de... pericole, zice Marge şi îi aruncă o privire acidă lui Don.

Fâșii de lumină se strecoară printre scândurile pereților magaziei. Talașul de pe jos le estompează sunetul vocilor. E conștientă că el o privește cum mută lemne din roabă în stivă, apoi își îndreaptă și își freacă șalele, lipsită de grație, simțind izul propriei transpirații. Pare că petrece jumătate din timp aplecată, schimbând așternuturi și fețe de masă – blestemul fetei înalte.

– Păi, cred că asta e, spune ea. N-o să înghețăm în pat în această ultimă săptămână din august.

Robbie se uită un pic confuz și își reține un zâmbet.

Din grădină, Rita aude copilul cum începe să scâncească. O cheamă. Sunetul îi intră direct sub piele și nu dă greș niciodată. Rita se îndreaptă spre ușă și întinde mâna spre zăvor.

– Adevărul e că..., începe Robbie și trage adânc aer în piept, de fapt, căutam o scuză ca să vin să vorbesc cu tine între patru ochi.

Temperatura din magazia de lemne crește. Rita se îmbujorează. Conversația pare deodată aproape insuportabil de intensă.

– Ah, așa, spune, străduindu-se să pară relaxată. Despre ce?

– Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar pari... oarecum... captivă aici. La Foxcote, vreau să zic. Nu în magazie. Râde, iar ei i se strânge stomacul. Ești liberă să pleci din magazie oricând.

Rita dă drumul zăvorului și studiază podeaua, speriată că o să se dea de gol. Are gura uscată și, nu știe de ce, simte gust de pâine arsă. Captivă, da. De parcă ar fi prinsă într-o bulă de aer din sticla masivă a unui prespapier. Ridică privirea, ușor încruntată.

– Ne-ai spionat, Robbie?

– Să vă spionez?

Arată atât de şocat de întrebarea ei – şi rănit –, încât Rita îşi dă seama imediat că dacă cineva îi urmăreşte pe ascuns, acela nu e Robbie.

– Nu contează. Se simte prost. Îşi strânge buzele. Scuze.

El păşeşte puţin mai aproape. Rita identifică şi la el efortul prelungit de a ridica lemne, într-un iz sălciu de mosc. Miroase excitant. Robbie coboară vocea.

– Uite ce-i, nu trebuie să-mi spui nimic. Despre ce se întâmplă. Nu vreau să te pun într-o situaţie delicată, Rita. Face o pauză. Ea luptă cu tentaţia de a-i spune totul. Dar nu pari fericită, numai de asta mi-e. O fixează cu privirea lui caldă, directă. Şi... ar trebui să fii. Meriţi să fii fericită, Rita.

Rita îşi înclină capul, incapabilă să-i susţină privirea, pentru că, dacă ar face-o, ştie că ar începe să plângă, aşa cum se întâmplă când oamenii sunt neaşteptat de buni şi înţeleg lucruri adânc ascunse în tine, fără să le fi fost spuse.

– Sunt frântă de oboseală, Robbie, asta e tot, murmură.

– Trebuie să fii extenuată, spune el, cu o asemenea sensibilitate încât parcă i s-ar strecura pe sub piele, ceea ce o face să se simtă expusă şi vulnerabilă, într-un fel în care Fred n-a făcut-o niciodată să se simtă. Nu-ţi place prea mult pădurea asta, nu-i aşa?

Rita ridică privirea. Pupilele îi sunt dilatate, negre, imense.

– E frumoasă, Robbie. Dar nu e acasă.

Mărul lui Adam urcă şi coboară în gâtul lui Robbie.

– Şi n-ar putea fi niciodată?

Întrebarea o loveşte brusc, devastator.

Îşi dă seama că nu-i mai pasă de înălţimea lui, de acei câţiva centimetri cruciali care-i lipsesc. Când priveşte în ochii lui căprui ca pământul, aceştia par la acelaşi nivel cu ai ei. Şi ar vrea să-i

spună: „Ba da, aş putea trăi aici, poate", doar ca să vadă ce-o să spună el pe urmă, ce direcţie neaşteptată ar lua conversaţia. Dar ar fi păcat să amăgească un om atât de bun. Nu poate să facă asta.

– Nu cred. Stau acolo în tăcere, procesând incompatibilitatea lor fundamentală, lăsând-o să se aşeze în jurul lor. Ne întoarcem la Londra în câteva zile. Pentru noul an şcolar.

Până şi ei îi sună incredibil. Se simte de parcă e la Foxcote de secole întregi, de parcă ar fi devenit altă persoană aici. Chiar o să-l dea curând în legăn pe Teddy în Regent's Park? O să hrănească raţele grase londoneze?

– Aş putea totuşi să-ţi pregătesc cina în seara asta? sugerează el cu o îndrăzneală oportunistă care sfidează atmosfera mohorâtă dintre ei.

– Cina? Râde. Nu se poate imagina luând cina cu Robbie. În mintea ei, el scotoceşte după fructe de pădure, pune capcane pentru iepuri şi îi mănâncă cruzi, cu blana încă pe ei. Chestia e că...

– Trebuie să te speli la cap?

Nu e nici urmă de ranchiună în vocea lui. Dar ceva din vioiciunea lui a dispărut.

O, nu! Părul ei pare murdar? Îşi turteşte vârtejul cu palma.

– Nu e vorba de asta, doar că...

Se opreşte. Doar că *ce*? N-o să se sfârşească lumea! Copiii o să supravieţuiască fără ea. Marge n-o să-l mureze pe Don într-un borcan – şi ce păcat! Chiar şi Hera – n-o să încerce să dea foc la casă a doua oară într-o săptămână. Pe măsură ce rezistenţa ei la invitaţia lui Robbie se inversează, cum îşi schimbă curentul direcţia, simte o neaşteptată nesăbuinţă, un fior de roman, iar corpul începe să o furnice. Ce se poate întâmpla, în cel mai rău caz?

– Da, te rog.

Rezervaţie naturală din Tanzania

35. HERA

Din clipa în care Big Rita a plecat, conacul Foxcote pare instabil, ca un cort prost fixat în preajma furtunii. De la fereastra salonului, apuc să-i văd picioarele urcând în camioneta lui Robbie. Pare fericită, mai mult ca de obicei, şi poartă cardiganul ei roz pe care nu-l poartă niciodată. O face să arate prea drăguţ, parcă nici nu mai seamănă a bonă. Bat darabana cu degetele, ca atunci când simţi că urmează să se întâmple ceva rău. Numai că nu ştii ce anume.

Mă învârtesc pe-aici încercând să-mi omor timpul până se întoarce Big Rita. Don stă tolănit pe canapea şi suflă fum de ţigară spre Puiul Pădurii, care stă pe o pernă, molfăindu-şi pumnul şi aşteptând-o pe Big Rita. Reuşesc să-i şterpelesc bricheta, una de metal, Zippo, o recompensă satisfăcătoare. Nu bagă de seamă.

Mama îşi citeşte cartea, cu piciorul gol ridicat pe un taburet, cu unghiile proaspăt date cu ojă roşie. Teddy stă întins pe burtă, de-a latul covorului, şi îşi trece un săculeţ cu bile dintr-o mână într-alta scoţând un sunet ca de pietricele care se ciocnesc.

– E un pic ciudat fără Rita, nu-i aşa? observă mama ridicând ochii din carte.

E un roman de dragoste cu o femeie cu corset pe copertă, genul pe care mătuşa Edie îl numeşte „siropos".

– Oarecum relaxant.

Don îi aruncă acel gen de privire. Clar că urmează „un pui de somn".

– O să se întoarcă repede, nu-i aşa?

Teddy şi-a pus faţa lui cea îngrijorată şi îmi pare rău pentru el.

– Nu ştiu, Teddy, zice Don şi îşi stinge ţigara. Poate e noaptea norocoasă a Ritei.

S-ar putea întoarce în zori. Purtând doar frunze de stejar, adaugă rânjind, ca și cum și-ar imagina scena.

Mama zâmbește, își umezește degetul în gură și dă pagina.

– Ei bine, nu m-aș plânge dacă ar face-o. Merită un pic de distracție, apoi ridică privirea și îi spune categoric lui Don: Robbie e grozav de drăguț.

– De când caută femeile pe cineva drăguț? întreabă Don, cu un căscat, frecându-și cu degetele bărbia nerasă.

Mama strânge din buze. Nu-și ridică privirea din carte.

Nu vreau ca Big Rita să se îndrăgostească de Robbie și să-și piardă interesul pentru noi, dar cred ar fi rezonabil să i se întâmple ceva drăguț. În ultimele zile, o tot surprind uitându-se în gol. Și sunt aproape sigură că ieri plângea, în timp ce gătea prânzul. A zis că e de la ceapă. Dar toca țelină.

Don se ridică brusc și se duce la băuturile de pe masa portabilă. Ridică sticle, citește etichete și le pune la loc cu un clinchet. Îi aruncă mamei altă privire codificată.

În consecință:

– Hera dragă, poți să ai tu grijă jumătate de oră de Teddy și de copil? Mama nu spune cuvântul „somn". Nu e nevoie. Se ridică sprinten de pe scaun. Marge a făcut o supă de ciuperci. Poți s-o încălzești pentru cină. Dă-i copilului un biberon. Te pricepi atât de bine.

– OK.

Instantaneu, știu că o să mi-o amintesc întotdeauna pe mama în rochia ei albastru *ciel* și fetița gângurind pe canapea, căutând-o cu ochii ei întunecați pe Big Rita. Sunetul bilelor de sticlă ciocnindu-se în mâinile lui Teddy. Don bombănind: „Unde mi-am pus bricheta?", în timp ce o urmează pe mama și iese pe ușă.

– Dar ai promis că mă duci să tragem! spune Teddy târându-se pe covor şi apucându-l pe Don de glezna bronzată.

Don se scutură de el ca şi cum ar fi un căţel enervant.

– Mai târziu, bine?

În bucătărie, încălzesc supa lui Marge pe plita electrică, în timp ce Teddy stă alături de leagănul fetiţei şi cântă „Purceluşul ăsta“[16] şi o apucă de degeţelele de la picioare. Supa miroase aşa cum miros bureţii, a pământ jilav, iar ciupercile albe şi umflate se profilează la suprafaţă ca nişte oase care înoată printr-o mlaştină de smântână. Nici unul dintre noi nu poate s-o mănânce, aşa că ne umflăm cu plăcintă rece cu mere. Teddy lasă copilul să sugă smântâna de pe degetul lui mic în timp ce eu încălzesc biberonul şi îmi picur lapte pe încheietură ca să-i verific temperatura, aşa cum face Big Rita. Dar eu nu sunt Big Rita. Iar fetiţa ştie şi se răsuceşte în poala mea uitându-se dintr-o parte într-alta, aşa încât tot scuipă tetina, refuzând să se liniştească. Decidem că ar putea să se simtă mai bine în salon. Nu se simte.

Fără nici un motiv, Teddy izbucneşte în lacrimi. Fetiţa e atât de surprinsă de izbucnirea asta încât se opreşte din scâncit şi începe să sugă agitată, ceea ce e bine.

– Ce e cu tine?

Legăn fetiţa ca pe o păpuşă în timp ce ea varsă biberonul şi împrăştie lapte pe canapea.

– Îmi fac griji, Hera, spune Teddy chinuindu-se să pronunţe cuvintele.

Mă întind şi îi pun pe umăr mâna liberă.

– Big Rita o să se întoarcă în curând.

– Mi-e dor de tata.

Îşi trage nasul şi îl şterge cu mâneca.

– De tata?

Eu nu-mi permit să-mi fie dor de tata. Ar fi prea multe sentimente complicate. Ca atunci când amesteci culori luminoase și te alegi în final cu acel maro murdar.

Teddy confirmă din cap.

– Am încercat să mă prefac că Don e tata. Dar nu e.

– Nu, în nici un caz nu e, spun și fac copilul să tresară. Cobor din nou vocea. O să-l vezi în curând pe tata, Teddy. A vorbit Big Rita cu el.

Și tocmai asta e problema. Tata încă nu știe de copil. Am început să mă tem de momentul în care o să afle. Dacă ia una dintre „posturile lui morale" și ne pune să dăm copilul imediat, ca și cum ar fi o poșetă găsită pe stradă? Dacă n-o vrea? La Londra, vecinii, cum ar fi familia Pickering, o să aștepte, o să se uite peste gard, trăncănind despre golf, și petreceri, și cine are cel mai bun grădinar. Cum s-ar potrivi un copil găsit în peisajul acela? Nu îmi dau seama cum o să ajungem din punctul ăsta acolo. Cred că nici mama nu știe.

Teddy începe să plângă iar, mai tare de data asta.

– O, Teddy. Ia fetița. O să te înveselească. Hei... sprijină-i gâtul. Da, așa. Teddy o ține cu grijă. Miroase-i creștetul capului. O să te facă să te simți mai bine. Pe bune. Jur!

Teddy adulmecă și o lasă să-și bage degetele în părul lui.

– Miroase a iaurt, remarcă el și își trage din nou nasul. Și a Big Rita.

– Așa, vezi? Și te simți un pic mai bine?

– Oarecum. Îmi dau seama că nu, că doar încearcă să-mi facă pe plac. Nici nu sunt sigură că mai iubește copilul atât de mult ca înainte. Fruntea lui devine încruntată, serioasă, ca a unui om bătrân. Mai e ceva, Hera, șoptește el.

În capul meu se strârnește un bâzâit, ca al unui țânțar pe care-l auzi, dar nu-l vezi.

– Ce?

– L-am auzit pe Don spunându-i mamei... „Hai să fugim împreună, Jeannie". Aşa a spus.

– Păi, atunci e un prostănac, nu-i aşa? Mama n-ar face asta *niciodată*. Îl îmbrăţişez, cu copil cu tot. Nu vreau să le dau drumul. Niciodată. Nu te-ar părăsi niciodată, Teddy.

Dar oare pe mine m-ar părăsi? Dacă nu mai vrea deloc să fie mamă, ci altcineva, ca mătuşa Edie? Gândul e ca o groapă care se cască în podea.

Sub braţul meu, umerii lui Teddy încep să tremure. Urăsc să-l văd supărat. Încerc cu disperare să gândesc ca Big Rita. Ea ce-ar face?

– Stai aici, Teddy. Să nu te mişti.

În timp ce car terariul din camera mea, n-am cum să ridic mâinile şi să-mi astup urechile ca să nu mai aud guiţatul care vine din camera mamei. Pun terariul cu grijă pe covorul din salon.

– Ta-taaam!

Teddy holbează ochii. Lasă copilul pe canapea ca pe o jucărie de care s-a plictisit şi îngenunchează lângă caseta de sticlă, care străluceşte din nou după incendiu, numai cu un pic de funingine pe la balamale. Se uită în el, cu ochii tot mai larg deschişi, şi un zâmbet i se întinde pe toată faţa. Copilul gângureşte vesel.

– O casă de păpuşi, Teddy?

Don ne face să tresărim. Stă în uşă şi arată de parcă a alergat zece kilometri, cu părul zburlit în unghiuri ciudate şi cu pete roşii în obraji. Copilul loveşte în canapea.

Teddy se retrage de lângă terariu, prefăcându-se că nu-l interesează.

– Te aşteptam. Ca să mergem să tragem cu puşca. Chestii de băieţi.

Don se duce la măsuţa cu băuturi şi îşi toarnă un whisky pe care-l dă pe gât

dintr-o înghiţitură.

– Mai bine.

Deasupra noastră, aud curgând robinetul din baia mamei.

Teddy sare în picioare.

– Mă duc să mă pregătesc. Pantaloni lungi?

Don îşi ridică paharul.

– Învеţi repede.

Închid uşa ca să nu audă Teddy, apoi mă întorc să-l înfrunt, cu braţele încrucişate.

– Încerci s-o faci pe mama să ne părăsească. Mi-a spus Teddy.

– Tu, Hera, eşti o scandalagioaică.

Nici măcar nu neagă.

– Nu poţi să-i spui tu ce să facă!

– Te asigur că nimeni nu-i spune mamei tale ce să facă. În afară de tiranul de taică-tău.

– Eram fericiţi până să vii tu aici, zic, cu glas tremurând. Noi şi copilul.

Se uită agasat la Puiul Pădurii, care stă pe canapea gângurind şi frecându-şi obrăjorii. Se uită înapoi la mine şi ochii îi sclipesc periculos, albaştri ca bilele de sticlă ale lui Teddy, şi la fel de duri.

– Dacă erai atât de fericită, de ce ai minţit-o pe mama ta, Hera? De ce i-ai ascuns unele lucruri? Vrei să-mi spui ce-ai făcut cu scrisoarea mea? Deschid gura şi o închid la loc. Deci mama era trează în noaptea aceea, când am stat pe pat lângă ea, în întuneric, şoptind mărturisiri. Se clatină pământul cu mine. Cred că mă urăşte. Don se apropie de mine. Şi cum o faci tu, fiica cea mai dezamăgitoare, fericită pe mama ta, Hera? Spune-mi. Ridică mâna. Ştiu că o să mă lovească, aşa cum a lovit-o pe mama. Dar refuz să mă clintesc. Strâng pumnii pe lângă corp, îmi dezvelesc dinţii şi mârâi, gata să ripostez. Dar, spre surprinderea mea, îmi mângâie obrazul, ceea ce e mult mai rău. Hera, o să-ţi spun un secret, zice el, pieptănându-mi cu degetele bretonul ciopârţit. Mama

ta a fost cea care a sugerat să fugim, nu eu.

Îl lovesc din reflex. Îi trag un şut în fluierul piciorului. Apoi din nou, între picioare, în testicule. Rage şi se apucă de vintre.

– Grăsană mică...

Se repede spre mine cu mâinile întinse, ca şi cum ar încerca să prindă o găină prin curte. Dar mă refugiez în spatele unui fotoliu. Se năpusteşte iar. Sar în spatele altuia. Don e mare, şi lent, şi împiedicat.

– Şi zici că eşti vânător? îl tachinez.

Fetiţa scoate gâlgâieli pe canapea, de parcă ar râde şi ea.

Se întâmplă cu încetinitorul. Într-un moment, Don gâfâie sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi; în momentul următor, pendulează spre ţinta lipsită de apărare, cu toată forţa piciorului său drept, şi tot ce aud este propriu-mi ţipăt: „Nu!“

This Little Piggy – cântec pentru copiii mici; purceluşii sunt degeţelele de la picioare.

36. SYLVIE

– Chiar aş vrea să ştiu ce se întâmplă mai departe, spune Annie somnoroasă, ca şi cum am dezbate dacă să ne mai uităm pe Netflix la episodul următor. Adică cine a murit în pădure în ziua aceea. Şi de ce.

– Şi eu, îi spun şi casc.

Îmi trosnesc fălcile. Autostrada alunecă în urmă. Ochii mei sunt obosiţi, iar lumina începe să scadă. Tânjesc după stimulentul cerebral al unui pahar mare de vin alb, rece. Londra licăreşte în zare. Aproape am ajuns acasă.

– Dar a trecut, într-adevăr, mult timp.

Oftează cu un aer de resemnare.

– Foarte mult, spun ferm, pentru că nu vreau ca secretele pădurii să se strecoare în trupul însărcinat al lui Annie, ca nişte spori microscopici de ciuperci.

Vreau s-o hrănesc cu lucruri bune, cu gânduri frumoase. Aşa că nu-i spun că o parte din mine bântuie încă pe străzile pietruite jilave din Hawkswell şi că trecutul pare, de fapt, foarte aproape. Sau că simt mirosul pădurii, slab, de câte ori mă mişc, de parcă s-ar fi prins în spiralele părului meu, în straturile pielii. Mucegai de frunze. Pământ. Răşină. Sau poate că fetiţa curajoasă care se căţăra în copaci e încă undeva în mine, în ciuda mea, care am petrecut o viaţă înăbuşind-o în paiete, salopete şi rujuri de un roşu aprins. Nimic nu poate fi mai departe de pădure decât culisele unui show de modă, îmi dau seama cu un zâmbet discret.

– O să te duci înapoi, mamă? întreabă Annie brusc. În pădure?

Întrebarea directă mă ia prin surprindere.

– Păi, acum avem înregistrarea pentru buni, spun, fără să răspund concret.

Știu că o să mă întorc. *Trebuie* să mă întorc. Dar singură.

Nu pot să mi-o scot din cap pe femeia aceea. Marge. Era ceva cu ea. „Seamănă leit..." a spus despre Annie, iar gândul ăsta mă neliniștește mai mult decât cadavrul din pădure de acum patruzeci și ceva de ani.

De câte ori pornesc FaceTime sau îmi fac un selfie fără ochelari de soare, e întotdeauna un șoc, mărturia brutală a obiectivului asupra mea, fața mai bătrână imprimată peste a mea, așteptând la rând ca eu să arăt ca ea. Nu doar că și eu, ca majoritatea prietenelor mele de patruzeci și ceva de ani, resping orice dovadă că nu mai am treizeci și trei. (Dar mă simt de treizeci și trei!) Însă cineva străin apare din interior pe măsură ce trec anii. Generații de femei necunoscute, mergând înapoi în timp. Istoria din trupul meu. Și a lui Annie, evident.

O după-amiază anume, la școală. Un plasture la genunchiul meu, mult mai roz și mai palid decât pielea, așa cum erau toți plasturii pe atunci. Scobitura zgrunțuroasă a scaunului roșu de plastic de la școală. Și apropierea temută a profesoarei, cea care le-a cerut copiilor să-și deseneze arborele genealogic. Mai rău, s-a aplecat peste umărul meu, cu un damf de cafea din cancelarie, și m-a întrebat cu cine semăn mai mult. În fața întregii clase. Pentru o clipă, mi-a înțepenit limba. Îmi vuia capul. Am simțit că mă încing și mi-a fost rușine, ca și cum ar fi trebuit să mărturisesc ceva, cu toate că știam că nu făcusem nimic rău. Așa că am spus simplu: „Semăn cu mine". Și am ascuns în mine incidentul – și întrebarea profesoarei, și răspunsul –, fără să mă mai gândesc la asta. Nu i-am spus niciodată mamei.

Dar acum mă învinovățesc că n-am pus mai multe întrebări atunci când am

putut, în loc să mă ascund după reticența mamei de a vorbi despre o perioadă grea din viața ei; și după teama mea de a nu fi rănită, un refuz fundamental care simțeam că m-ar putea devora pe dinăuntru dacă i-aș acorda prea multă atenție. Evaziunea noastră împărtășită era conspirativă și extrem de eficientă, mă gândesc în timp ce autostrada devine mai lentă, aglomerându-se în apropierea Londrei.

– Oricum, o să fie mai plăcut să asculte sunetele pădurii decât toate acele mașinării din spital, spune Annie.

I se simte oboseala în glas. Mă uit la ea. Își sprijină capul, turtindu-și părul roșcat – de la cine l-o fi moștenit? – pe geam.

Simt sâcâiala neliniștii. Poate că ziua de azi a fost prea mult. Am fost irresponsabilă că am luat-o cu mine? În eforturile mele de a o susține pe Annie – și de a fi mai deschisă –, am mers oare prea departe? Întrebările roiesc în capul meu.

– Dormi. A fost o zi lungă.

Ochii lui Annie se închid instantaneu, iar ritmul respirației i se schimbă. Arată atât de tânără! Și îmi amintesc cum o iubeam, cu o asemenea intensitate arzătoare, când era copil mic și dormea – momentele fugare de pace deplină, în care conștientizam iubirea și o lăsam să mă învăluie. Și o conștientizez acum, în același fel.

Un minut mai târziu, îmi sună telefonul. Numărul apelantului licărește pe bordul mașinii mele. Nu-l recunosc. Nu e de la spital: trăiesc cu frica de apelurile cu vești proaste. Spam? N-o să răspund. Apoi îmi vine în minte că ar putea fi Jake. Mi-a cerut numărul și nu m-am putut gândi la un motiv rezonabil ca să nu i-l dau. Ceva de genul ăsta.

Mă uit spre Annie, încercând să apreciez cât de adânc doarme. Nu. Nu e o idee

bună. O să fie speriată. N-o să răspund. Oricum, omul crede că sunt un caz disperat.

– Alo?

– Sunt eu, Helen. Am o propunere.

Stau în faţa casei lui Helen din Chelsea, făcându-mi curaj să apăs pe butonul interfonului. Drumul lung la volan de ieri se resimte în vertebrele cervicale când mă uit în sus. E o casă de păpuşi, destul de mică în comparaţie cu vilele învecinate, dar perfect proporţionată, cu ferestre georgiene, cu pervazurile vopsite în negru şi cu toate jaluzelele coborâte. Trei camere de supraveghere pivotează şi clipesc la mine cu ochi roşii. Mă uit la ceas, stânjenită, în timp ce mă simt observată. Da, dacă ne-am coordonat corect, Elliot trebuie să ajungă în orice moment la apartamentul meu. „Am să-l trimit cu un taxi la apartamentul tău pe la zece", a precizat Helen atunci când am vorbit cu ea din maşină. „Iar noi am putea sta la mine să discutăm responsabilităţile viitoare." N-a fost o întrebare.

Annie s-a împotrivit. „O să încerce să mă convingă să renunţ la copil, mamă", a spus, încrucişându-şi braţele în dreptul sânilor umflaţi. I-am spus să-i dea o şansă. „A avut-o deja", izbucneşte, mai dură decât am fost eu vreodată. Câte şanse i-am dat eu lui Steve? Atât de multe! Prea multe.

– Sunt eu, Sylvie.

Uşa se deschide încet şi chipul ţeapăn al lui Helen apare în deschizătură. Apoi îmi zâmbeşte. Scoate cu un zornăit lanţul de siguranţă. După ce trec pragul, uşa se trânteşte grea în spatele meu, iar încuietoarea de maximă securitate cade cu un clanc înapoi în poziţie.

– Uau, spun, uitându-mă prosteşte în jur. Precum un Tardis[17], exteriorul

miniatural ascunde un interior spațios cu acoperiș de sticlă ascuțit. Superbă casă!

Replica potrivită: pare mulțumită și zâmbetul ei se lărgește, dezvelindu-i dinții albi.

– Atelierul unui artist vechi. Lucian Freud..., se entuziasmează ea, apoi își ia seama, probabil amintindu-și de apartamentul modest al lui Val. Ah, ce-mi plac! zice apoi, privind aprobator sandalele mele argintii. (Am făcut un efort.) O să te servesc cu un gin tonic.

Din nou, nu este o întrebare.

Mi-o închipuisem locuind într-un interior neutru, cu detalii cromate, calm și prețios, ca un hotel de lux. Asta e mult mai interesant. Îi place arta modernă. Picturi abstracte imense, stropite cu vopsea roșie ca sângele. Mă întreb dacă acestea au necesitat mijloacele de înaltă securitate: butoane de panică sau camere de supraveghere îndreptate spre acoperișul de sticlă, ca și cum un James Bond infractor ar putea coborî pe o frânghie în orice moment.

Chiar dacă mi-e imposibil să mi-o imaginez pe Helen în pijama, lăcrimând la un serial, e clar că se simte mult mai relaxată în propria casă, purtând o salopetă neagră și tocuri joase. Pe o sofa mare, îmbrăcată în catifea, văd o ciocolată desfăcută. Lipsesc două pătrățele din ea. (Cine se oprește la două pătrățele?) Mă gândesc că mai târziu o să-i scriu un mesaj mamei despre asta, apoi mă dezmeticesc. Îi plac astfel de detalii. Am face o sesiune de mesaje pe tema asta.

– Așa că i-am spus lui Elliot: „Dragă, nu dispera. Încă mai poate să se răzgândească", spune ea pe un ton prietenos, amestecând în băuturile noastre cu o baghetă de sticlă pentru cocktailuri.

Imi iau obedientă paharul, chiar dacă, pentru mine, e mult prea devreme pentru alcool. E cea mai frumoasă cupă de cristal pe care am văzut-o, ca şi cum ar fi fost cioplită din stele. Iau o mică sorbitură, din politeţe, şi pufnesc pe nas: e cel mai tare gin tonic pe care l-am gustat vreodată.

Îi zâmbesc larg.

– Asta n-o să se întâmple. Nu se răzgândeşte, Helen. Crede-mă, o cunosc pe Annie.

– Ei bine, ea şi Elliot n-o să poată forma niciodată un cuplu. Din păcate, spune ea, ca şi cum ar exprima un gând subsecvent, dar nu sună deloc trist. Îşi lasă paharul cu un clinchet pe o măsuţă laterală de sticlă. Elliot nu poate fi legat de o obligaţie la vârsta lui. Şi nici Annie. Amândoi au viaţa înainte. Îmi atinge braţul. Atingerea neaşteptată e ca un mic şoc electric: are o aură atât de intangibilă, o neîndemânare socială, în contradicţie cu poziţia ei privilegiată! Trebuie să privim realitatea în faţă, Sylvie.

– N-o să-mi cumpăr ţinuta de soacră-mică deocamdată, admit ironic.

Îşi reţine un zâmbet de genul celui care ajunge în ochi, ceea ce mă face să mă întreb dacă există o Helen mai caldă, mai vie, dincolo de suprafaţa rece, lustruită.

Îi întorc zâmbetul, încurajată. Există lucruri mai rele decât să fii o mamă singură adolescentă, îmi tot zic, când concreteţea situaţiei lui Annie mă face să tresar din somn, cuprinsă de panică. Există femei care nu pot rămâne însărcinate, sau pierd sarcina, cum am păţit eu, care cheltuiesc zadarnic bani grei pe tratamente de fertilitate şi şi-ar da mâna dreaptă să poată creşte o viaţă nouă înăuntrul lor, indiferent de context.

– Păi, luând în considerare cel mai rău scenariu, va trebui să acţionăm şi să

găsim o moașă bună – sunt o mulțime în Chelsea – și un nutriționist...

E ceva aproape duios în solicitudinea lui Helen.

– O să mă asigur că nu trăiește cu chipsuri și brânză cu mucegai, nu-ți face griji, Helen.

Helen se încruntă.

– Corect. Păi, o să mă ocup de banii pentru copil, atunci.

Râd și nu-mi vine să cred că e atât de directă. Dar, desigur, nu se poate abține. Femeia este obsedată de control. Mă întreb cum de nu mi-am dat seama de asta mai devreme. Dar sunt și invidioasă. Mi-ar plăcea să-mi etalez lejeritatea financiară, nu să fiu bunicuța care a destrămat cuibul familiei în cel mai prost moment imaginabil.

– Sigur, ești binevenită să contribui, Helen, dar eu o să mă asigur că bebelușul va avea tot ce-i trebuie.

Mă privește cu îndoială, deschide gura să spună ceva, dar se abține și se uită la băutura mea aproape neatinsă.

– Preferi o cafea?

– Dacă nu te deranjează. Scuze, nu prea beau alcool peste zi.

– Urmează-mă, spune și se întoarce pe călcâie, ușor înțepată.

Încântată să văd mai mult din casă, o urmez pe Helen pe holul îngust, decorat cu portrete și fotografii artistice, alb-negru. Mă opresc să le admir și mă întreb ce reprezintă.

– Sere?

– Kew Gardens! Noaptea!

Nu poate să-și ascundă o pasiune care îmi sugerează că s-ar putea să o fi judecat stereotipic – bogătașa obsedată de intervenții estetice – un pic prea repede. Ceva se schimbă între noi, încetul cu încetul, ca o reconsiderare reciprocă.

Când trecem în bucătăria-seră din spatele casei, orientată spre sud, lumina e

orbitoare. Apoi le văd. Şiruri de terarii pe o poliţă de piatră, de diferite forme şi mărimi. Zeci de plante captive, închise între pereţii de sticlă.

Vehiculul spaţio-temporal al lui Doctor Who

37. RITA

– O nucă? Robbie o sparge în pumn, îndepărtează coaja şi pune miezul ca un creier în palma Ritei. O priveşte în ochi şi îi închide palma, deget cu deget, şi fiecare deget atinge o coardă înăuntrul ei, până când se simte acordată la el, ca un instrument muzical. Mai sunt multe de unde am luat-o pe asta. Arată cu capul spre copacul maiestuos care se înalţă deasupra grădinii. Lumina focului i se reflectă în ochi. N-o să flămânzeşti cu mine, domnişoară Rita.

Rita sfărâmă între dinţi miezul de nucă şi închide ochii pe jumătate. A mai gustat vreodată ceva atât de delicios? Nu seamănă nici pe departe cu nucile râncede, amărui pe care le mâncau ea şi bunica de Crăciun, cu grijă, din cauza danturii fragile a bunicii. Asta este o experienţă cu totul diferită. Să mănânci o nucă în pădure! Cu o lună plină mare şi aurie suspendată deasupra copacilor şi un câine la picioare! A aterizat într-un roman de Laura Ingalls Wilder, ca acelea pe care le citea la biblioteca locală, când era mică.

Căsuţa de piatră a lui Robbie, îmbrăţişată pe toate laturile de pădure, la distanţă de şosea, a aparţinut cândva răposaţilor lui părinţi şi, înainte de asta, bunicilor lui, după cum îi spune cu un soi de mândrie simplă. E ponosită pe dinăuntru, dar ţinută în ordine, lustruită de bătrâneţe. Ar fi putut petrece ore întregi scotocind curioasă prin atelierul lui, un fel de hambar construit în prelungirea casei, în grădină, un tezaur de rindele, strunguri, fierăstraie cu bandă, bucăţi masive de lemn de frasin şi ulm care aşteaptă să fie transformate în altceva, să li se dea o nouă viaţă. Dar e

una din acele nopți de vară perfecte și singurul loc în care merită să fii este în grădină, unde stau și ei, așezați pe un buștean, lângă un foc săltăreț, sub un cer indigo, spuzit de stele. Aerul e atât de nemișcat, încât flăcările lumânărilor înfipte în sticle goale rămân drepte, neclintite. Rita e ghiftuită de șuncă afumată, preparată la foc, suficient de moale încât s-o taie cu furculița. Și împroașcă bere de câte ori râde. Ceea ce se întâmplă des.

– Ți-e destul de cald? o întreabă Robbie întrerupând tăcerea pădurii, care se simte în același timp de o intimitate intensă, o liniște în care numai ei pot să existe, dar și vie și incitantă, de parcă ar sta să se spargă. Uite o pătură.

– Mulțumesc.

Corpul ei absoarbe atingerea fugară a degetelor lui pe ceafă și mirosul de lanolină al lânii. Își termină berea – se bucură că n-are decât bere, și nu ceva dulce și acidulat într-o porcărie de sticluță, ca și cum el ar fi știut ce-i place – și strecoară o privire spre gura lui Robbie, la țepii de cactus de pe buza lui superioară. Și-ar dori să poată captura imaginea asta, exact așa cum este, și să o păstreze sub sticlă.

– Lasă-mă pe mine.

Robbie desface altă sticlă de bere, răcită în găleata de plastic cu gheață, și i-o dă înclinându-se, așa încât îi simte musculatura încordată a trupului. Piciorul lui îl atinge pe al ei și rămâne acolo. Distanța dispare. Rita zâmbește. Câinele se uită în sus la ei, de la unul la altul, ca un însoțitor plictisit.

– Nu trebuie să mă întorc la datorie beată.

– Nu văd de ce nu. O să mergem înapoi împreună. Drumul o să te trezească.

– Ce idee bună! spune Rita fără convingere, pentru că nu vrea să se

trezească.

Ar vrea, de fapt, să se îmbete criță și să nu mai plece niciodată.

Pădurea care îi înconjoară pare că a crescut special pentru ei, copacii sculptați ca niște bonsai, modelați astfel încât permit cantitatea perfectă de lumină – ireală, acvatică – și umbra cea mai deasă, în care flăcările tremură și se unduiesc.

Mângâie capul tare și mătăsos al câinelui pentru că mâna ei simte nevoia urgentă să atingă ceva. Când ridică privirea spre Robbie, ochii lui o privesc țintă. Rita zâmbește. Își scoate cardiganul roz, încinsă dintr-odată ca în miezul zilei, și se întreabă dacă s-a produs vreun hiatus în univers. Cum de nu și-a dat seama până în seara asta că Robbie e atât de atrăgător? Atunci când a avut ocazia. Atunci când Robbie a vrut să o sărute. Acum e copleșită de o sumedenie de senzații amestecate, care nu au încotro să apuce. O greutate o apasă în pelvis.

– Deci, Rita? verifică el.

– Deci?

Se apleacă mai aproape de el și întinde un picior de sub faldurile fustei, fără să-i mai pese de data asta de mărimea lui. Cumva *flirtează*? Așa te simți când flirtezi? Îi place.

Seara a fost presărată cu asemenea momente încordate, înainte de a se relaxa la loc și a se transforma în altceva. Scântei din foc se ridică în vânt și bântuie împrejur. Câinele închide ochii vigilenți și adoarme.

– N-am mai dansat atunci.

Robbie are un zâmbet în voce. Și o tentă de încă ceva, care se cuibărește tandru înăuntrul ei.

– Sunt prea înaltă ca să dansez, spune ea, chiar dacă în seara asta puțin îi pasă cât de înaltă este și se pare că și lui la fel.

O ridică de o mână, ușor, de parcă ar fi o pană.

– Eşti *magnifică*, Rita.

Îşi dă capul pe spate şi râde, aşa încât vârtejul i se eliberează din strânsoarea părului.

Când el îşi aruncă pantofii din picioare, Rita ezită, apoi decide că nu-şi mai urăşte picioarele şi îi urmează exemplul. Pământul e moale sub tălpi. Ar vrea să-i ridice cămaşa şi să-i adulmece pielea. Copacii se învârtesc şi se leagănă în jurul lor, în timp ce ei dansează. Câinele sare într-o parte când se rostogolesc pe pământ, iarba şi ferigile li se încurcă în păr, hainele cad, doar trupuri şi respiraţie, până când iat-o complet goală în faţa unui bărbat, pentru prima dată în viaţa ei, dezgolită de tot ce a încercat toată viaţa să ascundă, expusă, îngrozită, înnebunită de plăcere.

Apoi el le vede. Expresia lui devine imediat serioasă. Urmăreşte cu un deget cicatricile ca nişte fermoare de pe burta ei. Rita amuţeşte. Îi vine să moară de ruşine şi de dorinţă. Cicatricile sunt moartea pasiunii. Fred nici nu se putea uita la ele.

– Ce ţi s-a întâmplat? întreabă Robbie.

Pentru că nu mai are cum să se ascundă, îi povesteşte. Nu doar despre accidentul în sine: cerbul roşcat care a sărit brusc; maşina derapând şi izbind copacul; scăparea ei, prima care a fost trasă din ghemul de foc – şi ultima. Dar şi despre ceea ce a urmat. Cum a stat şase luni în spital şi a petrecut cea mai mare parte a timpului uitându-se în tavanul cu neoane, cu picioarele prinse în şuruburi metalice şi suspendate pe un suport, derulând înapoi întâmplările, până la maşina izbucnind în flăcări şi la trupurile frânte, aruncate împreună în spate. Flăcările stinse. Întorcându-i pe toţi trei în siguranţă, la focul de tabără, cu acele ceasului de la mâna tatălui înţepenite pentru totdeauna la ora unu şi cinci.

– Îmi pare rău, Rita.

Robbie își lipește fruntea de a ei, ca pentru a trage durerea din capul ei într-al lui.

– Mai e ceva. Ceva ce foarte puțină lume știe. Secretul meu.

De vreme ce nu mai are nimic de pierdut, îi spune despre ziua în care un doctor a stat lângă patul ei și i-a spus bunicii: „Mă tem că nu am vești bune", iar bunica și-a supt zgomotos dinții și a spus: „Măcar are fața întreagă".

Buni i-a explicat abia după ce a ieșit din spital. A coborât vocea, pentru cazul în care vecinii ar fi auzit, și i-a zis așa: „Să nu spui niciodată din prima unui bărbat, că n-o să treci mai departe. Așteaptă până în momentul potrivit, când o să te iubească pentru ceea ce ești, apoi poți să-ți încerci norocul".

I-a explicat cum niciodată n-a fost momentul potrivit să-i spună lui Fred. După ce a cerut-o, n-a vrut să strice totul, mai ales că se vedeau atât de rar, ea fiind la Londra, cu familia Harrington, iar el, la Torquay. Dar el îi tot dădea înainte cu copiii, câtă nevoie avea de un fiu care să preia afacerea familiei, și cum avea să fie fiul lor mare și puternic, așa ca Rita, și cu talentul tatălui său la tranșarea cotletelor și antricoatelor și a celei mai suculente felii de limbă.

Și ea ce putea face? Odată măritată, cu greu ar fi putut pretinde, lună după lună, că n-au avut noroc. Și n-a spus el că o iubește la nebunie? Așa că l-a sunat din cabina de la colțul străzii unde locuia familia Harrington: „Am fost vătămată, Fred. Acolo, jos. N-o să am copii". Pauza cauzată de șoc a durat o vreme.

„Dar nu te-aș fi cerut niciodată în căsătorie dacă mi-ai fi spus", i-a zis el în cele din urmă. Iar ea și-a dat seama că știuse asta tot timpul.

Gata. A scăpat. Rita se uită fix la cer. Lumina lunii cade ca ploaia pe pielea ei goală.

– Ai avut noroc, spune Robbie.

– Noroc? repetă ea, cu un râs sec.

Inima ei e o rană adâncă.

– Ai aflat ce fel de om e Fred înainte de a te duce cu el la altar. Robbie se răsuceşte şi ajunge deasupra ei ţintuind-o la pământ, şi îşi măsoară lungimea corpului cu al ei. Nu-şi dă seama că plânge până când el nu-i şterge lacrimile cu degetul mare. Şi eu sunt un fraier norocos. Pentru că nu eşti măritată cu idiotul ăla şi asta înseamnă că pot să te sărut din cap până-n picioare.

Şi, în plus, fiecare despicătură. Dumnezeule! Habar n-avea că *există* asemenea senzaţii. Stând întinsă pe pământ după aceea, cu corpul tremurând şi încercând să-şi recapete suflul, se simte... *renăscută*. Robbie îi ia mâna şi o duce la gură, gâdilându-i încheieturile degetelor cu buzele, iar ea zâmbeşte, atât de absorbită de el, în noaptea caldă de vară, încât nu aude focul tras în depărtare, amortizat de copaci.

38. HERA

N-am vrut să omor nimic. Şi n-aş fi ajuns să trag dacă Don n-ar fi dat cu piciorul în terariu şi copilul n-ar fi început să ţipe din toţi rărunchii, iar Teddy n-ar fi venit în fugă, urmat de mama, nedumerită, într-o rochie neagră fluidă, cu paiete mici. Am urlat la ea: „E un animal! UITE ce-a făcut!" Dar ea stătea, pur şi simplu, acolo, refuzând să se uite la caseta de sticlă spartă, sau la cel care era Don cu adevărat.

„Evident, a fost un accident", a spus Don, frecându-se la nas.

Mama a spus: „Adu mătura şi făraşul şi strânge, Hera". A venit spre canapea şi a ridicat copilul care continua să ţipe. Puiul Pădurii nu mai plânsese niciodată în halul ăla. Fetiţa părea îngrozită, încordată şi rigidă. „Gata, gata", a zis mama strângând-o în braţe. „E totul în regulă, dulceaţă mică." Dar nu era în regulă. Iar copilul ştia asta. A continuat să plângă, arcuindu-şi spatele, ca o alarmă care tot urlă. Şi am ştiut – probabil că şi mama – că singura persoană care ar fi putut s-o liniştească era Big Rita. Dar Big Rita nu era acolo. Şi n-aveam idee când urma să se întoarcă.

„Deci mergem să tragem?", a întrebat Teddy mutându-se de pe un picior pe altul, agitat.

„Nu", am rostit eu.

„Nu cred..." Don şi-a trecut o mână peste obraz. Dintr-odată, părea extenuat. „Nu în seara asta, Teddy."

Mama, dansând şi rotindu-se prin încăpere în mici cercuri, cu fetiţa în braţe, încercând s-o facă să tacă, a spus, categorică: „Du-te, Don. Serios. Şi eu o să pun lucrurile în ordine aici. Taci, puiule".

Don a scuturat din cap. Părea şocat de el însuşi. Confuz.

„Du-te!", a strigat mama, panicată de ţipătul copilului, ca o panglică roşie sonoră. „Nu pot potoli fetiţa cu tine aici. Du-te." Dintr-odată, vocea ei suna de parcă şi ea îl ura. S-a întors spre mine. „Te duci şi tu? Te rog, Hera." N-am putut să refuz. Ştiam că vrea să mă duc ca să-l supraveghez pe Teddy. Cred că şi Don ştia.

„Jeannie, chiar nu cred că e o idee bună", a spus el, cu un râs discret.

„O să merg", am spus. Sub nici o formă Teddy nu trebuia să se ducă numai cu Don.

Câteva minute mai târziu, ca şi cum ar fi încercat să demonstreze ceva, Don mi-a pus o armă în mână. „Fă tot ce poţi mai rău."

Curând, ne-am pierdut de Don, tot uitându-ne după una-alta. L-am ţinut pe Teddy de mână ca să nu se poată duce după el. Odată ce nu l-am mai văzut pe Don şi nu mai reprezenta un pericol pentru noi, am scos un răget şi m-am învârtit în cerc bătându-mă cu pumnii în piept, precum gorila stupidă care se credea Don, şi amândoi am izbucnit în râs. În liniştea aceea, sunetul s-a amplificat în jurul nostru, venind din toate direcţiile, ca şi cum ar fi fost zeci de copii râzând nebuneşte, ascunşi în copaci. Ajunseserăm în pâlcul des de pini, unde pământul e uscat şi sfărâmicios, acoperit de ace, iar aerul e complet nemişcat, ca înăuntrul unui şifonier. Când ne-am oprit din râs, lui Teddy i s-a făcut frică. L-am condus afară din crâng, până când am putut vedea din nou cerul, străbătut de luminile unui avion, ca o navă spaţială. Mă durea braţul de la căratul armei. Şi îmi venea să mă cuibăresc în scorbura prăfuită a unui copac şi să dorm ţinându-l pe Teddy în braţe, în loc să mă mai

întorc la Foxcote. Sau să mai văd sticla spartă pe podea. Gândul la terariul spart m-a făcut să simt o furie arzătoare. Şi asta e tot ce-mi amintesc, valul brusc de mânie şi inima mea ca o tobă, apoi pe Teddy arătând spre o formă îndepărtată care se mişca şi şuierându-mi: „Uite căprioara! Căprioara! Trage!"

Glonţul a răsunat înainte de a mă fi hotărât să trag. Puşca m-a lovit în umăr. Liniştea serii s-a spart într-un catralion de cioburi.

Am stat acolo un moment, fără să spunem nimic, cu urechile vuindu-ne ca nişte clopote de biserică. Mi-am imaginat căprioara sângerând. Suferind. Dar nu eram sigură că aş fi destul de curajoasă încât să-i mai trag un glonţ bietului animal, ca să-l scutesc de suferinţă. Aşa că am aruncat arma şi am fugit spre Foxcote.

Asta a fost cu aproape o oră în urmă. Mă spăl pe dinţi, cu o mână tremurătoare.

O bătaie în uşa băii.

– Hera, eşti acolo? Am tresărit la vocea Ritei şi am aruncat periuţa în paharul de plastic. Deci cum a fost seara?

Împinge încet uşa. Prin deschizătură, văd că are o expresie aiurită. Părul ei e vraişte, de parcă ar fi lins-o o cireadă de vaci. Miroase a foc de tabără şi a fericire. Asta îmi spune un singur lucru: n-a văzut terariul ei preţios. Încă.

Nu-i răspund. Mă urmează în camera mea şi se sprijină de marginea patului, făcându-l să scârţâie. Îi piere zâmbetul.

– Şi Teddy e bosumflat. Are cineva de gând să-mi spună care-i problema?

E ca şi cum ar fi murit cineva. Toată veselia se scurge de pe faţa Ritei, care păleşte.

– Spart? repetă ea nevenindu-i să creadă.

– Lovit cu piciorul, îi explic eu, pe punctul de a izbucni în plâns. De Don.

– Don? repetă plat. Ceasul ticăie pe perete. I se aprind ochii aşa cum nu i-am mai văzut niciodată. Auriu tăios, nu căprui. Şi pare că devine mai mare, mai puternică, de parcă ar putea să-i crape cu o mână capul lui Don, ca pe o piersică coaptă. O să iau atitudine de data asta, Hera, vorbeşte o nouă Big Rita. Se repede spre uşă. O să-l fac pe nenorocit să plece. Exact. Se încruntă. Ezită. Stai un pic, unde e?

39. SYLVIE

– Sfatul meu, ca soră mai mare şi mult mai înţeleaptă, este să nu te aventurezi mai departe de telecomanda televizorului, spune Caroline la telefon. E o notă dură în vocea ei: nu glumeşte. Mă simt neloială: nu i-am spus totul. Începe să mă roadă îndoiala. Termină odată, se răsteşte şi îmi ia un moment să-mi dau seama că vorbeşte cu unul dintre copii, parte din viaţa ei americană. Spike! Alfi sapă cu o lingură pe pajişte. Scuză-mă, Sylvie, ce spuneam?

– N-ar trebui să mă întorc în pădure, spun umilă, ca şi cum aş fi fost prinsă şi eu săpând pe furiş prin viaţa mea.

– Dumnezeule, nu! Ai făcut-o o dată. Ai înregistrat sunetele pădurii pentru mama. Nu spune că n-au avut nici un impact în afară de a le fi înveselit pe asistente. Dar ştiu că aşa gândeşte. Nu fi atât de nebună să te duci iar! Nu când eşti într-o asemenea agitaţie, Sylv.

– Nu sunt într-o stare de agitaţie.

Oftez. Sunt într-o stare de agitaţie.

– E vorba despre femeia aia blestemată. Mama lui Elliot, cu terariile ei. Te-a întors pe dos, spune Caroline, iar eu simt că mi se accelerează pulsul când o pomeneşte pe Helen şi imaginea stranie a colecţiei de terarii din seră. Am dreptate, nu-i aşa? mă întreabă, dar nu-i răspund. Ştiam eu. E o coincidenţă, într-adevăr. Dar lucrurile astea sunt la modă acum, nu-i aşa? Terariile, vreau să zic. Nu coincidenţele. I-ai spus că cineva i-a dus unul mamei?

– Nu. O reticenţă în a împărtăşi durerea situaţiei în care se află mama m-a oprit. O teamă de indiferenţa lui Helen. Sau şi mai rău, de empatia ei. De posibilitatea de a ceda nervos. Ne întâlnirăm ca să discutăm despre Annie şi Elliot.

– Pun pariu că a fost o plăcere.
– Într-adevăr.
Caroline râde. După asta, o tăcere lejeră se instalează între noi, liniştitoare, ca atunci când asculţi respiraţia cuiva drag, aflat la mii de kilometri depărtare.
– Te rog, nu te duce iar în pădure, spune răspicat. Pe cuvântul tău de soră că nu te duci?
Mă frige telefonul la ureche. Deja mă simt prost.
– Prea târziu. Îmi pare rău, Caro.
– Sylvie! Unde naiba eşti?
– La cafeneaua lui Casey din Hawkswell, îi zic, apoi cobor vocea. Iar doamna bătrână, cea despre care ţi-am spus – un pic soni, cu un baston, îţi aminteşti? Marge. Tocmai soseşte. Caroline, trebuie să închid.
Închid telefonul în timp ce sora mea protestează. Îl dau pe *silent*. Am treabă.
La ţanc, Marge se pliază pe scaun la masa vecină, ca o pungă de hârtie mototolită. Un sendviş cu ou şi o cană cu ceai apar la ţanc, aduse cu grijă de Casey. Nimeni nu pare să mă recunoască fără fiica mea cu părul ca focul. Deşi nu sunt sigură nici că reuşesc să trec drept o localnică.
Aştept momentul potrivit. Nu e greu să porneşti o conversaţie – o observaţie despre vreme, urmată de un compliment privind alegerea ei excelentă în materie de sendvişuri, şi a mea e. Mă invită la masa ei. De aproape, faţa lui Marge e încreţită de o reţea senzaţională de linii, mergând fiecare în altă direcţie, săpate adânc, ca pe fundul uscat al unui râu. În mod clar, n-a folosit niciodată protecţie solară. Este lucrul de care se tem cel mai mult clientele mele: semnele unei vieţi îndelungate. Dar ea se potriveşte perfect în locul ăsta, iar ridurile aduc cu ele o anumită doză de respect.

În câteva minute, se deschide, mulţumită să aibă puţină companie. Mă întreb dacă bătrâna petrece mult timp singură, pendulând între programările la doctor şi staţiile de autobuz, stând la cafenea ca să scadă costurile cu încălzirea de acasă, aşa cum făceau mama şi bunica ei. Îmi pare rău pentru ea. Îmi spune că ferestrele lui Casey trebuie curăţate: nişte ziare şi un pic de oţet ar fi de ajuns, şi s-ar ocupa chiar ea de treaba asta, dacă nu i-ar face figuri artrita. Când dă vina pe artrita căpătată după o viaţă de lucru ca menajeră – „o viaţă grea şi lipsită de satisfacţii" –, ciulesc urechile. Înainte de a apuca s-o întreb dacă ştie o reşedinţă numită Foxcote, mută discuţia la soţul ei care s-a înecat („beat cui") în râul Severn, la un an după ce s-au căsătorit, şi a lăsat-o fără nimic, doar cu o ţiitoare care i-a bătut la uşă cerându-i banii care i se cuvin, însoţită de un fiu despre care Marge nu ştia nimic. Şi mi-a spus totul într-un ritm de anecdotă verificată înainte şi şlefuită stilistic pentru audienţă. Nu mă ascultă, mai degrabă profită de pauzele din conversaţie ca să vorbească despre sine. Singuratică, biata de ea, mă gândesc. N-a avut niciodată propria familie, spune ea cu un oftat teatral, dar a adunat oameni în jurul ei, „părăsiţi ca şi mine". În scurt timp, sunt atât de acaparată de povestea ei – o istorie neştiută a greutăţilor femeii din clasa muncitoare, îmi zic –, încât clinchetul provocator al căniii de ceai pe farfurioară şi întrebarea ei şuierată mă iau prin surprindere:

– De ce naiba eşti aşa amabilă? Ce vrei?

Cu coada ochiului, o văd pe proprietara cafenelei, Casey, cum se apropie îngrijorată, simţind şi ea schimbarea de tempo. Mă întreb dacă se aştepta la asta. Ceva îmi spune că Marge n-o să se lase păcălită.

– Uite, poate că nu-ţi aminteşti, dar am fost aici săptămâna trecută, am stat chiar acolo, la masa aceea, şi tu ai părut brusc interesată de fiica mea adolescentă. O fată cu păr roşcat? Ai apucat-o de mână şi i-ai spus că seamănă leit cu cineva.

– Sigur că-mi amintesc. Oi fi eu bătrână, dar nu-s senilă.

Proprietara cafenelei se apropie de noi, zâmbind amuzată.

– E totul în regulă, Marge?

Marge se uită de la mine la ceainic, mirosind oportunitatea.

– Doamna asta o să-mi facă cinste cu un ceai şi cu o prăjitură.

– Sigur. Orice doreşti, Marge.

Imediat ce Casey pleacă, o întreb din nou despre asemănarea pe care o remarcase. Dar Marge e mai reţinută acum, bătând dintr-un picior şi privindumă atât de pătrunzător de parcă m-ar înţepa cu o andrea.

– De ce vrei să ştii?

– Din simplă curiozitate.

Îi zâmbesc larg, convinsă că o să-mi spună să-mi văd de treabă.

– O fată. Jo. Acelaşi păr roşcat. Locuiam pe-aproape de ea. Privirea ei se opreşte în gol şi se adânceşte undeva unde nu pot s-o urmez. E ca şi cum cineva mi-ar întinde o mână de pe o alee murdară şi întunecată şi m-ar trage înăuntru. Ochi mari, migdalaţi, adaugă. De culoarea frunzelor de sicomor.

– Ce s-a întâmplat cu Jo?

Inima îmi bubuie-n piept. Repet în minte: „A plecat".

– O, era una dintre *acele* fete, explică, cu un ţâţâit dezaprobator. A intrat într-o belea. Aceea eram eu? Necazul? Greşeala? Fată proastă. Numai ea a fost de vină.

– Mai locuieşte aici?

Cuvintele îmi ies gâtuite de anxietate.

– A, nu! A lăsat totul baltă cu ani în urmă. S-a mutat în Canada, cred. Mi se ia

o greutate de pe suflet. Gândul că aș putea ieși din cafeneaua asta și aș putea să dau peste cineva care să fie mama mea naturală mă înspăimântă. De-aia mi-a atras atenția fiica ta, știi? Seamănă perfect cu ea, cum era atunci, zice Marge sorbind din ceai, iar buzele i se încrețesc pe marginea cănii. A lucrat pe un vas de croazieră, povestește legănând din cap. Tot felul de lucruri se întâmplă pe vasele de croazieră. Ca să nu mai vorbim de porturi. Nici măcar nu știa cum îl chema pe tată. Nț, nț, nț!

Creierul meu se luptă să înțeleagă asta. Știu că sunt ridicolă. Care sunt șansele? Și totuși. E un sat mic, iar părul roșcat al lui Annie nu e moștenit de la familia lui Steve. Mereu ne-am pus întrebări în legătură cu asta.

– Întrebări, întrebări, întrebări, repetă și se apleacă spre mine. Cine ești *tu*?

Mă trag în spate, șocată de agresiunea reținută de pe fața crispată a femeii. Mă copleșește impulsul de a fugi. Mă uit spre ușă. Aș fi afară în doi timpi și trei mișcări.

– Am fost găsită..., încep, chinuindu-mă să i-o spun cu glas tare unei străine, după ce toată viața am fost incapabilă să vorbesc despre asta până și cu prietenii apropiați. Cuvintele mi se usucă în gură. Când eram un bebeluș..., încerc din nou.

Nu merge.

– Ce? N-am auzit.

Își face mâna pâlnie după urechea uriașă, apropiindu-se de mine.

– Sylvie, zic, retrăgându-mă pe teren sigur. Sunt Sylvie Broom. Mama a lucrat la o familie din partea locului, familia Harrington, ca bonă, într-o vară, cu mulți ani în urmă. Se numea Rita. Rita Murphy.

Marge se schimbă la față sub ochii mei, așa cum s-ar deschide ușa unui dulap și totul s-ar revărsa afară.

– Să fiu a naibii! Nu Big Rita? spune bătrâna, cu glas întretăiat.

– N-am auzit să i se spună așa. Porecla mă face să zâmbesc. În copilărie, îmi plăcea să am o mamă uriașă. Mă făcea să mă simt în siguranță. E destul de înaltă totuși.

– Așa ceva!

Marge se dă în spate pe scaun, șocată. Sosesc două gogoși cu gem și frișcă alături. Se holbează la farfurie de parcă ar fi aterizat din spațiu.

– Deci o cunoști. Confirmă încet din cap. Nu-mi spune că dumneata erai menajera, zic eu, mai în glumă, mai în serios. La conacul Foxcote.

Ochii i se agită în orbite. Deschide gura să spună ceva, apoi se răzgândește. Ea era. Pe toți dracii, ea era, mă gândesc.

Îmi vâjâie sângele în urechi.

– Mama a stat aici în august 1971.

– 1971? Așa cum i s-a deschis fața cu câteva secunde în urmă, tot așa i se închide la loc. Ești de la poliție, nu-i așa? Nu ești fiica Ritei. Cu puțin efort, se apleacă să se uite sub masă la picioarele mele și înclină din cap. Prea scundă ca să fii fiica Ritei.

– Nu sunt polițistă. Pe cuvântul meu. Dar e prea târziu. Se ridică și întinde bastonul în față ca pe o trompă. Dar nu ți-ai mâncat prăjiturile.

Ia o prăjitură de pe farfurie și o aruncă în sacoșa de cumpărături.

Pun o bancnotă de zece lire pe masă și o urmez afară, în timp ce Casey se uită nedumerită.

Plouă acum, cu stropi mari, care miros a pământ. O fi Marge bătrână, dar e hotărâtă și înaintează în ritm susținut de-a lungul străzii, prefăcându-se că eu nici nu sunt acolo. După un minut sau două, ajungem la un șir de căsuțe cu zidurile de piatră murdare, melancolice în ploaie. Se oprește în fața celei mai dărăpănate dintre toate. Plase murdare atârnă la

ferestre. Observ o bicicletă bărbătească sprijinită de perete.

Mâna ei plonjează în sacoşa de vinilin după cheie.

– N-ai ce căuta aici.

– De fapt...

Dar nu pot spune asta. Negarea e atât de adânc înrădăcinată în mine precum copacii în pădure.

– Aha. Aşa mă şi gândeam, spune Marge cu o notă de triumf. Mereu vă daţi de gol. Copii care se joacă de-a poliţiştii, cei mai mulţi dintre voi.

Dar în mine se dă o bătălie. Mă gândesc la Steve, care, în toţi anii de căsnicie, mi-a spus: „Acum te numeşti Broom. N-o păta pe Annie cu trecutul tău". Nu le strica cina prietenilor noştri. OK, ultima replică n-a spus-o. Dar ar fi putut foarte bine s-o spună. Mă gândesc la tăieturile din ziar pe care le-a păstrat mama. Şi mă simt mai hotărâtă ca oricând.

– Încerc doar să aflu ce s-a întâmplat în vara aceea.

– Aha, ai întârziat numai patruzeci de ani. Nu ai crime adevărate de rezolvat? zice şi îşi înfige cheia în uşă. Am avut trei jafuri în şase luni. Nimeni n-a fost arestat pentru astea!

– Marge, eu *sunt* fiica Ritei. Fiica ei adoptată.

– Adoptată, zici? Mă întreb dacă i-a picat fisa ori doar mi se pare mie. Mijeşte ochii din nou. Nu vreo reporteră de-aia?

Un stol de gâşte zboară pe deasupra noastră.

– Sunt make-up artist.

Pufneşte dispreţuitor.

– Iar eu sunt prinţesa Margareta.

– În concediu, precizez eu şi zâmbesc, încercând s-o atrag de partea mea. Dar am în portbagaj o geantă mare de gene false de diferite lungimi, pentru urgenţe. Vrei să le vezi? Şi mai am câteva testere de ruj în poşetă. Aici, uite. Noi-nouţe. Nu le-

am folosit. Scot unul din buzunarul genții, retro, într-un tub argintiu plăcut. Ți-ar plăcea și dumitale unul?

– Acum mă mituiești, nu?

Îl privește lacomă.

– Ți s-ar potrivi nuanța asta. Ți-ar evidenția ochii.

– Of, intră atunci. Ai grijă la cutii, zice, înhățându-mi rujul din mână, apoi trântește ușa în urma noastră și strigă strident în casa mică și întunecoasă: Fingers, pune ceainicul! Avem musafiri.

40. RITA

Seara petrecută cu Robbie îi revine în minte Ritei în mici şocuri subsecvente, ricoşându-i din coapse în şolduri. Trupul încă îi vibrează, în ciuda priveliştii din camera de zi. Dacă distrugerea violentă a terariului s-ar fi petrecut mai devreme, s-ar fi sfărâmat şi ea în bucăţi. Dar în momentul ăsta? O pernă de fulgi pare să se fi interpus între ea şi restul universului.

După ce i-a făcut baie lui Teddy şi l-a culcat, Rita s-a mai calmat puţin. (E greu să rămâi supărat şi nervos când Teddy scoate pârţuri dintr-o cârpă udă.) Meschin şi violent, ăsta e Don. Nimic mai mult. Cel mai mărunt om. O să-i spună lucrurile în faţă când o să-l vadă, cu siguranţă. Va trebui să plece. O să-i spună lui Jeannie: „Ori el, ori eu". Ce-i de ajuns e de ajuns.

Rita îşi lipeşte nasul de geamul rece al holului, scrutând prin golurile din iederă. Se întreabă pe unde a ajuns Don. Probabil că se clatină pe drum înapoi de la pub, prin întunericul amurgului, cu picioarele înmuiate de bere. Sau vrăjeşte o fată din sat la bar. Să-l ia dracu'!

Se apleacă spre plintă să ia ghetele lui Robbie, cele de la care a început totul, şi simte un fior de plăcere când îşi întinde piciorul cu şosetă şi îl strecoară în interiorul moale, căptuşit cu piele.

– Îţi mulţumesc că vii cu mine, Big Rita, spune Hera în timp ce ea îşi leagă şireturile. Când o să găsesc ceea ce am împuşcat, o să mă simt mai bine. Promit că pe urmă mă duc la culcare.

– Nu-ţi face griji. O să găsim, şopteşte Rita, încercând să nu le deranjeze pe Jeannie sau pe fetiţă, care dorm la etaj. Ar vrea să nu trebuiască să iasă iar, să poată

să rămână în casă şi să aibă grijă de plantele din terariu, să adune cioburile unul câte unul, ca pe puricii de pe un animal iubit. Şi mai speră să găsească o căprioară moartă, să nu-i revină sarcina dureroasă de a curma suferinţa bietei creaturi. Haide.

Afară, Rita n-a mai văzut un cer nocturn atât de frumos, de catifea, luminat de o lună plină, cu o aură palidă. O ceaţă începe să se ridice din pământ. Niciodată n-a arătat pădurea mai fermecată şi mai inocentă, un sanctuar, nu o masă de arbori din diferite specii, ci o fiinţă vie ancestrală, cu propriul suflet şi propriile simţiri. Unde a dispărut vechea Rita? Ea ar fi pândit umbrele pădurii, simţind ochi care o urmăresc şi colţi scrâşnind, şi ar fi auzit maşina părinţilor ei sfărâmându-se iar, şi iar, şi iar. Se cutremură în sinea ei, aşa cum se întâmplă în momentul straniu în care o versiune a ta se transformă în alta, şi evoluezi nu treptat, ci dintr-un salt aerian în faţă, ca şi cum ai face un pas pe lună.

– Buştenii, da, am trecut pe lângă grămada de buşteni, zice Hera apucând-o de braţ şi smulgând-o din gândurile ei. Cred că pe-aici am fost.

În timp ce merg, Rita simte un val neaşteptat de entuziasm. E posibil. Viitorul e maleabil. Ceva ce poate fi modelat, aşa cum Robbie poate să îndoaie lemnul încălzit la aburi. Lucrul ameninţător care stă ascuns în ea de ani de zile, povara secretului ei ruşinos, a dispărut. Bunica a avertizat-o să nu spună nimănui, pentru că i-ar distruge reputaţia. „Nici măcar prietenilor, care o să poarte vorba." Dar spunându-i lui Robbie, deschizându-se, deşi n-a făcut adevărul să dispară, i-a luat mare parte din putere şi greutate. Contemplă această revelaţie când zăreşte o mişcare, o tresărire printre copaci.

– Don? strigă. Nimic. Se întoarce spre Hera. Ai văzut şi tu pe cineva? Hera scutură din cap şi se uită fix în întuneric, iar faţa ei rotundă e palidă ca o ciupercă. Ceaţa le învăluie gleznele. Don? Tu eşti? Te-ai rătăcit? Din nou, tăcere. Oricine ar fi fost acolo a plecat. Sau nu vrea să fie găsit. Poate că nu era el. Fingers? Un fior neplăcut îi alunecă pe spinare. Încrederea i se clatină. Hai să mergem acasă, Hera. E prea târziu pentru asta. Putem să revenim dimineaţă.

– Doar până la râu? Pe urmă ne întoarcem. Te rog.

Continuă să meargă până aud sunetul apei curgând repede. Sună mai tare pe întuneric.

– De fapt, nu cred că ai împuşcat nimic, Hera. Şi dacă da, a plecat vesel acasă, spune Rita şi apucă mâna caldă şi grăsuţă a Herei. Hai să ne întoarcem pe cărarea cealaltă. E mai scurt drumul pe acolo.

Un nor negru, rotund alunecă în dreptul lunii, ca lentila unor ochelari de soare. Ah, să fi avut o lanternă! Totuşi, continuă să meargă. O să vadă luminile de la Foxcote în curând. Şi nu-i e frică. Nici măcar n-are emoţii! E ca atunci când durerea trece, şi chiar dacă a fost sfâşietoare, nu ţi-o mai poţi aminti. Se întreabă dacă ar putea, până la urmă, să trăiască în pădure, cu Robbie, în căsuţa lui intimă, îmbătrânită, în loc să se mute înapoi, în casa de la Londra. Şi îşi spune: „Da, aş putea“, când piciorul ei calcă pe ceva moale şi cărnos, iar Hera ţipă, şi ţipă, şi toate acele posibilităţi încântătoare, şi toate acele alte versiuni ale Ritei se spulberă.

41. HERA

Ochii lui Don sunt deschişi şi privesc fix la cerul plin de stele. Bocancul Ritei a lăsat o urmă de noroi pe obrazul său. Sângele înfloreşte pe cămaşa lui de safari, pe buzunarul din stânga pieptului. O bufniţă ţipă. O dată. De două ori. O prevestire sumbră a morţii, venită prea târziu. Big Rita îi atinge gâtul într-o parte şi icneşte, trăgându-şi mâna înapoi.

– Nu te uita.

Îmi lipeşte faţa de cardiganul ei.

Dar eu mă uit în jos, fascinată şi îngrozită. Problema numită Don a dispărut. Dar Don e mort. *Mort*. Nu mai există. Mi se strânge stomacul.

– Trebuie să... Inima ei bubuie sub obrazul meu. Trebuie să mergem după ajutor.

Ca şi cum l-ar fi invocat, se aude un zgomot în spatele nostru.

– Aici eraţi! sună puternic vocea mamei, pe un ton uşor amuzat. E beat ticălosul? întreabă ea netezindu-şi părul şi încercând să se facă drăguţă. Rochia îi sclipeşte, paietele reflectând lumina. Ar fi trebuit să ştiu că o să vâneze o halbă de bere până la urmă, nu un fazan.

– Jeannie..., începe calm Big Rita, apoi îşi acoperă gura cu palma pentru că nu poate s-o spună.

Şi nici eu nu pot. Ne uităm fix la mama, în pragul dezastrului, în ultimele momente de inocenţă, dinainte de a afla.

– De ce vă uitaţi aşa la mine? Ce se întâmplă? Fuge spre el, se lasă în genunchi şi îi ia faţa în palme, plesnindu-l peste obraz. Trezeşte-te, iubitule... De parcă n-ar vedea nici un strop de sânge. Sunt eu, Jeannie a ta. Don... Don... Te rog!

Big Rita îi pune un braţ pe umeri.

– S-a dus, Jeannie.

Mama scoate un sunet de parcă n-ar fi ea. Nu e uman. Îmi acopăr urechile cu palmele. Fața ei e o mască albă, înțepenită; colțurile gurii i se lasă în jos. Se prăbușește la pământ și îi îmbrățișează trupul. Sângele lui Don îi strălucește în păr, ca una dintre agrafele ei cu pietre prețioase.

– Nu înțeleg. Nu... Vocea mamei e un hârșâit. O șoaptă. O fantasmă. Cum?

Pădurea împietrește. Big Rita tace. Nici măcar nu mă privește. Și știu, asta înseamnă că n-o să-mi rostească numele și n-o să spună că am crezut că am împușcat ceva. Nu pe cineva. Asta face să fie și mai rău. Și mă gândesc cum e posibil ca toate gândurile, și zgomotele, și mirosurile care însemnau Don să fi dispărut pentru totdeauna. Cât mi-am dorit în fiecare zi să-l omor!

– N-am vrut să fac asta.

42. RITA

Rita o privește pe Hera alergând cât o țin picioarele, până când dispare în ceață. Șocul îi coboară pe șira spinării, ca un curent electric. Coșmarul de pe pământ clipește, pulsează - real, ireal. Creierul ei nu poate să-l asimileze. Don e alb ca marmura. O statuie prăbușită. Jeannie se leagănă deasupra lui gemând, iar paietele sclipesc asemenea unor stele întunecate.

Mintea Ritei se învârtește în cercuri, încercând să găsească o cale de scăpare. Don e mort. Hera crede că ea a făcut asta. Iar Rita simte miros de sânge. Carne. Ca la măcelăria lui Fred. Și ceva mai dulceag, mai răscopt, care se scurge din sângele lui în pământ. O rădașcă cercetează deja mâna întinsă a lui Don, cu degetele înțepenite întoarse înăuntru.

Se scutură și încearcă să se adune. Dar nu poate gândi normal. Jeannie geme, tremură toată. Temperatura aerului pare să scadă brusc. Rita se lasă în genunchi și o cuprinde pe Jeannie de umeri. Îi simte pielea ca de găină, și un tremur ca de pasăre în oase.

- Jeannie, îi șoptește. Nu-i vine în minte ce altceva să-i spună, cum să îmbunătățească lucrurile. Jeannie...

Foarte încet, Jeannie își ridică privirea, iar fața ei e schimonosită de suferință.

- Hera a făcut-o? spune cu respirația tăiată, oprindu-și suspinele în căușul palmelor.

- Nu știu. Nu... știu. Și chiar nu știe. Sincer, nu-i vine să creadă. A crezut că împușcă o căprioară..., se bâlbâie Rita.

- Asta... arată rău, murmură Jeannie. Ceea ce Rita nu poate să nege. Hera o să fie trimisă la o instituție. Jeannie își acoperă gura cu palma și geme, din nou sunetul acela, profund și primitiv, venind

dintr-un loc în care Rita nu e sigură că a fost vreodată. Ca The Lawns. Sau mai rău, mult mai rău. O, Doamne!

Oroarea Ritei în faţa morţii lui Don se preschimbă în altceva. Teamă pentru cei rămaşi în urmă. Hera n-ar supravieţui într-un asemenea loc. N-ar rezista nici o săptămână.

Gândacul e acum pe braţul lui, o pată întunecată în mişcare.

– Arma? Ceva s-a schimbat în expresia ei, chipul i-a devenit aspru. Unde e arma?

– Hera a aruncat-o pe jos. Dinţii Ritei încep să clănţăne involuntar. Nu ştiu... nu ştiu unde e.

– Trebuie să săpăm! zice Jeannie şi o înhaţă pe Rita de braţ, înfigându-i unghiile în piele, iar ochii ei au o privire sălbatică. Vino!

Se ridică trăgând-o pe Rita după ea.

– Să săpăm? Cuvintele au o rezonanţă macabră. Ce... vrei să spui?

– Să-l îngropăm. O să spunem că a plecat. În Arabia. Da, da, turuie Jeannie, în culmea agitaţiei. A plecat ieri în Arabia. Rita clipeşte. Se simte încolţită. Blocată. O lasă puterile. Fred avea dreptate: o să se scufunde cu corabia lor. Hera are viaţa înainte. Don s-a dus. Dar putem s-o salvăm pe Hera. Trebuie, Rita. Jeannie e frenetică. Nu ne-a văzut nimeni. N-o să ştie nimeni niciodată. O să mă ajuţi, nu-i aşa? De dragul Herei? Nu pot să pierd tot ce iubesc. Nu pot, Rita. Ai milă, ajută-mă.

Rita se zbate la limita acceptării. Pornirea de a spune „da, bine" şi de a uşura întrucâtva agonia lui Jeannie e copleşitoare. Şi totuşi. Ceva înlăuntrul ei – forjat în căldura serii petrecute cu Robbie, un mic grăunte de granit – rezistă.

– Rita? imploră Jeannie şi o scutură de braţe, înainte şi înapoi. Tu eşti puternică. Nu pot să fac asta singură. Te rog.

Copacii par să se aplece asupra Ritei, apoi, îngustând cerul nopții, să o îngroape în întuneric. Se gândește la mama ei, captivă în torța luminoasă a mașinii în flăcări, la mâinile ei lipite de geam; mama ei murind, nu crescând precum plantele pe care Rita le-a cultivat în toți acești ani, încercând – acum își dă seama – să inverseze acele forțe. Bucuria pe care o găsește în lucrurile mărunte. O frunză de ferigă desfășurându-se. Un cristal de sare de mare pe vârful limbii. Șosete noi.

Viața ei este insignifiantă, știe asta. O femeie singură, lipsită de avere și de statut social, care n-o să aibă niciodată o familie a ei și pe care nimeni nu o va jeli și căreia nimeni nu-i va duce dorul. Dar ar îndrăzni să-și riște viața aceea, oricât de măruntă și modestă, și s-o schimbe pe o celulă de pușcărie? Pentru familia Harrington?

– Avem nevoie de cazmale, spune Jeannie și o trage și mai tare. Haide.

– Nu putem să-l îngropăm, Jeannie. Cel mai greu lucru pe care l-a spus vreodată. Lacrimile îi curg pe obraji. Îmi pare foarte rău.

– Ce? gâfâie Jeannie. Dar trebuie, îți spun...

Apoi se aude. Un zgomot dinspre copaci. Crenguțe rupte. Pași. Voci. O, Dumnezeule! *Voci*. Rita duce un deget la buze. Stau nemișcate, nu îndrăznesc să respire. Și tocmai când cred că oricine ar fi fost a plecat, raza unei lanterne se îndreaptă spre ele prin vălătucii de ceață, precum brațul unui gardian.

43. SYLVIE

– „Ducă-se pe pustii!“, aşa am spus, zice Marge sorbind din paharul de sherry şi se îneacă râzând discret. Reziduul îi luceşte unsuros pe buza de sus. Îi place să aibă public. Nu-i aşa, Fingers?

– Nu, Marge, şuieră Fingers printre dinţi, într-un zâmbet cinic. „Odihneascăse în pace“, *asta* am spus când Armstrong a fost împuşcat în mod tragic, Marge. „Odihneascăse în pace.“ Îngrijitorul casei e şi mai ciudat decât o indică numele lui, înalt, subţire ca un şnur, cu un păr bizar, alb ca zăpada, şi cu o translucidităte perlată a feţei şi a ochilor. incapabil să stea locului, pândeşte pe lângă camera de zi a lui Marge, ca un supravieţuitor agitat al unui dezastru natural. Le cam amestecă, explică el şi schiţează un gest exagerat, descriind cu degetul o spirală în dreptul tâmplei, ceea ce face ca totul să pară şi mai excentric, după care îmi oferă farfuria cu biscuiţi. Încă un rulou cu smochine?

Refuz din cap, incapabilă să-mi smulg privirea de la bătrâna aşezată în fotoliul cu husă de creton, care ţine în mână rujul în tub argintiu, scoţându-l şi retrăgându-l, într-o inspecţie prezbită, şi murmură:

– Arată exact ca un glonţ, asta îmi vine în minte. Fingers stă ţeapăn lângă ea şi dă drumul unui râs gâtuit. M-am măritat cu un om exact ca Armstrong, continuă Marge senină, apoi scoate capacul rujului şi îl adulmecă. Un nenorocit. Trăia o viaţă dublă. Îl durea undeva pe cine făcea să sufere. Asta miroase tare frumos.

– Cine a făcut-o? întreb, încercând să completez titlul unui articol dintr-un ziar imaginar. Mintea îmi zboară la Walter Harrington, umilit şi dezorientat, mergând grăbit de la ieşirea din tribunal

spre maşină. Cine l-a împuşcat pe Armstrong, Marge?

Spre uimirea mea, Marge începe să chicotească. Fingers arată de parcă ar fi gata să ia o pernă şi s-o sufoce în orice moment. Un gând înfiorător îmi vine în minte: *el a făcut-o*.

Apoi, alt gând. Nu ştie nimeni unde sunt. Am semnalul slab la telefon. Nu sunt foarte sigură unde am parcat maşina. Camera asta înghesuită îmi înceţoşează mintea, mă atrage în capcana anului 1971 cu covorul ei verde, cu model spiralat, şi cu tapetul jupuit, de culoarea dinţilor de cal. Aspectul dezolant de aglomerat al casei e amplificat de cutiile de carton îngrămădite pe lângă pereţi, de sacii de gunoi prăbuşiţi, plini pe jumătate cu tot felul de prostii: mărturia unei mutări pripite într-un nou adăpost. „Nu merg", mi-a spus deja, sfidătoare, şi mi-a părut rău pentru ea, ştiind că o să meargă, şi cunoscând cum ţi se rupe inima când îţi împachetezi căminul şi îţi demontezi amintirile. Până la urmă, casele noastre sunt mobilate mai mult cu amintiri decât cu mese şi scaune.

Tresar când Fingers îmi atinge spatele şi îi simt mirosul corpului, aproape animalic. Aşa cum îmi închipui că miroase un bursuc bătrân.

– Te conduc la ieşire, Sylvie.

– Mulţumesc.

Îmi iau geanta, uşurată să plec. Caroline are dreptate. Nu trebuia să vin. Ce fac? Ar trebui să fiu cu Annie, să căutăm pe internet cărucioare la mâna a doua şi să dezbatem numele prosteşti ale copiilor de celebrităţi, nu să-mi bag nasul în trecut şi să mă uit la ororile din el.

– O, dar ea e fiica lui Big Rita. Big Rita, îţi aminteşti, Fingers? Ţi s-a pus pata pe Rita odată, zice Marge făcând cu ochiul. Ce-ţi mai plăcea să spionezi, hehe!

Faţa cenuşie a lui Fingers se îmbujorează. Ploaia începe să se scurgă pe ferestrele camerei de zi.

Marge face către mine un semn aprobator din cap.

– Între noi fie vorba, mama ta *putea* să ţină un secret. De parcă eu nu ştiu! Un suflet mare. Încă o înghiţitură de sherry. Alcoolul o destinde. Şi picioare mari! N-ai văzut aşa picioare. Ce de probleme au creat!

Din nou, Fingers încearcă să mă scoată din cameră. Dar mă înfig bine pe picioare, simţind că iese altă poveste la iveală.

– Ce fel de probleme?

– Urma bocancului ei pe obrazul lui Don.

Dumnezeule! Mama a fost suspectată? Nu mă mir că n-a vrut niciodată să vorbească despre asta. Apoi, o altă posibilitate, de neimaginat în urmă cu câteva secunde, îmi dă ocol: oare *mama* l-a împuşcat?

– Femeia asta trăieşte în trecut, zice Fingers şi se apleacă la urechea mea. Dar nu şi-l aminteşte ca lumea.

Marge îşi dă ochii peste cap şi se întoarce spre mine, continuând pe un ton conspirativ:

– Nu-l băga în seamă. Eu sunt tot ce are pe lume. Când nu ai o familie adevărată, aşa cum nu avem noi, îţi faci propriile rude. Întotdeauna ţi-a fost frică să nu mă pierzi, nu-i aşa, Omuleţul meu Verde? Fingers înclină capul, neaşteptat de supus şi infantil dintr-odată. Asta nu e o relaţie normală între îngrijitor şi pacient, încep să-mi dau seama. Aici se întâmplă altceva. Marge îi bate uşor cu palma pe mână, un gest matern, dar şi un semn de dominare. Calmează-te sau te tai de la porţie, murmură discret. Şi, pentru un moment, Fingers rămâne acolo tăcut, cu un aer de copil pedepsit, legănându-se ca

un copac înalt. In orice caz, eu spun lucrurilor pe nume, explică ea întorcându-se din nou spre mine şi părând să reia discuţia noastră despre Armstrong. Nu-i păsa decât de ciomagul ăla care i se legăna între picioare. Un dezastru pentru situaţia copilului ăluia, asta era.

– Copilul lui Jo? mă hazardez, sigură că îmi puteau auzi bubuiturile inimii.

Micul meu sine necunoscut a alunecat în conversaţie, ca mătasea pe sticlă.

– Mda.

Se uită la mine, confuză, încruntată, încercând să-mi găsească locul în poveste sau să înţeleagă ceva ce am zis.

„A plecat." Nu pot să trec de asta. Totuşi, trebuie să întreb:

– Îţi aminteşti numele ei de familie?

– De ce vrei să ştii? întreabă Fingers, întorcându-se brusc la viaţă şi făcând ochii mari spre Marge, ca un fel de avertisment.

– Eu... Într-o măsură, îmi dau seama că întreb pentru că *trebuie* să întreb, pentru că se presupune că, în situaţia asta, oricine ar vrea să ştie. Ţi se spun poveşti despre adopţie, despre mama de mult pierdută, despre reunirea emoţionantă...

– Ai cunoscut-o pe Jo? Marge mă ţintuieşte cu privirea şi se încruntă. Îşi ciocăneşte cu un deget galben dinţii din faţă. Care e legătura?

– Eu..., încep crispându-mă în sinea mea, după care şoptesc adevărul pe care rareori l-am rostit: Eu am fost găsită în pădure în vara aceea.

Picioarele lui Fingers încep să se agite frenetic la marginea câmpului meu vizual.

– Ce? face Marge mijind ochii nedumerită. Ce spui?

– Eu sunt copilul abandonat, Marge, spun mai tare, despuind cuvintele de încărcătura lor emoţională. Eu sunt, repet încă şi mai tare.

Faţa ei păleşte.

– Minţi!

– Aiureli, mormăie Fingers.

Sunt atât de surprinsă, de dezarmată de absurditatea faptului că mi-a luat atâţia ani nenorociţi până să pot rosti adevărul cu glas tare – fără să fi băut ceva – în faţa unui străin, până să mi-l asum, numai ca să fiu acuzată că *inventez*, încât, pentru un moment, nu ştiu ce să zic, sunt gata să izbucnesc într-un râs isteric.

– Aş recunoaşte copilul lui Jo. Vocea i se frânge. Mânia ei se deschide ca o rană. I se scurg lacrimi prin cutele obrajilor. Se întoarce spre Fingers, cu o voce disperată: Nu-i aşa? Chiar şi după toţi anii ăştia.

– Sigur, draga mea, zice Fingers punând o mână protectoare pe umărul ei firav şi vorbind peste capul ei: Asta e ceva foarte supărător pentru Marge. Şi nu e necesar.

Sunt decepţionată şi frustrată. După atâţia ani în care mi-am îngropat trecutul, l-am reprimat, simt nevoia acută de a mi-l însuşi. Pentru că e al meu, îmi dau seama. Curge prin venele mele. E parte din mine. Propria imperfecţiune frumoasă.

– Dar...

– Minciuni! strigă Marge şi aruncă în mine cu un rulou cu smochine, apoi începe să suspine. O farsă crudă! Afară! Afară!

– Păi, Sylvie..., spune Fingers şi îşi plesneşte palmele uriaşe cu un zâmbet cinic. Cred că ai terminat aici.

44. HERA

La fereastra dormitorului, două faruri slabe, ca doi ochi strălucitori, își croiesc drum spre noi printre copaci. Alți polițiști? Ambulanța? Cei doi agenți de poliție care le-au găsit pe mama și pe Rita în pădure stau acum pe canapeaua noastră, cu lanternele pe măsuța de cafea și cu carnetele de notițe pe genunchi. Ne cer să reconstituim seara asta, punându-ne întrebări cu voce joasă, așa cum vorbesc oamenii într-o bibliotecă. Mă simt la distanță, ca și cum aș privi din tavan.

Femeia poartă niște ochelari sobri, cu lentile care măresc. Are un fir dus la ciorap. Polițistul arată surescitat. Stațiile radio pârâie și bâzâie continuu. Mi-e teamă că zgomotul o să-l trezească pe Teddy, care o să vină jos și o să descopere ce s-a întâmplat. Dar ce s-a întâmplat? Aș vrea să le cer polițiștilor detalii. Sau cel puțin să-mi confrunt versiunea asupra evenimentelor cu cea a Ritei. Creierul meu e un mare spațiu gol, ca un patinoar, rece și alunecos. Gândurile nu pot să stea drepte. Totul alunecă în jur. Polițistul continuă să mă privească.

O persoană a sunat la poliție, spune el, aruncând o privire în spate, la mama. Un pont anonim. Nu-și poate reține exaltarea din voce. Presupun că atunci când ești polițist, dacă găsești un om ucis în pădure, se consideră că ai o zi bună la serviciu, mai ales într-un loc adormit ca ăsta. Și nici nu sunt sigură că intră în multe case ca asta. Polițista se holbează prin încăpere, iar privirea îi zăbovește la ceasul cu pendul, la picturile în ulei și, desigur, la terariul făcut țăndări pe podea. Mă întreb dacă o să li se pară că poate fi

motivul meu de a-l ucide pe Don. Sper să nu pară motivul lui Big Rita.

Problema este că Big Rita se poartă de parcă ar fi vinovată. E un sac de nervi, îi tremură genunchii. Suspine îi scapă din gâtlej, apoi le înghite. Fetița moțăie pe umărul ei, înfășurată în păturica galbenă, iar Rita îi ține trupul micuț încleștat, de parcă s-ar aștepta ca poliția să i-o smulgă din brațe în orice clipă. Dar polițiștii nici măcar n-au întrebat de copil. Ei au alte întrebări. Big Rita continuă să se bâlbâie, în special când polițista menționează urma de gheată de pe fața lui Don, de la ghetele pe care le purta mai devreme Rita și pe care polițiștii le-au băgat într-o pungă de plastic specială.

– Deci îi aparțin lui Robbie Rigby? întreabă polițistul, tendențios. Corect?

– Corect, mormăie Rita ștergându-și o lacrimă cu mâneca de la cardiganul roz.

– Puteți confirma asta, doamnă Harrington?

– Da, domnule ofițer.

Nici prin cap nu ți-ar trece că ea și Don au tras un „pui de somn" de-al lor abia în urmă cu câteva ore. Arată din nou ca o mamă. Stă cu gleznele încrucișate. Și-a acoperit rochia neagră, fluidă, cu un cardigan lung, crem – o idee bună, având în vedere că unele dintre oglinjoarele minuscule brodate pe ea sunt roz de la sânge – și și-a dat părul după urechi, așa încât nu pare răvășită, doar tristă și șocată, ca o femeie care a descoperit „un prieten de familie" mort pe domeniul ei.

Și are atitudinea cuiva aflat într-o misiune. Maxilarul e încleștat. Privirea, stabilă. Iar când nu se uită polițiștii, privirea i se înfige în ochii mei, ca și cum ar încerca disperată să-mi spună ceva. Dar nu știu ce. Doar că mă urăște și mă va urî întotdeauna, iar ura ei e parte din mine acum. Mă tem că și polițiștii văd, pentru că, atunci când ridic ochii de la

picioare, îi găsesc pe amândoi privindumă fix, ca şi cum ar observa la mine ceva îngrijorător. În fine, poliţistul îşi drege glasul şi coboară privirea pe notiţele lui.

– Deci, Herrr... Se împiedică la numele meu, ca toată lumea. Hera. Confirm din cap. Pulsul începe să-mi bubuie în urechi. Îmi dau seama că m-ar ajuta să încep să plâng, ca orice fată normală, dar nu pot. Sentimentele mele sunt blocate. Este important să spui adevărul, ştii asta, nu-i aşa? rosteşte el rar, ca şi cum aş fi fost tâmpită.

– Adevărul şi numai adevărul.

Am auzit asta la televizor.

Mama icneşte într-un suspin şi clatină din cap spre mine, ca şi cum adevărul ar fi ultimul lucru pe care ar trebui să-l spun. Asta e derutant, pentru că toată viaţa mama mi-a spus: „Spune, pur şi simplu, adevărul, Hera. O să fiu mai puţin supărată pe tine dacă o să-mi spui naibii adevărul". Şi cine altcineva l-ar fi putut împuşca pe Don, dacă nu eu?

În acelaşi timp, e o eliberare să fii prins. Ştiu ce urmează să se întâmple. O să fiu luată de lângă Teddy pe viaţă, dusă cu alţi copii răi şi periculoşi, într-un loc dur şi izolat, precum şcoala din *Jane Eyre*. Mătuşa Edie probabil că mă va vizita, dar nu chiar în fiecare weekend, pentru că e atât de ocupată şi e plecată peste hotare tot timpul. Big Rita o să vină şi o să-şi fixeze un zâmbet pe faţă. Dar mama? Probabil că nu. De ce m-ar ierta? Ea o să se întoarcă la tata, iar Puiul Pădurii o să-mi ia locul. Teddy o să-şi iubească la fel de mult noua soră. Tata o să fie recunoscător că mama e fericită. Şi nu pot învinovăţi pe nimeni, decât pe mine. Totul a condus spre punctul ăsta, îmi dau seama, din momentul în care am pus perdeaua peste becul încins al lămpii, în Primrose Hill. N-am ars casa până la temelie, nu complet. Dar am ajuns să

distrug totul, așa cum m-am temut întotdeauna că o să fac.

– Deci, Hera a mers afară cu fratele ei, Teddy, cu decedatul și cu o... (își drege glasul) armă?

Polițista îi aruncă mamei o privire scurtă, dezgustată, ca și cum ar spune: „Ce fel de mamă ești?"

Polițistul ridică o sprânceană.

– Continuă, Hera.

La etaj, se aude ceasul cu cuc. Mă face să mă gândesc la ciocănitoare, cea care stă la fereastra Ritei, și mă întreb dacă am s-o mai aud vreodată, dacă o să mă ia acum sau dimineață.

– Poți să încerci să ne povestești, Hera? spune polițista, ceva mai amabilă.

– Am crezut că văd o căprioară, ceva care se mișca...

– Stop! sare mama, cu mâinile încleștate în pânza rochiei. Interogatoriul ăsta asupra fiicei mele traumatizate nu este necesar. Biata fată, abia dacă știe ce vorbește. E prea curând. Și ne trebuie un avocat.

– Doamnă Harrington, vă rog să luați loc. Fiica dumneavoastră pare destul de aptă să coopereze. Trebuie să stabilim succesiunea evenimentelor. Trebuie să dați toți câte o declarație oficială la postul de poliție.

– Postul de poliție?

În seara asta, deci. Plec în seara asta. Simt un fior de groază. Big Rita începe să suspine în părul pufos al bebelușului.

– Vă pierdeți timpul. Ne întoarcem toți spre mama. Ceva în vocea ei impune atenție. Eu am fost. Pușca e încă pe undeva prin pădure. Dacă o s-o căutați, o s-o găsiți. Acum, dacă sunteți amabili, o să-mi sun avocatul și soțul. Cum? Ce face mama? Surprind privirea șocată a lui Big Rita, ochii enormi, dați peste cap, dezvăluind mult din albul globului ocular. Medicația pentru... problemele mele. Își

atinge tâmpla, se strâmbă şi dă drumul unui mic râs nebunesc. Îmi afectează vederea. Nu-i aşa, Rita? Aşa că n-ar fi trebuit să pun mâna pe armă, pe nici o armă, ştiind asta. A fost un accident.

Nu mai înţeleg ce se întâmplă. Încăperea se rupe şi se sparge de hohotele şi lacrimile mele nestăpânite. O văd pe Big Rita uitându-se la mine şi mimând din buze: „E OK". Dar nu poate să fie. Farurile puternice deja bat prin ferestrele camerei de zi. Se aude o maşină oprind pe pietriş.

– Puteţi lăsa mâinile jos, doamnă Harrington, n-o să vă pun cătuşe.

Iar eu îi implor să n-o ia.

– Dă-i ceva dulce fetei, o aud pe poliţistă spunându-i lui Big Rita.

Big Rita trebuie să mă ţină şi să mă tragă spre ea şi spre bebeluşul care s-a trezit şi a început să plângă. În timp ce poliţiştii o escortează pe mama afară din cameră, mă strânge de mână. Şi, pentru prima dată în luni de zile, simt dragostea străbătându-mi pielea şi revărsându-mi-se în corp, ca o culoare, roz şi caldă.

Uşa conacului se trânteşte. Tresărim cu toţii.

– Jeannie, dragă, am ajuns. O boare de aer proaspăt. Paşi. Tata apare în uşă, desfăcându-şi cravata cu mâinile îngheţate. Ce fel de petrecere de bun-venit e asta?

45. SYLVIE

Plănuisem să plec direct acasă, la Londra. Fără să privesc în urmă. Dar după ciudățenia petrecută acasă la Marge, mă simt incapabilă să fac asta. La o jumătate de oră după ce Fingers a trântit ușa în urma mea, încă îmi tremură mâinile. Îmi vâjâie capul, sunt în ceață. Așa că stau în mașină și ascult Nick Cave, recompunându-mă din bucățelele împrăștiate, în timp ce ploaia curge pe parbriz. Îmi repet numele „Jo" și mă întreb de ce mă simt ușurată că nu i-am aflat și numele de familie. E o reacție normală? Sau doar lașitate? Încă o dovadă că nu pot face față pedigriului meu. Simt gust de rimel: plâng. Geamurile se aburesc.

Apoi, ploaia se oprește. Soarele se strecoară printre nori, cald și irezistibil, și mă simt un pic penibilă. Mă dau jos din mașină și trag adânc în piept aerul umed cu miros dulce de iarbă. Mi se limpezește capul. Mi se luminează dispoziția. Și, brusc, știu ce trebuie să fac înainte de a pleca de aici. Să văd cu ochii mei. Singură.

O pădure, îmi dau seama, intrând în ea, predându-mă ei, își revelează adevărata natură numai drumețului solitar. Și este indiferentă față de mine. Nu am mai multe drepturi să mă aflu aici decât o tufă de mure sau o vulpe. Decid că îmi place asta. Mă eliberează. Încotro?

Cărarea se bifurcă. O parte devine potecă îngustă, umbrită de copaci care se închid deasupra ei ca o boltă verde-smarald. O scurtătură înapoi, spre sat, probabil. Potecile duc mereu undeva.

Cinci minute mai târziu, departe de șosea, apare un zid înalt. Deasupra lui se înalță un acoperiș. Intrigată, ocolesc zidul

prin pădure, până când am o vedere bună asupra casei pe poarta grădinii. Frumos. Ridicol de frumos. Îmi dau seama, cu un fior de dezamăgire, că asta e o casă de reclamă, dintr-o viață fantastică, în care aș fi mai bogată, aș avea o turmă de copii fermecători și neastâmpărați și aș fi măritată cu actorul Dominic West. Următoarea mea viață, poate.

Pe indicatorul de deasupra porții principale scrie „Wildwood House"[18]. Dacă aș deține o casă ca asta, tot așa i-aș spune și eu.

În timp ce stau acolo și mă uit cu gura căscată, îmi imaginez o scenă din anii '70: copii alergând desculți printre copaci, cu pene de bufniță în păr; o bonă tânără alergând după ei și strigându-i. Mă reazem de trunchiul unei tise uriașe – cu sute de ani mai bătrână decât mine și mult mai ridată. Simt un val de afecțiune pentru copacul ăsta și mă las încet în jos, ghemuindu-mă aproape de pământul moale și confortabil, încă ud, ca o rogojină de papură. Păsările încep să facă zarvă, alertându-se una pe alta în legătură cu prezența mea intruzivă.

Îmi verific telefonul: n-am semnal; un apel pierdut de la agenta mea, Pippa, întrebându-se probabil dacă regretabilul meu concediu se va termina vreodată; altul, de la o prietenă îngrijorată, care a început să spună cu voce joasă, răgușită: „Trebuie neapărat să ai grijă de tine acum" ori de câte ori vorbim, ca și cum ieșirea dintr-o căsnicie îndelungată este un act necugetat de autosabotaj, poarta către periculoasa stare de „mă doare-n c**", și către părul care îți năpădește în voie corpul. Mă bucur să am scuza lipsei de semnal, de vreme ce nu pot să-mi acordez viața de la Londra cu *asta*. Îmi dau seama că nu pot să fac parte din amândouă în același timp. Nu pot funcționa în ambele roluri. Motiv pentru

care am putut să stau măritată cu Steve atât de mult timp, probabil.

Casc. Îmi simt corpul catatonic de greu. Mă extenuează să ţin toate piesele astea separate, în efortul continuu de a mă recompune în mod corespunzător. Sunt înfrântă de un asemenea proces sau încep să mă relaxez? Ambele, probabil. Mă întreb dacă de-aceea o cură în pădure e un eveniment.

O amintire apare la suprafaţă. Eu şi tata mergând pe plaja de lângă casă. Tata aplecându-se şi culegând un ciot de rădăcină uscată adusă de apă, netedă şi palidă, goală pe dinăuntru. „Ca un craniu", am spus. Iar tata: „Da, exact, Sylvie, chiar aşa", şi mi-a spus că dacă tai un creier uman în secţiuni foarte subţiri, ca pe salam, şi îl priveşti la microscop, o să vezi copaci. Dendrite se numesc. Şi toate gândurile tale, toate minusculele mesaje electrice trec din ramură în ramură. „Avem păduri înăuntrul nostru, Sylvie", mi-a spus, apoi m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe creştet.

Cuvintele lui par astăzi înţelepte şi adevărate. Mi se pare că m-aş putea reconecta cu o parte pierdută din mine, cu fetiţa care se căţăra în copaci ca să simtă legănarea crengilor din vârf, cu capul încununat de frunze. Închid ochii şi mă dăruiesc aurorei boreale care mi se strecoară prin pleoape. Pământul pare să se legene. Şi atunci se întâmplă. Apare o formă înceţoşată, granulată ca o ecografie. Eu. Un bebeluş. Culcat pe o buturugă. Plângând.

– Scuză-mă, eşti OK? Ai nevoie de ajutor?

Sunetul se opreşte. O, Doamne, venea dinspre mine. Deschid ochii, ridic privirea şi văd nişte dinţi de un alb orbitor. O barbă.

– Pădurea provoacă întotdeauna vise ciudate, zice bărbatul şi se uită la mine

suspicios, probabil încercând să-şi dea seama dacă sunt bine. E foarte arătos, observ cu oarecare lentoare. Ochi albaştri. Nu eşti de pe-aici? mă întreabă, încercând să mă identifice.

– Londra.

Poveste lungă.

– Aha! Zâmbeşte cu înţelegere şi arată din cap în spate, spre casă. Eşti sigură că eşti OK? Dacă ai nevoie să intri, eşti binevenită.

Îmi scutur frunzele de pe pantaloni.

– Sunt bine, serios. Doar un pic jenată. Dar în sinea mea mă simt carne vie, stoarsă ca după un plâns bun. Dacă m-ai putea îndruma înapoi spre sat, aş fi recunoscătoare. Am maşina parcată acolo.

– Sigur. Înapoi pe cărare, apoi... Se opreşte şi se încruntă. Suspectez că părul meu răvăşit îi transmite mesaje amestecate. Şi începe să plouă cu picături mari. Uite, tocmai mă pregăteam să merg cu maşina la Hawkswell. Nu vrei să te duc?

Ezit. Oare chiar se pregătea să meargă în sat sau e un psihopat care profită de ocazie? Decid că ucigaşii în serie probabil că nu poartă cămăşi frumoase, cu manşete în dungi galbene. La dracu'! Îmi asum riscul.

– Frumoasă maşină, spun fixându-mi centura de siguranţă.

Un Porsche decapotabil vintage, cu acoperişul ridicat.

– Cred că da. Motorul toarce minunat. Soţul meu mi-a cumpărat-o când am împlinit cincizeci de ani.

Tipic.

– Drăguţ soţ!

Râde.

Hotărăsc că-mi place foarte mult, aşa cum te îndeamnă uneori intuiţia în legătură cu un străin.

– Îţi mulţumesc...?

– Teddy, rosteşte el peste zgomotul motorului, în timp ce ne înfigem în alee, într-un vârtej de frunze şi ploaie. Mă cheamă Teddy. Ţine-te bine.

„Casa din pădurea sălbatică“

46. RITA. *Martie 1972*

Şase luni mai târziu, Ritei încă i se derulează în minte plecarea de la Foxcote: clancul făcut de uşa taxiului; vârtejul primelor frunze ruginii pe alee; casa cea mare rămânând în urmă, până a fost înghiţită de copaci. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Uşurarea de a fi scăpat, aducătoare de lumină şi de o senzaţie vecină cu greaţa.

Trecuseră cinci zile lungi de când murise Don şi multe ore de interogatoriu din partea poliţiştilor locali care nu îl lăsau pe nici unul dintre ei să plece de la Foxcote. Ar fi vrut să fi ştiut atunci că, mai târziu, poliţiştii aceia aveau să fie criticaţi pentru neglijenţa cu care trataseră cazul. În momentele acelea, era îngrozită, iar posibilitatea de a se sacrifica pentru a salva reputaţia familiei Harrington n-a fost chiar departe de gândurile ei.

Pe cât de mult îşi dorise odată să facă parte din gospodăria Harrington, pe atât de disperată era acum să lupte ca să se elibereze. O familie poate fi cel mai nesigur loc din lume, acum ştia asta, nu portul speranţei pe care îl idealizase de când era copil. În cele din urmă, trebuie să te bazezi pe tine însuţi.

Pe când orele treceau cu nelinişte şi lentoare, a început să vadă cu o claritate crudă cum a fost înghiţită de lumea Harringtonilor – trasă înăuntru de nevoia iraţională de propria mamă, de o familie proprie – şi cum şi-a pierdut direcţia. A încercat să-i explice asta poliţistei. Dar ea o asculta cu ochii mijiţi, luând notiţe la foc continuu. Rita, temându-se că se autoincriminează într-un fel, a fost curând redusă la tăcere.

La două zile după moartea lui Don, a venit o femeie de la serviciile sociale, care purta un palton gri, fără formă. A smuls copilul din coşul aflat pe podeaua bucătăriei, ca şi cum ar fi fost o tufă de salată. Când Rita a implorat-o să aştepte puţin, sau măcar să îi spună unde duce copilul, Walter a zorit-o pe femeie să iasă pe uşă. În noaptea aceea, Rita şi-a pus salopeta copilului sub pernă, exact aşa cum făcuse odată Jeannie, şi i-a aspirat mirosul dulceag de lapte.

N-a putut să doarmă mai mult de o oră sau două. Nimeni altcineva n-a putut. Se ducea jos şi o găsea pe Hera ronţăind în cămară. Sau pe Teddy umblând în pijama, confuz, şi întrebând unde e mama.

Totul părea distrus, la fel ca terariul: Walter aruncase în tomberon resturile produse de furia lui Don şi le îndesase acolo cu un băţ, parcă să se asigure, ca şi cum caseta de sticlă ar fi fost responsabilă pentru tot, ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Dar, odată ce Walter a plecat, Rita s-a strecurat la tomberon, le-a luat sfidător pe Dot şi pe Ethel şi le-a plantat pe ascuns în solul mănos al grădinii, lângă poartă. Ştia că nu contează cât de ofilite sunt frunzele unei plante: dacă mai există rădăcinile, planta are o şansă. Iar gândul ăsta o consolează. Copiii sunt şi ei ca şi plantele, se gândeşte.

Rita se întreabă ce fac Hera şi Teddy în dimineaţa asta rece de martie, când ceaţa groasă, cenuşie se întinde peste acoperişurile din Hackney, iar ea tremură în pat. Nu mai are grăsime pe ea să-i ţină cald, e numai piele şi os – aşa cum le place agenţilor de modelling –, cu şoldurile proeminente şi pielea întinsă pe ele.

I s-a interzis orice încercare de a contacta din nou familia – un ordin judecătoresc, a spus Walter. Caracterul

oficial al unui asemenea lucru o îngrozeşte, chiar dacă nu-l înţelege. Neputând suporta gândul că cei mici se simt abandonaţi, de Crăciun a riscat şi a trimis o scrisoare scurtă la casa din Primrose Hill, adresată Herei, cu noile ei date de contact din Londra – camera din Hackney, de la arţăgoasa proprietară numită doamna Catton, chioară de un ochi, care îi bate în perete dacă dă drumul la radio –, dar i-a fost returnată nedeschisă, „Destinatar necunoscut la această adresă". Spre ruşinea ei, s-a simţit uşurată: cel puţin n-a interceptat-o şi n-a citit-o Walter.

Îi place să creadă că Hera şi Teddy, prin forţa unei puteri paranormale misterioase, ştiu că ea se gândeşte la ei când stă în ateliere friguroase, în timp ce croitoresele fixează cu ace cu gămălie pânza în jurul corpului ei subţire. Dar Puiul Pădurii... Nu, e prea dureros să se gândească la bebeluş, şi cu toate astea, nu poate să nu se gândească. Tot timpul. Unde e? O înnebuneşte să nu ştie unde e fetiţa şi care e soarta ei.

Resimte lipsa aceasta atât de puternic în plan fizic, ca pe o durere, încât se chinuie să nu plângă. Îi lipsesc greutatea ei jilavă, atingerea palmei, muzicalitatea din gânguririle şi mormăielile ei, felul în care îşi cuibărea faţa la gâtul ei, şi ochii aceia închişi la culoare, strălucitori, care o urmăreau mereu prin încăpere. Trebuie să se fi schimbat atât de mult până acum! Stă în capul oaselor. Mănâncă hrană solidă. O fi început să meargă de-a buşilea? Nu. Nu trebuie să meargă cu gândul până acolo.

A încercat să urmărească povestea în ziare, dar nu fusese decât o singură menţiune despre Puiul Pădurii, în care se lansa un apel către mama copilului, să se prezinte, şi mult mai multe despre moartea lui Don. A strâns câteva articole

în valiza ei de sub pat şi a decupat fotografii ale familiei, ca să nu le uite chipurile. Dar era greu de ştiut ce să crezi. Un tabloid insinuase că Don şi-a luat viaţa, dezvăluind că era înglodat în datorii şi că, potrivit unor zvonuri, ar fi fost vânat de gangsteri din East End. (A fost citată Marge: „Era un personaj dubios. Aducea numai belele".) În vreme ce, în necrologul din *Daily Telegraph*, Don era descris ca „Un carismatic erudit, povestitor şi om de lume – un desăvârşit absolvent al Colegiului Eton". În curând, interesul s-a risipit, înlocuit de noile orori din Irlanda de Nord. Două luni mai târziu, o notă de subsol din *The Times* anunţa că nu s-a găsit nici o probă în baza căreia să fie acuzat cineva în legătură cu moartea lui Don. Cazul rămânea deschis. Era, după cum spunea reporterul, un mister: existau dubii în privinţa potrivirii glonţului cu arma suspectă. Jeannie Harrington era tulburată mintal şi se recupera într-o instituţie, iar mărturisirea ei nu era susţinută de probe. Cine altcineva fusese în pădure în noaptea aceea? întreba reporterul. Apoi: Să fie aceasta o altă muşamalizare din partea clasei superioare? Bineînţeles că era! Rita nu avea nici o îndoială. Walter – cu prietenii lui sus-puşi – ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în puteri ca să scape de toată istoria asta care dăuna afacerilor. Mai ştia că şi el fusese suspectat la început şi suportase umilinţa de a fi fost dus „la secţie" ca să dea raportul despre locurile în care se aflase – asta, până când s-a implicat avocatul lui eminent de la Londra.

În acele zile ciudate şi haotice de la Foxcote, de după moartea lui Don, Rita a fost uimită că Walter n-a învinovăţit-o pe Jeannie pentru nimic din toate astea, nici măcar pentru aventură, în care insista să vadă un simptom al afecţiunii ei, ceva ce

putea fi tratat. Refuza să creadă că Jeannie ar fi fost în stare să-l împuşte pe Don şi i-a spus-o poliţistei, clar şi răspicat, ca şi cum aceasta ar fi fost surdă. (Prefera expresia „să-l aranjeze pe individ".) Nu, a fost mai uşor s-o învinuiască pe Rita, nu pentru crimă, deşi ar fi făcut-o dacă ar fi putut, ci pentru tot restul. Ea conspirase cu Don, a şuierat el rupând foile goale incriminatoare din caietul de notiţe şi aruncându-le prin grădină, unde au zburat purtate de vânt, aterizând în copaci, ca nişte porumbei. Niciodată n-a adus vorba de Puiul Pădurii, ca şi cum nici nu s-ar fi aflat acolo. Era distrus de moartea lui Don – l-a auzit suspinând în bibliotecă şi rostindu-i numele. „Prietenul meu cel mai vechi ar fi fost încă în viaţă dacă mi-ai fi spus mai devreme ce se întâmplă", repeta. „Iar soţia mea ar fi aici. Proasto ce eşti!" Într-o măsură, ştia că asta e adevărat. În hotărârea ei de a face totul corect, a greşit complet. Pe de altă parte, începuse să înţeleagă că soarta Harringtonilor fusese hotărâtă chiar dinainte ca ea să ajungă în familia lor. Nemulţumirea lui Jeannie în căsnicie – şi în viaţa aceea domestică îmbelşugată – reprezentase forţa motorie, aşa cum expiraţia uşoară dintr-un oftat poate face copacii delicaţi din caruselul lui Robbie să se învârtă.

O distrugea, o rodea să nu ştie cine trăsese focul. Se tot gândea şi se răzgândea. Hera credea că ea l-a împuşcat, chiar dacă din greşeală. Deci Jeannie o proteja pe Hera, iar dragostea pentru fiica ei învinsese pasiunea pentru Don? Aşa spera. Apoi se gândea la vânătaia pe care pumnul lui Don o lăsase sub ochiul lui Jeannie. Hotărârea lui Jeannie de a-l îngropa în pădure, hrană pentru viermi, şi ciuperci, şi larve. Şi se întreba din nou.

Când în sfârşit poliţia i-a permis să plece, Walter i-a dat un răgaz de douăzeci de minute până să vină taxiul. Tot ce a putut face a fost să împacheteze ce a apucat şi să-i îmbrăţişeze pe copii pentru ultima oară. S-a gândit să treacă pe la Robbie, dar şi-a dat seama că habar n-are unde e casa lui – „Poate încolo, printre copaci?" nu era tocmai o adresă, atunci când taximetristul amabil a arătat cu degetul în faţă. Nu avea numărul de telefon al lui Robbie. De fapt, nici nu ştia măcar dacă are telefon. Şi de ce ar fi vrut el să-şi ia la revedere? Îi făcuse destule necazuri. Se pare că ieşise din secţia de poliţie cu un ochi vânăt şi o coastă ruptă. „Poliţiştii au să i-o pună lui în cârcă dacă au să poată", mărturisise Marge. „Ca să închidă repede cazul. Să-i mulţumească pe Walter şi pe toţi avocaţii lui. Ştii ceva, Rita? Ar fi bine să nu mai iei legătura cu el", a sfătuit-o protector. „El trebuie să stea departe de povestea asta, draga mea."

Rita se bucura că nu are adresa lui. Altfel, ar fi cedat tentaţiei şi ar fi bătut la uşa lui, în mod egoist, numai ca să-l vadă pentru ultima dată. Cel puţin, au avut noaptea aceea magică. E sigură că unii oameni îşi trăiesc întreaga viaţă fără să aibă nici pe departe o asemenea experienţă.

Căutând tot ce i-a mai rămas de la el, îngenunchează pe scândurile goale, evitând cuiele ruginite expuse, şi trage valiza de sub pat. Frunzele pe care i le-a dat astă-vară, împachetate în hârtie, sunt într-o stare proastă acum, uscate şi sfărâmicioase, scuturate până la nervuri, ca nişte oase de peşte. Dar poate încă citi etichetele scrise de mână – *frasin, mesteacăn, ulm...* – şi îi place să facă asta aproape în fiecare zi.

Caruselul pe care l-a făcut este şi el depozitat cu grijă, înfăşurat într-o pereche de ciorapi. L-a luat pentru Puiul Pădurii,

jurându-şi s-o găsească într-o zi pe fetiţă şi să i-l înapoieze, ca să ştie că a fost odată un om bun şi destul de îndemânatic încât să-l facă special pentru ea, aşa cum ar face un tată, că a fost cândva răsfăţată şi preţuită, aşa cum ar trebui să fie orice copil din lume.

Dând la o parte ciorapii, îşi trece degetul arătător peste copacii delicaţi, apoi se adună – nu poate risca să verse lacrimi sau să aibă o faţă umflată astăzi: are un casting. Împingând valiza înapoi sub pat, se gândeşte la Jeannie, care ascunsese şi ea cândva sub pat lucruri preţioase, şi la felul în care ascundem cu toţii fărâme delicate din noi înşine. Par mai în siguranţă aşa. Şi este singurul loc în care se potrivesc.

E aproape sigură că proprietăreasa, doamna Catton, şi-a băgat nasul prin lucrurile ei, căutând marfă clandestină. („Fără alcool. Fără fumat. Fără bărbaţi în vizită. Fără baie fierbinte mai adâncă de cincisprezece centimetri.") A fost, categoric, o greşeală să-i spună că făcea modelling ca să-i plătească chiria.

În orice caz, cu greu ar mai fi putut solicita o slujbă de bonă, chiar dacă ar fi vrut. Modellingul a fost un dar neaşteptat de la Dumnezeu.

Era chelneriţă în Mayfair şi lucra câte douăsprezece ore pe zi, când femeia de la agenţie a bătut-o pe umăr cu mâna ei cu o impecabilă manichiură *french*. Se gândise vreodată la modelling? La început i s-a părut o glumă proastă. Dar femeia nu râdea: îi măsura din cap până-n picioare noua siluetă, rămasă numai piele şi os de când îşi pierduse pofta de mâncare. Nimic nu te îndepărtează mai mult de mâncare decât să lucrezi cu ea, iar Rita nu credea că i se mai cuvine ceva bun. Suspectând că femeia are nevoie de un control la ochi, a luat cartea de vizită crem şi a folosit-o ca semn de carte vreme

de cel puțin o lună. Ideea că ar putea lucra ca model era absurdă. Modelele sunt frumoase. Ea era ștearsă. Întotdeauna avea să fie ștearsă. În afară de noaptea aceea cu Robbie, când s-a simțit ca o zeiță. Până la urmă, curiozitatea – și nevoia de bani – au învins.

Acum câștigă în cinci ore mai mult decât câștiga în douăsprezece servind la mese. Pentru prima dată în viață, înălțimea ei era un avantaj. Corpul pe care îl are e de partea ei. Faptul că a cunoscut alte fete foarte înalte, cu mărimea patruzeci și doi la picior, fete pe care nici nu le-ai numi neapărat frumoase, i-a dat curaj și putere. Acum nu mai râde nimeni de ele. „E un *look*", cum spune femeia de la agenție, pufăind din țigară. Și încă unul care n-o mai deranjează atât de mult.

Lucrul constă mai ales în ajustarea hainelor în spatele scenei. La început era o teroare să stea acolo numai în lenjerie, până când și-a dat seama că era un simplu manechin, iar gândurile ei erau numai ale ei. Și îi plăceau croitoresele vioaie, respectabile, lucrând cu precizie și minuțiozitate, cu degetele lor dibace și ușoare, felul matern în care îi vorbeau câteodată. Cicatricile ei însemnau că nu poate participa la defilări de modă, deși există un fotograf – groaznic de faimos, care vorbește ca un tarabagiu de la piață – disperat s-o fotografieze dezbrăcată și să-i prezinte cicatricile ca „însemne tribale". Dar ea consideră că acelea reprezintă povestea ei, nu a lui, și refuză cu încăpățânare, spre frustrarea agenției. Ultimul lucru pe care și-l dorește e faima. Vrea doar bani. Independență. Să nu mai depindă niciodată de un bărbat ca Walter Harrington. De nici un bărbat, de fapt. În curând, va fi economisit destul cât să depună un avans pentru un apartament.

Mai departe nu se poate gândi. E o ceaţă în mintea ei, precum cea care pluteşte azi deasupra oraşului, în care se aflau cândva planurile şi motivele ei de entuziasm. Se întreabă ce sfat i-ar fi dat mama ei, Poppy, dacă ar fi trăit. Iar întrebarea o face să se simtă tristă şi înşelată.

Proprietăreasa ciocăneşte distinct de trei ori.

Rita se încordează. Cotoroanţa.

– Da!

Doamna Catton deschide uşa. Ochiul ei valid se învârte prin cameră, căutând semne de necuviinţă. Celălalt, lăptos şi orb, se holbează în faţă. Trage un fum din ţigară – „prerogativa proprietăresei" – şi păşeşte peste prag. Rita urăşte ca intimitatea să-i fie astfel invadată. Întotdeauna îi ia câteva minute să se readapteze la încăpere după plecarea ei.

– Ţi-am spus regulile, Rita.

– Mi le-aţi spus, răspunde Rita cu răceală. Chiar vocea ei sună mai profund şi mai matur acum: s-a maturizat repede. Acum câteva luni, s-ar fi străduit, sperând să intre în graţiile celor din jur. Nu mai era cazul. Nu după experienţa cu Harringtonii. Cei blânzi nu vor moşteni pământul. Nu se mai teme să-şi ocupe spaţiul cuvenit. Dar nu cred că am încălcat vreo regulă, doamnă Catton.

Proprietăreasa suflă fumul galben al ţigării ei Rothmans.

– Nu încă.

Rita se încruntă, încercând să-şi reţină enervarea.

– Scuzaţi-mă, nu înţeleg.

– Fără bărbaţi în vizită, latră proprietăreasa.

Respiraţia îi miroase a putred.

– Nu am vizitatori, nici bărbaţi, nici femei, de când stau aici, şi nici nu intenţionez să am. Acum, dacă nu vă supăraţi, doamnă Catton, trebuie să mă pregătesc de lucru.

Doamna Catton aruncă o privire peste umărul ghebos, înspre casa scărilor întunecată, cu ţigara legănându-i-se între buze.

– Ei bine, e unu' la uşă. Nu pot să scap de el. Zice că are veşti despre nu ştiu ce copil.

47. HERA. *Acum*

Un nor de vapori cu miros de pepene persistă în hol, precum fantoma unei salate de fructe. Îl împrăștii cu mâinile.

– Ce e chestia asta oribilă? Mi se pare că era mai bine când fumai ca o locomotivă, Edie.

– Dragă, crezi că mie nu? Dar timpurile s-au schimbat. Și eu, de asemenea, zice Edie și își bagă țigara electronică – arată, în mod tulburător, ca un pistol – în borsetă. Îți mulțumesc pentru o impecabilă cană de ceai Earl Grey. Tre' s-o șterg. Am un deadline.

Mă uit bănuitoare la mătușă-mea, suspectând că își caută scuze să plece și să scape de conversație și de toată anxietatea mea.

– Pe bune? N-ai fața ta de deadline.

Sprâncene încruntate. Buza de jos mușcată. Clănțănitul metalic al mașinii de scris. Edie era foarte concentrată în momentele acelea. Ne întreba pe mine și pe Teddy de teme, dar nu asculta ce-i spuneam – se gândea la ce avea ea de scris. „A făcut-o iepurele în locul meu", am spus odată ca s-o testez, iar ea a răspuns absentă: „Bravo, draga mea" și a mutat carul pe alt rând. Dar când articolul era gata, întotdeauna ne încărca pe platforma de sus a unui autobuz și ne scotea la o înghețată cu topping în Hyde Park, sau la prânz, în Piccadilly. Adoram zilele acelea. Dar n-am mai pus gura pe o înghețată de peste douăzeci de ani. N-am mai luat autobuzul de cinci ani. Sau metroul. Nu când orașul devine tot mai violent pe zi ce trece. Gripa lovește tot mai virulent. Iar atacurile de panică apărute după ce a murit soțul meu – și am pierdut ultimul scut împotriva trecutului – au devenit greu de disimulat.

Fără el, mă simt despuiată, expusă, vulnerabilă la fiecare ghiont sau tuse. De când ne-a lovit ultima dramă de familie – serios, când o să se termine? –, simt din nou revenirea panicii și teama că aș putea ajunge ca mama.

– Ei bine, nu e chiar un deadline, dar sunt extrem de ocupată.

Edie arată îngrijorător de mulțumită de sine și așteaptă s-o întreb despre sursa celor mai recente preocupări ale ei.

– Cu ce? întreb îndatoritoare, făcându-i jocul.

Buzele i se întind într-un zâmbet.

– Cu deschiderea unui cont pe Instagram.

– Dumnezeule! Despre ce?

– Despre anii mei de presă. Feminism. Modă. Am de gând să mă transform într-un bun de patrimoniu național, spune cu un zâmbet larg și își zornăie brățările rustice de rășină de la încheietură. La dracu', de ce nu?

Mă uit la ea un moment – mătușa mea ofilită, mărunțică și cu ochi strălucitori, proiectată pe tapetul Colefax & Fowler cu frunze, ca o pasăre exotică.

– Asta am să-ți scriu pe piatra de mormânt: „Aici zace Edie Harrington, care a privit lumea și a spus: «La dracu', de ce nu?»"

Chicotește.

– Mă îndoiesc. De vreme ce o să trăiesc mai mult decât tine, trăgând din sorbetul meu de pepene. Acum, dacă nu te superi...

Trece pe lângă mine lăsând în urmă o dâră pătrunzătoare din colonia de citrice pentru bărbați pe care o folosește întotdeauna.

Simt un amestec de afecțiune și neajutorare, ca întotdeauna când pleacă, și o nevoie acută de a o îmbrățișa, căreia nu-i dau însă curs niciodată. Cei mai mulți oameni pe care i-am îmbrățișat în

viața mea ori au murit, ori au dispărut. Dar eu și Edie ne înțelegem una pe alta și asta e de ajuns. Știe că mi-a salvat viața.

Leucemia a bătut la ușa noastră pe nepusă masă. Mama a murit la două săptămâni după diagnosticare, la patru luni după întoarcerea de la The Lawns. Bona tânără și plictisită care a înlocuit-o pe Rita s-a ridicat și a plecat spunând că slujba e prea grea. Tata a încercat să-i țină locul mamei, dar nu era în stare să fiarbă un ou și avea afaceri peste hotare. Așa că Edie a renunțat la apartamentul ei închiriat și la postul din străinătate și s-a mutat aici, să aibă grijă de noi. Nimeni n-ar fi crezut asta și nu s-ar fi așteptat să meargă. Nici ea nu era în stare să fiarbă un ou, dar știa unde se poate mânca în oraș. Și-a găsit un job de redactor la o revistă din Londra și a umplut casa de scriitori rataţi, și artiști, și oameni care aveau nevoie de un pat pentru o noapte. A fost o revelație. Convențiile și anxietățile care guvernaseră viața părinților mei, pur și simplu, nu i se aplicau lui Edie. Ea nu s-a căsătorit niciodată. În schimb, a lucrat și a avut un milion de prieteni. Și pe noi. A fost prima și singura persoană din viața mea care să spună: „Să nu-ți pese ce gândesc alții, fii cine vrei tu să fii. La dracu', de ce nu, Hera?" Așa am făcut. M-am reinventat. După niște ani, chiar m-am dus cu o fotografie a mamei la un chirurg plastician și i-am zis: „Poți să-mi faci un nas ca al ei?" Și tot nu semăn nici pe departe cu ea.

Când a fost externată de la The Lawns, nici mama nu prea mai semăna cu ea însăși. Slăbise îngrozitor, iar părul ei întunecat se albise și începuse să-i cadă în smocuri. Dar era încântată să fie acasă, ceea ce însemna pe vremea aceea o locuință în Bloomsbury, mai mică și mai ponosită, dar departe de bârfele din

Primrose Hill. Ea și tata aveau dormitoare separate, având între ele o ușă despre care cred că tata spera că va fi descuiată cândva. (N-a fost descuiată niciodată.) În mod ciudat, în casa aceea am fost mai apropiați ca oricând. Totul era sensibil și ținut sub tăcere, dar plin de speranță, ca după o operație.

Edie mi-a spus: „Numai copacii știu ce s-a întâmplat în noaptea aceea în pădure". Tata nu vorbea niciodată despre asta sau despre Don. N-au discutat niciodată cazul de față cu mine. Tata a vândut mina și acțiunile companiei ca să plătească avocații. M-am încumetat odată s-o întreb pe mama dacă într-adevăr ea l-a împușcat pe Don și a ezitat, iar pe fața ei s-au intersectat sentimente pe care nu le-am putut descifra; ochii i s-au umplut de lacrimi, apoi a răspuns: „N-ai fost tu. Nu trebuie să te gândești niciodată că ai fost tu, Hera. Asta e tot ce contează". Dar o parte din mine s-a gândit. O parte din mine încă se gândește. Am împușcat ceva în noaptea aceea. Și chiar dacă nu am încercat să-l ucid pe Don, am vrut de atâtea ori să-l văd ras de pe fața pământului.

Polițiștii mai veneau câteodată, iar părinții ne trimiteau imediat la etaj. Eu și Teddy stăteam înspăimântați, înghesuiți unul într-altul, în caz că aveau s-o ia din nou pe mama. Apăreau avocați. Medici. Ne băteau la ușă reporteri de la ziare, iar nouă ni se spunea să ne dăm de la fereastră și să tragem draperiile. Nu mi-a dispărut niciodată senzația că lumea putea să dea iar buzna în viața mea și să-mi ia pe cineva drag. Încă mă simt confortabil doar în casa mea, cu jaluzelele coborâte. Așa că noul entuziasm al lui Edie mă neliniștește.

– Să nu pui vreo fotografie de-a mea pe internet, Edie, mă auzi?

– Aoleu, n-aș îndrăzni, draga mea. Edie deschide ușa și zâmbește orașului, mașinilor și oamenilor care trec. Face cu ochiul. Ai sparge interwebul.

– Internet. Se numește internet, Edie, zic, atingându-i ușor brațul. Înainte de a pleca, spune-mi ce să fac, Edie. Te rog.

Există o singură părere care contează.

– Nu ți-am spus niciodată ce să faci, îmi răspunde ea strângând din buze, așa încât toate ridurile acelea de fumătoare înrăită ies în evidență. Nu cred în asta.

Un elicopter de poliție se învârtește pe deasupra noastră.

– Am încercat să arunc niște bani ca să rezolv problema. Am încercat să apelez la rațiune.

Edie se întoarce spre mine cu severitate.

– Ai încercat s-o lași baltă?

– Ce?

Am râs de ideea ei absurdă.

– Nu stă în puterea ta, dragă. Așa că ori pierzi luptând, ori cedezi cu grație și bunătate, îmi zâmbește Edie, ușor exasperată. Te îmbolnăvești dacă o ții tot așa, mă avertizează, privind în lungul străzii. Când vine autobuzul douăzeci și doi?

– Dumnezeu a lăsat taxiurile cu un motiv.

Ca să ne salveze de aglomerație, și de crime, și de crize de nervi, și pe mine de transpirații reci, când sunt incapabilă să respir.

– Păi, nu știi ce ratezi. Conversațiile din autobuze, Dumnezeule! Eu iau notițe!

– Evident.

– Baftă! îmi urează și mă strânge cu putere de mână. Să-mi spui cum merge, Hera.

– *Nu-mi spune așa.*

– Ups! Mintea mea bătrână a derapat, dragă. Îmi pare rău. Nu arată ca și cum i-ar părea prea rău. Mătușa mea este prin constituția ei incapabilă de regrete. Dar e

de treabă. Intotdeauna o să fii Hera pentru mine, draga mea Hera cea plinuţă şi nebună.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Clatin din cap.

– Păi, la vârsta mea...

– Edie, mă numesc Helen Latham de treizeci şi trei de ani, fir-ar să fie, zic şi scutur o scamă de pe gulerul jachetei sale bleumarin. Şi am cincizeci de kilograme. Mulţumesc foarte mult.

48. SYLVIE

Elliot şi Annie stau pe canapea, la un continent distanţă, perforând podeaua cu privirea.

– Cum merge? întreb inutil.

– Grozav, răspunde Elliot, pentru că Annie nu spune nimic.

Aerul e gata să crape.

Le-am dat o oră de intimitate: m-am dus în falsa misiune de a cumpăra lapte.

– Ţi-a spus Annie că am cumpărat pătuţ? zic, în timp ce strecor în frigider cutia de lapte de care nu avem nevoie. Două, de fapt. Unul aici şi unul la tatăl ei. Cu o reducere uriaşă. Un chilipir. (Şi totuşi, o avere. Annie m-a pus să le cumpăr. Eu sunt mai slabă de înger decât Steve.) Nu ne-am aşteptat să sosească atât de repede, nu-i aşa, Annie?

– Nu, spune Annie încet şi se înroşeşte.

Dacă ar fi fost după Annie, ea ar fi cumpărat totul până acum. Poate că toate viitoarele mame încearcă să-şi cumpere puţină încredere, fără să ştie că, atunci când copilul urlă la ora patru dimineaţa, marca mesei de schimbat scutece nu mai contează. Dar pentru Annie, cred că este şi o cale de a se apăra de îngrijorarea pentru mama, a cărei stare rămâne critică. În parte, de asta nu i-am spus lui Annie despre excursia mea la pădure de săptămâna trecută, nevoind să le adaug pe Marge şi pe „Jo" în tot ghiveciul.

– O bere, Elliot? Am aici câteva reci.

Annie îmi aruncă o privire consternată, care vrea să zică: „Mamă!" OK, poate că întâlnirea pentru discutarea „aspectelor practice" n-a mers chiar strălucit. Iar eu înrăutăţesc lucrurile.

– Annie nu poate să bea, aşa că nu beau nici eu.

Aruncă o privire prudentă spre Annie, care afişează o augustă indiferenţă faţă de un asemenea sacrificiu. După un moment, îl priveşte scurt, pe furiş. Percep o tensiune hormonală în încăpere.

Elliot se ridică şi trage nervos de manşetele cămăşii.

– Cred că ar fi mai bine să plec.

Aşteaptă ca Annie să spună „Nu, mai stai", dar ea tace mâlc.

– Am să ies şi eu. Se ridică amândoi brusc de pe canapea, într-o sincronizare jenantă. Păi, la revedere, murmură Annie, fără să-l privească în ochi.

Spre surprinderea mea, dar şi a lui Annie, Elliot se apleacă şi o îmbrăţişează.

– Spune-mi dacă pot să fac ceva, îi şopteşte.

Annie închide ochii – sunt gata s-o şterg discret –, apoi se trage brutal din strânsoarea lui, ca şi cum şi-ar veni în simţiri.

– Sunt însărcinată, nu handicapată.

Dumnezeule! „El încearcă", şoptesc spre ea, în timp ce el se îndreaptă, respins, spre uşă. Mă doare sufletul pentru amândoi.

– E şi copilul lui Elliot, Annie, îi spun după aceea.

Annie îşi ia geanta.

– O să fie un Broom, nu un Latham.

– Totuşi, mă întreb..., spun cu grijă.

– Ce?

Annie îşi umflă nările, ca un avertisment pentru o eventuală neloialitate.

– Există o energie palpabilă între voi doi. O simt.

– O energie de genul „mi-ai futut viaţa"?

– Nu. O scânteie. O atracţie. Felul în care te-a îmbrăţişat, Annie... Pufneşte dispreţuitor, dar ochii i se umplu de lacrimi. Întoarce capul încercând să le

ascundă de mine. Cum poţi să nu încerci măcar să faci lucrurile să meargă, draga mea?

Îşi muşcă buza de jos, mormăind ceva despre Elliot care nu vrea copilul, Elliot care n-a pierdut timpul şi a trecut la altcineva.

Mă întreb dacă e aceeaşi fată pe care mi-a descris-o Helen la telefon. „Prietenă de familie, lucrează la casa de licitaţii Christie's. Foarte tolerantă faţă de *situaţie*", a spus. „Ai putea să ai o discuţie cu Annie despre asta." Tupeista! „În orice caz, e mult mai bine pentru copil să ştie din capul locului că părinţii lui nu sunt împreună, decât ca ei să încerce şi să dea greş, şi să-l afecteze psihic pe copil cu o despărţire", a spus. „Toţi experţii zic asta."

Au! Îmi muşc limba, încercând să n-o iau personal.

– Mă duc s-o văd pe buni. Se duce la uşă şi o deschide. Londra năvăleşte înăuntru, umedă şi grea. O să-i pun din nou înregistrarea din pădure. Ciocănitoarea.

Gândurile îmi năvălesc în cap, urlând, agitându-se, trăgându-mă înapoi, în direcţia pădurii. Marge. Fingers.

– Bine, Annie. Succes!

Nu mă pot opri să nu mă gândesc la divagaţiile lui Marge. Aiureli, după spusele lui Fingers. Dar cu siguranţă nu e senilă. De fapt, părea relativ lucidă, deşi o mai lua pe arătură. Nu ştiu ce să cred.

Am luat de multe ori telefonul s-o sun pe Caroline, apoi l-am lăsat jos. Nu vreau s-o zăpăcesc şi pe ea. În plus, nu-i uşor să te dezbari de vechile năravuri: nu reuşesc să renunţ la credinţa că, dacă ţin totul secret, pot să stăpânesc, să modelez povestea, să opresc trecutul să se reverse în prezent. Iar prezentul devine tot mai presant. În fiecare zi, copilul nenăscut al lui Annie se apropie tot mai mult de

pătuțul din dormitor, deasupra căruia atârnă caruselul cu copaci, tremurând în așteptare.

Eu am făcut ce aveam de făcut, nu-i așa? Cel puțin, ducând-o pe Annie în pădure. De ce să risc săpând mai adânc? Mama mă proteja de ceva, acum sunt sigură de asta. În această ciudată lume sălbatică dintre viață și moarte, un loc în care nu pot s-o jelesc și să merg mai departe, iau decizia să renunț. În momentul ăsta, trebuie să dedic toată atenția mea copilului. Lui Annie. Mamei. Muncii.

Îi scriu un e-mail agentei mele, încercând să par cât mai dinamică: „Dragă Pippa, cum merge treaba? Putem să ne punem la curent la un telefon săptămâna asta?" Apăs pe „send". Aud soneria.

– Sylvie! Helen pășește în apartamentul meu. Intensă. Cu pantofi fără tocuri. Se întâmplă ceva. Deja i-o fi dat raportul Elliot? Poate nu vrea ca primul lui născut să doarmă într-un pătuț modest de la solduri, ci într-unul de la Paris, decorat cu dantelă. Cum s-a desfășurat summitul războiului rece?

Ezit. Setată pe optimism.

– O să ajungă la o înțelegere, zic, iar ea mă privește îngrijorată de o asemenea perspectivă. Helen, hai să vezi camera copilului.

De data asta, camera lui Annie e dereticată minuțios cu ocazia vizitei lui Elliot. Pot să risc.

– Cam devreme de aranjat camera copilului, Sylvie. Poartă ghinion.

Pentru un moment, pare înspăimântată, de parcă cel mai rău lucru n-ar fi ca Annie să aibă copilul, ci să-l piardă.

– Doamne, știu. Dar pătuțul a sosit ieri și Annie a insistat să-l montăm și să vedem cum arată. Am petrecut ore întregi

în purgatoriul coletelor azi-noapte. N-ai idee. Aruncă o privire. Annie e plecată. N-o să se supere.

O să se supere. Dar vreau s-o asigur pe Helen că suntem împreună în povestea asta, într-o măsură mai mare decât ar părea. În plus, ea a sugerat ca Elliot să vină astăzi. Pare să se mai îmblânzească un pic.

Deschid uşa de la camera lui Annie. Lumina reflectată de canal vălureşte pe pereţi. Camera e sclipitoare.

– Drăguţ, nu-i aşa?

Stă în uşă cu palmele împreunate pe nas. Aştept să spună ceva. Arată spre pervazul ferestrei, unde terariul se răsfaţă în lumină.

– O, Annie adoră ăsta.

– E unul de-ale mele. Eu... eu am o firmă. O firmă mică de terarii.

Mi se ridică părul de pe braţe.

– Cineva i l-a dat mamei. E în spital...

Mă opresc când văd expresia de pe faţa ei.

– Dumnezeule mare! Dar... ăsta..., zice şi arată spre caruselul din copăcei, atârnat deasupra pătuţului. De unde ai ăsta?

– O, e foarte vechi. Tata mi l-a făcut.

– *Tatăl... tău?* bâlbâie ea.

– Era tâmplar, explic eu, cu mândrie. Unul foarte bun.

La informaţia asta, Helen pare să sufere un scurtcircuit. Gura i se deschide şi se închide, ochii i se agită în orbite.

– Cine era? Îşi frământă degetele. Numele. Numele!

– Robbie Rigby. Lucrările lui sunt piese de colecţie acum. Ai auzit de el?

49. HERA. *Acum*

M-am auzit scoțând un mic icnet urât. Transpirația mi-a lipit bluza de spate. E ca și cum aș călări focosul nuclear al menopauzei. M-am lăsat pe patul lui Annie acoperindu-mi gura cu mâna și încercând să mă alin cu mirosul chimic familiar al lacului de unghii. Trebuie să-mi stăpânesc senzațiile. Panica. Respiră, Helen, respiră.

Nu înțeleg.

Deasupra pătuțului atârnă caruselul din lemn care s-a învârtit în visele mele timp de patruzeci de ani blestemați. La fereastră se află terariul pe care l-a făcut special cea mai talentată meșteră de la firma mea în urmă cu câteva săptămâni.

– Mama ta e în spital, zic, iar vocea mea iese ca un cârâit. Cum se numește?

– Rita, răspunde ea cu glas șovăielnic. Rita Murphy. Mă uit din nou la caruselul cu copaci, clătinând din cap, incapabilă să procesez. Sylvie adaugă: Și-a păstrat numele de fată.

– Big Rita, șoptesc, iar cuvintele sună în gura mea dulce și prețios, precum o felie de cheesecake.

Deci s-a măritat cu Robbie. Și a avut o familie a ei. Simțind un amestec de bucurie și gelozie copilărească, mă uit fix la Sylvie căutând asemănarea. Deși mai brunetă, seamănă un pic cu Robbie, cu pometii aceia înalți și ochii strălucitori de pădureancă. Dar cu Big Rita? Nu. Cu siguranță, nu i-a moștenit picioarele. Dar, pe de altă parte, nici în mine nu e prea mult din mama.

– Doar nu tu ai lăsat terariul la spital pentru mama, nu? întreabă Sylvie, cu un râs nervos.

– Am vrut să înlocuiesc ceea ce a distrus familia mea.

– Familia ta?

Sylvie face un pas înapoi. Ochii ei scânteiază într-un negru-auriu gitan. Își încrucișează brațele la piept.

– Mama ta a fost bona mea. Când eram mică. Pe măsură ce vorbesc, lupt cu emoția copleșitoare. Brusc, simt cum crusta protectoare așternută peste inima mea e gata să plesnească precum un călcâi uscat. Iartă-mă. Poți să-mi dai un pahar de apă?

Sylvie nu răspunde. Nu-mi aduce nici apă. Mijește ochii până ajung ca niște seceri. O întrebare plutește în aer.

– Accidentul a fost în ziar. Căzătura de pe stâncă, rup eu tăcerea stânjenitoare, simțind nevoia să mă justific. După toți anii ăștia. Am..., zic, dar vocea mi se frânge, găsit-o.

Mâinile lui Sylvie, mâini abile de make-up artist, se strâng și se frământă pe lângă corp. I-a pierit culoarea din obraji, iar din machiaj n-a mai rămas decât un pic de rimel.

– Am sunat la spital, la cel menționat în articol. Am aflat că a fost transferată la o secție de specialitate din Londra. Mă crispez amintindu-mi cum am intimidat-o pe tânăra asistentă de la recepție ca să-mi dea informații. A ieșit din comă? E bine?

– Nu încă.

Lui Sylvie îi tremură buza de jos. Mă privește cu o intensitate stânjenitoare.

– Habar n-am avut că e mama ta. Nici măcar n-am știut că mama ta e bolnavă. Elliot nu-mi spune nimic! Nimic! Trebuie să-l citesc ca pe rune. Nu suntem apropiați... Vocea mi se frânge din nou. Disimulez cu o tuse. Mă ustură ochii de parcă tai ceapă. Clipesc să-mi îndepărtez lacrimile. Eu nu plâng niciodată. Eu *nu pot* să plâng. Mama ta... Doamne, mama ta a fost... o inspirație. O inspirație totală. Pentru firma mea. Totul. Totul a fost

pentru ea. Repararea de obiecte sparte. Sticlă spartă reciclată și suflată din nou...

– Știu cine ești.

Simt că tresar. Îmi ating cicatricile din spatele urechilor, cusăturile dintre Hera și Helen. Nu știe. N-are cum.

– Ăăă... poftim?

– Fata din ziarul vechi pe care l-a păstrat mama. Vocea ei devine mai profundă pe măsură ce i se conturează certitudinea. Fata Harrington.

Nu, nu. Nu ea. Ridic bărbia, îmi potrivesc pe chip masca de Helen și încerc să zâmbesc.

– Cred că greșești, spun slab, și știm amândouă că nu e așa.

– Ochii tăi, zice Sylvie, cu o expresie pătrunzătoare, ca și cum s-ar uita direct prin mine. Exact aceiași.

Sunt gata să protestez, să neg totul, dar, dincolo de fereastră, cineva începe să zdrăngănească la o chitară. Și dintr-un motiv pe care nu-l pot preciza, simt că nu pot minți sunetul acelei chitare. Sau pe Sylvie.

– Am dreptate, nu-i așa? Helen?

Înclin capul. Demascarea e dură și dureroasă, ca și cum aș fi jupuită de piele.

– La naiba, Helen. Sylvie se așază pe pat și își lasă capul în palme. Ridică privirea spre mine, trăgându-și de obraji în jos cu vârfurile degetelor. Elliot știe că bunica lui Annie a lucrat cândva pentru familia ta? Legătura? întreabă cu glas stins.

Clatin din cap.

– Elliot nu știe nici măcar numele Ritei. Piciorul îmi tremură involuntar, iar pantalonii mi se întind pe coapsa slabă. Lui nu i-am spus niciodată..., încep să explic, dar mă opresc. Familiei mele i s-a întâmplat ceva teribil cândva. Cu mult timp în urmă. Am fost o paria. Toată lumea noastră a fost distrusă. Eu... mi-am schimbat numele, după cum vezi. M-am căsătorit. Mi-am construit o nouă viață.

Se încruntă spre mine.

– Dar de ce nu i-a spus Elliot lui Annie despre afacerea ta cu terarii? Dacă i-ar fi spus, ar fi zis ceva când a văzut terariul ăsta acolo.

– Presupun că nu vrea să vorbească despre mine.

Îmi cobor privirea, umilită. E varză femeia, se gândește, cu siguranță. Nu e apropiată de fiul ei. E o mincinoasă. O prefăcută. O mamă rea. Dar când mă uit la ea din nou, ochii Sylviei sunt blânzi, plini de înțelegere.

– Helen, spune, e ceva ce trebuie să știi despre mine.

50. RITA. *Octombrie 1972*

Un biscuit pe jumătate mâncat se înmoaie în pumnul strâns al lui Sylvie în timp ce ea doarme la adăpostul umbrelei în dungi. Rita i-l ia din mână, alungă de pe el gângăniile de nisip şi îşi înveleşte grijulie fetiţa cu o păturică roz, una pe care a tricotat-o în serile de vară. Azi e una dintre acele zile glorioase de toamnă târzie, nefiresc de calde. Dar briza e răcoroasă, anticipând lunile de iarnă, cu guturaiul, cu focul duduind şi ghemuitul pe canapea.

Rita scoate mărunţişurile adunate de pe plajă într-o găletuşă roşie, mişcându-şi mâinile rapid, cu dibăcie, şi le împrăştie într-un arc, ca pe cărţile de joc.

– Ia uite, spune ridicând privirea spre Robbie, cu un zâmbet, şi simte imediat slăbiciunea aceea, sau ce-o fi ea, care încă apare jos, în pântecul ei, de fiecare dată când se priveşte în ochi cu soţul ei.

Robbie stă întins pe o parte, cu capul sprijinit pe o mână, cu o expresie receptivă şi liniştită. Părul i-a crescut din mai, de la nunta lor – la starea civilă din Hackney, cu o rochie albă, scurtă, marca Miss Selfridge, o colegă model ca martor, băuturi la pub după aceea, fericire –, şi s-a decolorat de la soare, în timp ce a înotat zi de zi, departe în larg, până unde ajung bărcile de pescuit, ca un localnic.

Pe buzunarul din faţă al pantalonilor are un dreptunghi decolorat de forma unui portofel, iar cheile casei lor umflă buzunarul celălalt. În spatele lui, soarele e auriu ca untul de Devon şi începe să coboare.

– Dacă aş avea sfoară, aş lega câte o etichetă de fiecare, cum ai făcut tu cu frunzele, îl tachinează ea, şi simte un val

de plăcere numai privindu-l. Ca referinţă. Nu cumva să uiţi.

Zâmbetul lui se întinde încet. Este autodidact, are o minte enciclopedică şi nu uită niciodată nimic. Uşor enervant, poate deja să identifice fiecare specie de alge marine de pe mica lor plajă locală. Zice că e pe cale să devină un arenofil. („Un ce?" „Un iubitor de nisip.") Să sperăm. Căsuţa lui a fost deja vândută, iar pădurea este un loc în care n-ar mai îndrăzni să se întoarcă.

S-au mutat luna trecută de la Londra la Devon. Chiar dacă, pe de o parte, regretă oraşul – Robbie, nu –, se bucură că au plecat din apartamentul lor înghesuit, închiriat, iar Sylvie poate respira aer curat, nu fumul de la autobuzul numărul treizeci.

În fiecare dimineaţă se trezeşte în ţipătul pescăruşilor şi cu un set inedit de sentimente: e în vacanţă; a ajuns acasă. Nu doar ideea abstractă de *acasă* pe care o avea înainte, acel amestec confuz de jinduire şi ataşament faţă de casa altora. Ci acasă, pur şi simplu, ca loc căruia îi aparţii.

Au planuri mari. Independenţă. Legume. Fructe. Găini. Şi un atelier de tâmplărie pe care el a început să-l construiască în grădina lor generoasă – deocamdată, doar echipamentele de prelucrare a lemnului sub o prelată. Casa în sine e mică şi compactă, precum o cabină pe vapor – dacă întinde braţele în camera lui Sylvie, poate să atingă peretele opus cu suprafaţa lui neregulată –, dar e tot ce-şi permit. Şi e cât s-a putut de departe de pădure, fără a cădea în ocean.

Acasă este oriunde sunt împreună, spune Robbie. Capacitatea lui de a se adapta o uimeşte pe Rita. Şi totuşi, e conştientă de sacrificiul pe care l-a făcut. Uneori, îl găseşte pe plajă ţinând în mâini un ciot de lemn adus de apă, cercetându-l

cu vârfurile degetelor ca şi cum ar comunica şi i-ar absorbi călătoria lungă de la puiet până la mare.

– Castan.

Ea, în schimb, arată spre flecare cochilie.

– Artemis. Ensis. N-ai vrea să calci pe asta. Melc-de-mare. Littorine. Pe astea le poţi mânca. Dar cer lămâie. El aprobă din cap ascultând atent. În stilul lui caracteristic, nu spune nimic, o lasă pe ea să turuie înainte. A, şi ăsta e, de fapt, un cioc de pasăre marină. Probabil una care desface scoici. Vezi forma? Ca să le poată deschide... Nu mă întreba denumirea latină!

El râde şi se întinde spre ea; îi ia faţa în mâini – palmele lui aspre sunt uşoare pe obrazul ei. De multe ori sfârşesc aşa, uitându-se unul la altul şi zâmbind prosteşte. Dar astăzi e altceva. Altceva îi preocupă astăzi. Ceva nerezolvat. Vede în ochii lui un nor, un semn de întrebare.

Sylvie, care întotdeauna se armonizează cu momentele de intimitate dintre părinţi, se trezeşte şi se agaţă să se tragă în sus, clătinându-se. Copil insistent şi iscoditor, e atrasă de mare, mereu o zbugheşte în direcţia aceea. Trebuie s-o supravegheze cu ochi de vultur.

– Vino încoace.

Robbie scutură nisipul de pe picioarele dolofane ale lui Sylvie, apoi se lasă pe spate şi o ridică deasupra capului, iar ea chicoteşte, înnebunită de plăcere.

Rita îi priveşte zâmbind. Însă ceva o roade. Încearcă să identifice sentimentul, senzaţia vagă că ceva nu e cum trebuie. Dar îi scapă. Ştie, pur şi simplu, că se intensifică în momentele perfecte în familie, ca acesta. Iarba firavă de pe plajă legănată de vânt. Giuvaierul întunecat al mării. *Excesul* inocent de iubire.

Robbie îi aruncă o privire lungă, piezişă. Sylvie îl apucă de nas, ca să-i dea toată

atenția. Fetița lui tata.

– Iar te gândești, nu-i așa? La ce-am vorbit azi-noapte.

Rita confirmă din cap și coboară privirea.

Robbie stă întins, cu Sylvie pe pieptul lui. Fetița dă din picioare, își umple pumnul cu nisip și îl aruncă.

– E riscant, Rita. Chiar și simpla încercare... vreau să spun, Walter...

Se oprește. I se întunecă fața. Numele lui Walter nu poate fi rostit fără a înghiți în sec pe urmă.

Nici Rita nu vrea să-și forțeze norocul. Au atât de mult de pierdut! N-a crezut că poți fi atât de fericit.

– Da, e o idee proastă.

Sylvie se repede în față, înhață cochilia de melc și o răsucește între degete. Când încearcă s-o guste, Rita i-o îndepărtează de la gură și clatină din cap. Dar nu i-o ia. Asta e lumea lui Sylvie, la dispoziția ei, s-o exploreze. Robbie e neclintit în asta. Chiar o așază pe Sylvie pe o creangă alarmant de înaltă în mărul din grădină, ținând-o atent, dar lăsând-o să se bucure de senzație, cu picioarele atârnând libere.

– Rita! zice Robbie împungându-i piciorul gol cu al lui. Nu putem salva pe toată lumea.

– Știu, știu.

Se așază mai aproape de el, întinzându-și picioarele lungi, arămii, și privește în sus. Cerul e imens, norii sunt sidefii, ca o carne sau un pește proaspăt gătit. Atât e de ajuns, își spune. Doar atât.

51. SYLVIE

– Chiar tu eşti? Helen îmi atinge faţa, ca şi cum aş fi un copil mort care a revenit la viaţă. Înţepenesc. Dumnezeule mare! spune cu glas răguşit. Puiul Pădurii!

Mă uit la ea fascinată, şocată, când lacrimile îi curg nestăpânite pe obraji, săpând şanţuri prin fondul ei de ten. Helen se destramă în faţa mea. Distanţa dintre noi dispare.

La fereastră, chitara lui Jake sună ca de pe altă lume. „Cântă mai departe", mă gândesc. „Te rog, cântă mai departe."

– Aveai ochii ca de mierlă. Arată radioasă, ca şi cum adevărata Helen ar fi erupt prin botox. E prima dată când o văd zâmbind cu adevărat. Erai înţepată toată de furnici. Obrajii tăi erau roşii ca focul. Mama nu mi-a spus niciodată asta. Sau că mi s-ar fi zis Puiul Pădurii. Ţi-am amestecat laptele praf cu apă din râu.

– Ai făcut tu asta?

E ca şi cum o gravură ar apărea pe o pagină sub ochii mei. Boabe de lacrimi în genele mele.

– Din fericire, ai refuzat să te atingi de el.

Mă simt mândră de mine însămi ca bebeluş.

– Te voiam numai pentru mine, zice ea şi îşi trage nasul plângând inestetic, dar fără să-i pese. Iar mama, la fel.

Jeannie. Femeia cu ten imaculat şi bucle negre, din fotografia din ziar. Jeannie însărcinată, în faţa unei case de stuc, zâmbind, cu un băieţel atârnat de fusta ei. Şi, dintr-odată, aş vrea s-o cunosc.

– Dar tu n-aveai ochi decât pentru Big Rita, continuă Helen, iar ţinuta ei impecabilă e de-acum compromisă. Fornăie trăgându-şi lacrimile pe nas. Se

şterge cu mâneca de la cămaşă. O urmăreai cu privirea prin cameră. Dacă plângeai, alerga jos, te lua şi te liniştea, ca o bonă, da, da, dar mai mult, ca şi cum ar fi fost născută să facă asta.

Îmi palpită inima. E ca şi cum o uşă spre trecut s-ar fi deschis puţin câte puţin. În spatele ei, o văd pe Rita tânără, pe picioare şi plină de viaţă. O femeie menită să atingă stelele. O mamă înnăscută. Contrastul cu ceea ce este acum, culcată pe un pat de spital, mă ucide.

– Voi două... Doamne! Parcă recunoşteaţi ceva una în cealaltă. N-aş putea să explic... (îmi lipseşte mama atât de mult încât mă doare) nici într-un milion de ani... Scotoceşte în poşetă după o batistă. Ziceai că ai şi o soră? întreabă, iar faţa i se umbreşte. Toată viaţa am tânjit după o soră. Ai fost sora mea pentru scurtă vreme. Se înseninează la loc. Cum o cheamă pe sora ta?

– Caroline, îi spun şi, în sfârşit, îmi pierd stăpânirea de sine. Poţi să-mi împrumuţi batista ta?

– Lasă-mă pe mine. Îmi tamponează ochii. Îi simt respiraţia cu miros de mentă. Poate de gin. Se trage înapoi şi mă priveşte intens, în timp ce i se naşte o întrebare: Ce ţi s-a spus despre toate astea, Sylvie? În copilărie.

Simt un ghimpe-n piept.

– N-am vrut să ştiu, îi spun.

Remarc o licărire în ochii aceia palizi, ca de ogar.

– Ştii ceva? Poţi să digeri tot adevărul?

Mă gândesc la fetiţa care eram când mă căţăram în măr, la toate aspectele mele pe care mi le-am reprimat. La Steve spunând: „Nu te duce acolo, Sylvie. Aminteşte-ţi, nu asta te defineşte". Şi aud chitara lui Jake, acum mai tare, mai insistent, răsunând de peste canalul verde şi neclintit. Un acord. Două.

– Vreau să știu totul.

Luminile de la British Museum se perindă pe fereastra taxiului, un déjà-vu, o defilare de coloane, și piatră, și cer albastru ca lapislazuli. Câteva minute mai târziu, taxiul virează pe Great Portland Street.

– Am ajuns.

Helen nu-și poate ascunde anxietatea din voce – ca o vioară dezacordată – și asta îmi agravează neliniștea.

Intrăm în fugă într-o clădire mare, deteriorată pe la colțuri. Încă nu vrea să-mi spună unde mergem și de ce. Tot ce știu e că a dat un telefon scurt înainte de a pleca.

– Ai încredere în mine, spune.

Nu am, sau nu prea. Dar, pentru prima dată în mulți ani, am încredere în mine însămi, în faptul că pot să gestionez adevărul, că n-o să mă las copleșită de el.

Ajungem la un lift mic, metalic, precum cuștile acelea de protecție împotriva rechinilor. Helen nu vrea să intre în el – „Mai bine mă cațăr pe burlane" –, așa că escaladăm cinci etaje pe scări. Ușa apartamentului nu e încuiată – cineva ne așteaptă. Inima începe să-mi bubuie în piept. Ezit. Îmi simt picioarele grele, ca de piatră. Helen mă împinge înăuntru și închide ușa în urma noastră, cu un zgomot metalic de înaltă securitate. E întuneric înăuntru. Aer stătut. Pereții sunt decorați cu triste trofee exotice de vânătoare: un cap de antilopă, un rinocer uriaș. Pe dușumea se află o piele de tigru, roasă de molii. Arată ca un club al unor domni în vârstă, genul care exclude femeile, cu tapițerii de piele și plin cu sute de obiecte moarte.

– Avem companie, spun, intimidată, gesticulând în jur spre lucrările de taxidermie.

– Uf! Lucrurile oribile ale lui Don. Tata nu vrea să se despartă de ele.

Îmi ia un moment să fac legătura. Poveştile din ziare, ascunse atâta vreme de mama, încep să capete sens. Sunt pe cale să aflu adevărul, părţile pe care le-a îndepărtat cu foarfeca. Inima îmi bate mai repede.

Ochi de sticlă ne urmăresc în timp ce traversăm salonul şi intrăm într-o cameră mai mică şi mai întunecoasă, supraîncălzită până la leşin, mobilată cu antichităţi lustruite şi luminate discret cu lămpi într-o nuanţă de verde. Este genul de cameră în care, instinctiv, copiii fac obrăznicii. Din nou, Helen închide uşa în urma noastră. Mă încearcă o vagă senzaţie de claustrofobie. Doi ochi – de un albastru electric, ochii lui Helen, ochii lui Elliot – privesc fix din semiîntuneric.

Un bărbat în vârstă, slab, cu o înfăţişare mai degrabă bolnăvicioasă, stă drept, într-un fotoliu de piele. Poartă un papion stilat, bleumarin cu picăţele, înclinat într-o parte, ca şi cum şi l-ar fi pus în grabă pentru această ocazie. Încă mai poate fi recunoscut bărbatul stresat din ziar, care ieşea în grabă din tribunal.

Lângă el, pe o măsuţă, se află un bol cu nuci. Alături, un spărgător de nuci din argint. Într-un coş de nuiele, un ou de struţ îmbrăcat în sticlă. Totul este încremenit într-o atmosferă apăsătoare. Totul pare încărcat de semnificaţii. Imediat simt nevoia să plec.

În timp ce Helen îl pupă grăbit pe amândoi obrajii, el mă cercetează peste umărul ei.

– Tată, ea e Puiul Pădurii, spune, iar vocea i se umple de entuziasm. Copilul găsit. Am găsit-o.

Dureros de încet, tatăl îşi pune ochelarii care-i atârnă de un lănţişor în jurul gâtului şi se uită iscoditor la mine,

încruntându-se, cu o expresie de curiozitate rece.

– Așa cum ți-am explicat la telefon, tată, ea este fiica adoptivă a lui Big Rita. Și... ține-te bine, mama lui Annie. O să-ți explic mai târziu cum s-a întâmplat. Adolescenți cu smartphone-uri, în principiu. Tatăl pare într-o confuzie ușor de înțeles. Își scarpină pliurile gâtului scofâlcit. Sylvie, acesta este tatăl meu, Walter Harrington.

Mă chinui să zâmbesc. Transpir. Abia pot să respir aici. E ceva toxic, dezgustător în praful pe care l-am stârnit cu picioarele.

– Fată dragă, îți datorez scuze.

Walter are o voce șuierată.

Scuze? De ce? Pentru un moment, stau pur și simplu și mă holbez la el, uitând de bunele maniere. Inima mi-o ia razna.

– Mai bine ai sta jos. Helen mă duce către un fotoliu alăturat, ca o mătușă agitată, și mă împinge jos, pe el. Nu există o cale ușoară de a-ți povesti asta, Sylvie.

Îl privesc pe Walter cum își aranjează papionul, cu o expresie severă. Simt în cameră o scădere de presiune care-mi dă o durere de cap. Vizita asta pare că ar putea exploda în orice direcție. De ce am avut încredere în Helen? De ce mă aflu aici?

– Tata și menajera lui – o psihopată numită Marge –, ei au plănuit totul, spune Helen, cu vocea gâtuită de furie, în timp ce o venă îi pulsează sub ochi. Ca tu să fii găsită în pădure.

Până și măștile africane de lemn de pe pereți strigă: „*Ce?*“

– Marge te-a pus pe buturuga aceea, zice Helen scuturând din cap, ca și cum nici ei nu i-ar veni să creadă. Ea te-a lăsat acolo. Mama ta naturală n-a suportat s-o facă.

– Asta e un soi de glumă?

M-a părăsit. Numai că n-a fost mama mea? A fost Marge? Marge cu rulourile ei

cu gem de smochine. Camera pluteşte în lumina verzuie a lămpilor.

– Mă tem că nu, răspunde Helen, iar chipul i se umbreşte de regret. Noi, ceilalţi, habar n-am avut în momentul acela. Absolut deloc. Te rog să crezi asta. Big Rita n-a ştiut niciodată, nu-i aşa, tată?

Walter îşi ridică ochelarii, care îi lasă câte un semn de fiecare parte a nasului.

– Corect. Deşi m-am temut că o să se prindă.

Sentimentele mele se fugăresc ca nişte copii furioşi. Nu ştiu cum să mă port. Ce să spun. Ce să fac. Acum nu-mi mai pasă cine a murit, cine a ucis. Trebuie să plec. Dar când încerc să-mi mişc picioarele, le simt neputincioase, ca de gelatină.

– După ce a murit Don, tata a alungat-o pe Big Rita din viaţa noastră. În mod brutal, zice Helen, iar gura i se strânge de mânie într-o linie subţire. A obţinut un ordin judecătoresc. Ca un avocat, nu-i aşa, tată? A ameninţat-o, i-a zis că dacă vorbeşte cu presa, sau cu oricine altcineva, despre ce s-a întâmplat în vara aceea, îi distruge viaţa din temelii, îi târăşte numele în noroi.

– Tu... tu... Simt că leşin de furie. *Ticălosule!*

Walter îşi ridică mâinile defensiv.

– În apărarea mea, eram mai nebun decât nevastă-mea pe vremea aceea. Doar că nu-mi dădeam seama atunci.

– Cere-ţi doar iertare, da? spune Helen cu răceală. O dată în viaţa ta, tată.

Walter îşi înclină capul. Creştetul lui arată palid şi fragil, ca oul de struţ din coş.

– Regretele mele cele mai adânci, Sylvie.

Nu mă pot uita la el, la acest om închis în sine, privilegiat, care crede că e deasupra oricăror reguli şi tratează un copil ca pe o păpuşă.

– In mod egoist, m-am gândit că pruncul, adică tu – Doamne, ce ciudată e viaţa! –, ar putea să-mi salveze căsnicia. S-o salveze pe frumoasa mea Jeannie. Totul începe să pară ireal. Regizat. Am stat deoparte, chiar şi după ce m-am întors din străinătate; m-am ascuns aici, în apartamentul ăsta, numai ca să-i dau şansa să creeze o legătură cu tine, copilul după care tânjea, în linişte, în pădure.

Simţindu-mă vulnerabilă, fără apărare, încerc iar să mă ridic, dar picioarele tot nu mă ascultă, aşa că mă afund înapoi în fotoliu.

– Nu m-aş fi gândit niciodată la o asemenea absurditate de capul meu. Marge mi-a prezentat ideea, ca pe o şansă unică în viaţă, un... un noroc neaşteptat. Îşi freacă obrajii uscăţivi cu degetele lungi, subţiri. Nu gândeam cum trebuie.

Mă prind de braţele fotoliului, cum face Caroline în avion, când trece prin turbulenţe. Am nevoie de Caroline. Ar fi trebuit să-i spun că vin aici. M-ar fi oprit.

– Avem nevoie de ceva de băut.

Helen începe să clincăne pahare pe o măsuţă cu rotile. Îmi pune în mână un gin tonic. Iau o sorbitură şi simt că alunec din plasa de protecţie pe care mi-am ţesut-o în jurul meu. Încercând să mă agăţ de ceva ca să mă opresc din cădere.

– Marge mi-a dat informaţii mai degrabă vagi în privinţa ta, explică bătrânul şi îşi împinge cu degetul ochelarii pe nas. Dar pot să-ţi spun că mama ta era tânără, nouăsprezece ani, cred, şi deja foarte, foarte însărcinată atunci când şi-a dat seama. Mă tem că nu ştia numele întreg al tatălui tău. Un marinar sau aşa ceva. A născut acasă, pe ascuns, moşită de propria mamă, dacă-mi amintesc bine. Trăiau în cealaltă parte a pădurii, o familie religioasă, strictă. Săraci lipiţi. Oameni retraşi. Dar Marge îi cunoştea – ea cunoştea pe toată lumea, îşi

făcuse o ocupație din asta - și le-a oferit o cale de ieșire. A schițat o grimasă și ceva ce putea fi o umbră de vinovăție a trecut pe chipul lui. Nu cred că a prea avut de ales mama ta. Nu cum fac fetele acum.

Gheața din paharul meu crapă. La fel, ceva din mine. Sunt lovită de o dorință copleșitoare de a mă întoarce în timp și de a smulge copilul dintre toți oamenii aceștia - nu doar din familia de la țară în care m-am născut, dar și din familia Harrington. În momentul următor, în timp ce o înghițitură de gin îmi arde gâtlejul, îmi vine în minte că exact asta este ceea ce au făcut părinții mei. „Adevărul" vorbește mai puțin despre acea vară însângerată, cât despre darul gesturilor mărunte, cotidiene de dragoste ale părinților mei adoptivi - despre ceea ce s-a născut, mai degrabă decât despre ceea ce s-a pierdut. Îmi place să mă văd acum în oglindă pentru prima dată în viață.

- Sunt sigur că mama ta a sunat anonim la poliție în noaptea în care a fost împușcat Don, zice Walter, apoi tace un moment, rememorându-și evenimentele. Sigur, ea ar fi trebuit să fie plecată la data aceea. Pe un vapor.

- Un vapor?

Îmi trag respirația. Jo.

- Un vas de croazieră, confirmă Helen, întinzându-mi o batistă. Muncea la bucătărie. Asta îmi rupe inima. Puține locuri de muncă sunt mai oribile decât o bucătărie slinoasă și plină de zăpușeală, sub nivelul apei. Voia să vadă lumea, spune Helen, cu vocea înecată. Nu-i așa, tată?

El confirmă din cap.

- Și a ajuns în Canada în cele din urmă. Dar nu imediat, zice și se simte o notă agasată în vocea lui. Așa cum ar fi trebuit.

Canada. Nici că se putea mai departe de familia ei. Mă întreb dacă i-a iertat vreodată, dacă acum are o familie a ei, un

soţ drăguţ, copii adulţi. Şi dacă le-a spus vreodată despre mine, sau sunt micul ei secret preţios.

– Dar în vara aceea a rămas prin preajmă, te-a tot verificat. Marge nu putea să scape de ea, era îngrozită că ar fi putut să te fure înapoi. Şi s-ar fi putut să facă asta dacă n-ar fi văzut cât de bine o îngrijeşte Rita... te îngrijeşte, vreau să zic. Te purta în braţe, îţi cânta, toate chestiile astea materne. Marge spunea că asta a făcut o mare diferenţă. A oprit-o, adaugă, ridicând din sprânceană cu un aer cunoscător, ca şi cum ar fi conştient de o situaţie pe muchie de cuţit. A fost cât pe ce.

Ceva alunecă în mine. Începe să se dezgheţe. Mă opun. E periculos să-mi imaginez că mama mea naturală era altfel decât lipsită de suflet. O tânără speriată şi manipulată. Annie, în altă epocă. Şi e ciudat, debusolant să mă gândesc că mama, pe atunci doar o bonă tânără, Big Rita a lui Helen, a fost cea care a putut, fără să fie conştientă de asta, s-o oprească pe mama mea naturală să mă ia înapoi, să întoarcă soarta, să mă ia de mână şi să mă conducă spre o viaţă complet diferită. Nu-mi încape în minte.

– E adevărat, Sylvie. Tot timpul ne simţeam urmăriţi, spune Helen. Simţeam pe cineva acolo, printre copaci, dar era atât de iute, atât de abilă, ca o creatură din pădure. De fapt, n-am văzut-o niciodată, zice şi pune o mână încărcată de bijuterii pe braţul meu. Stătea cât putea. Dar a trebuit s-o şteargă după ce a sunat la poliţie, altfel ar fi fost luată şi ea la întrebări. Trebuie să fi fost de-a dreptul înspăimântată.

Un sentiment nou se desface în mine, precum aripile stârcului. Un fel de iertare. Dacă nu iertare, înţelegere. Şi o tristeţe atât de blândă şi clară, încât o simt ca pe o eliberare.

– Aşa că vezi tu, Sylvie, spune Walter scoţându-şi ochelarii şi frecându-şi ochii umezi, planul nebunesc al lui Marge a picat. Iar eu te-am trădat pe tine – şi pe mama ta naturală. Am promis că o să-ţi ofer toate avantajele şi n-am făcut asta. Vina e a mea, numai a mea.

Copilăria mi se derulează rapid, imperfectă şi fericită: plaje bătute de vânt; mărul noduros din grădină; tata în atelierul lui, cu un creion de tâmplar după ureche; eu şi Caroline repezindu-ne în casă cu mâinile pline de flori sălbatice pentru mama, iar mama radiind şi spunând: „Uau! Nu sunt eu cea mai norocoasă, cea mai răsfăţată mamă din lume?" Înghit în sec. Simt un val de mândrie şi îngâmfare.

– Am avut toate avantajele, Walter.

– Şi o scăpare al naibii de norocoasă, aprobă Helen, dându-şi pe gât băutura.

– Uite, Sylvie, dacă ai nevoie de ceva, absolut orice, o proprietate, bani..., începe Walter.

– Nu vreau nimic de la tine. Mă ridic. Picioarele mele şi-au revenit. Sunt ca oţelul. Nimic.

– O să mă revanşez faţă de Annie şi copilul ei, zice Walter ducând o mână la piept. Îţi dau cuvântul meu.

Mă abţin să-i zic „Să te ia toţi dracii" pentru că lui Annie i-ar putea fi util tot ajutorul pe care-l poate primi, şi pornesc ţintă spre uşă.

– Chiar trebuie să pleci, Sylvie? spune Helen, ca şi cum aş pleca mai devreme de la o petrecere. Stai să mai bem un pahar.

– Până la urmă, iată-ne ajunşi aici, spune Walter neclar, cu mirare. Terminăm aşa cum am început. Cu un copil. Îşi uneşte vârfurile degetelor. În frigider e o sticlă de şampanie Krug excelentă, spune ridicând privirea spre Helen. De data asta am putea să sărbătorim. Nu să jelim.

– Numai că nu era nevoie s-o jelim pe surioara mea, nu-i aşa, tată?

Atmosfera din încăpere se schimbă brusc. Îmi îngheaţă mâna pe mânerul uşii.

– Nu acum, Helen, murmură Walter, cu un râs stânjenit.

– De ce nu? întreabă ea răsfrângându-şi buza de jos. Ţi-e ruşine că o să afle Sylvie?

Camera e tot mai mică şi mai încinsă. Simt că mă aflu în prezenţa unui secret de familie atât de întunecat încât nu vreau să-l aud.

Helen mi-l spune oricum.

– Am avut o surioară cândva, Sylvie. Tata ne-a spus că a murit la spital, la o oră după ce s-a născut, povesteşte, cu o voce dură şi rece. Dar nu e adevărat.

Walter priveşte fix, în gol. Înghite cu greu în sec, semn că ştie ce urmează.

– Doar că nu era destul de bună, nu-i aşa, tată? Era defectă. Monstruoasă.

– Era copilul lui Don. Nu al meu. Cuvintele lui Walter ies frânte, ca şi cum papionul i s-ar fi strâns în jurul gâtului. Mama ta n-ar fi făcut faţă.

– Ai minţit-o! A înnebunit efectiv de durere!

– M-am gândit că era mai bine aşa. Toată lumea a gândit asta. Era vânătă. Nu respira cum trebuie. Iar faţa... faţa aia îngrozitoare...

Walter închide ochii şi îşi apasă tâmplele cu degetele, încercând să oprească imaginile.

Camera începe să freamăte. O posibilitate îngrozitoare se cristalizează. Ceva atât de tulburător, încât creierul meu zvâcneşte înapoi, ca un cal speriat.

– Era un palat despicat, tată. Doar un palat despicat, sunt sigură de asta. Dar tu ai văzut un monstru. Pentru că tu ai văzut copilul lui Don. Dacă ar fi fost fiica ta...

– Nu era. Faţa lui se aprinde, schimonosită de răutate. Nu era a mea, la

dracu'!

Freamătul îmi roieşte în cap. Camera începe să se clatine şi să se contracte violent. Mă reazem de perete.

– Eşti bine, Sylvie? Eşti albă ca o foaie de hârtie.

Faţa lui Helen se apropie, trăsăturile i se amestecă, precum o pictură de pe care se scurg culorile.

Încerc să scot câteva cuvinte. Îmi simt limba umflată. Telefonul începe să-mi sune în geantă. Împing paharul deoparte şi mă uit la ecran, îngrozită. E de la spital.

52. RITA. *Acum*

O ciocănitoare. Un sunet ca de daltă. Un cioc lovind o scoarță. Sau un craniu. Dar Rita nu vede pasărea. Nu vede nimic. Cineva a stins stelele. E întuneric. Pe Robbie nu-l deranjează. Poate să distingă copacii noaptea ca pe o hartă de la Ordonance Survey[19] sub lumina unei lămpi de birou. Robbie știe unde anume se află pe o cărare după cum sună vreascurile zdrobite sub talpă. Rita are nevoie de Robbie. Bâjbâie împrejur, cu brațele întinse, ca într-un joc de-a baba-oarba, căutându-l, ca pe un gând care îi scapă. Apoi își amintește: Robbie nu e acolo. Robbie e mort. E singură. E singură de zece ani. Și chiar dacă iese din pădurea asta, tot singură o să fie, așa că n-are rost să iasă, nu-i așa? Poate să rămână acolo. Să se dezintegreze în tihnă. Să se întindă pe salteaua moale a pământului, în timp ce pasărea ciocănește și frunzele uscate cad rotindu-se din cer. E mai ușor așa.

Genele Ritei sunt lipite, sigilând întunericul dinăuntru. O mână o apucă pe a ei. Încearcă să se scuture – ea e ocupată să moară acum! –, dar e puternică precum menghina unui tâmplar. Îi simte bătăturile, pielea îngroșată de sub verighetă, micile cicatrici dure de la ciocane și cuie scăpate în mână, și aude vocea lui Robbie, a lui Robbie care nu e aici, care îi lipsește ca un membru amputat, Robbie care spune: „Să nu dea dracu' să renunți, Rita Murphy. E nevoie de tine". Apoi simte ceva venind din direcția vieții și având o structură precum cea a unui copac – cercuri anuale concentrice, ținute împreună de linii radiale –, în timp ce el o trece în goană prin umbre către o minusculă scânteie de lumină alb-albăstruie, mâna lui

strângând-o pe a ei, apoi, din adâncul liniştii, aude o voce spunând:

– Rita? Rita, clipeşte dacă mă auzi.

Agenţie guvernamentală de cartografiere din Marea Britanie

53. HERA. *Acum*

Îmi ciocănesc agitată dinţii cu unghia. Când se întoarce Sylvie de la spital cu veşti? Nu suport să nu ştiu ce se întâmplă. Apartamentul ei pare mai mic şi mai roz ca oricând, precum interiorul unei migrene.

Am implorat-o să mă ia cu ea la spital. Chiar am intrat în lift, învingându-mi frica de zdrăngănitul cu care se închide precum o celulă, doar ca să mai petrec câteva secunde cu ea. Abia putea vorbi. Doar a spus cu voce şoptită, gâtuită: „Mai spune-mi despre surioara ta, mai spune-mi ceva". Aşa că i-am povestit cum, la douăzeci şi ceva de ani de la naşterea ei, un pliant de la o organizaţie caritabilă a aterizat prin fanta pentru corespondenţă din uşa apartamentului meu din Battersea, înfăţişând o serie de copii din ţări slab dezvoltate născuţi cu palat despicat. Cum am recunoscut faţa surioarei mele în feţele lor, cum am căutat-o, dar nu i-am dat de urmă.

După ce a ieşit din clădire, Sylvie a luat-o la fugă spre metrou.

– O să-i ţin companie lui Annie în timp ce aşteptăm veşti, am strigat după ea.

Nu sunt sigură că m-a auzit.

Încă stăteam în stradă, ameţită, întrebându-mă de ce m-a întrebat Sylvie despre palatul despicat şi dacă era în stare să meargă cu metroul, când a sunat Edie. Tocmai primise un apel foarte bizar de la tata, după cum a spus. Ce naiba se întâmpla? Am turuit fără să respir. Nu, n-a luat-o razna, totul era adevărat. Declarând stare de urgenţă, a insistat s-o iau şi pe ea la apartamentul lui Sylvie. Aşa că iată-ne aici pe toate. Aşteptând.

Au trecut deja douăzeci de minute. Suspectez că ne-am depăşit timpul, după

expresia de pe faţa lui Annie, care părea să ne întrebe ce căutam acolo.

– Dar Annie e o fată grozavă! exclamă Edie într-o şoaptă nedisimulată, câteva minute mai târziu, trecând agitată pe lângă ea în apartament. De ce nu mi-ai spus?

M-am simţit foarte prost atunci. Încă mă simt, mai mult ca oricând. Nu pot s-o privesc pe Annie în ochi.

– Parcă suntem la Veneţia, strigă Edie peste umăr.

Stă pe balcon, cu mâinile noduroase pe balustradă, bătând din picior în ritmul muzicii: un tânăr cu pălărie cântă nestingherit la chitară, jos, pe puntea bărcii lui fluviale. Un stârc singuratic priveşte de pe mal, una dintre cele mai urâte păsări pe care le-am văzut vreodată.

– Nu vă supăraţi, dar n-am idee de ce vă aflaţi aici şi aş vrea să plecaţi, o aud pe Annie spunând. Asta n-are nimic de-a face cu voi.

Mă întorc, dorindu-mi să-i pot spune totul. Dar asta este o treabă care îi revine mamei sale. Deschid gura şi o închid la loc.

Pete roşii de furie îi apar pe obraji.

– !-am distrus viaţa fiului tău, îţi aminteşti?

Edie se întoarce de la balcon, implorându-mă în tăcere să spun ceea ce trebuie. Ca de obicei, habar n-am ce ar trebui să spun.

Annie îşi bagă mâinile în buzunarele blugilor, dând la iveală o fâşie de pântec bronzat, discret rotunjit. La vederea sa, mi se pune un nod în gât. Aş vrea să-mi pun mâna pe pielea netedă. Aş vrea să-i vorbesc. Aş vrea să spun că-mi pare rău.

– Ai dreptate, Annie. O să te lăsăm în pace, spune Edie cu căldură, intrând înapoi în cameră.

Îşi pune jacheta din denim.

Când vede că eu nu mă mișc, Annie se întoarce spre mine, din nou politicoasă, în ciuda situației.

– Ai o haină, Helen? întreabă ea.

– O haină? mormăi neștiind cum să fac să nu fiu dată afară. Aș vrea să-i spun: „Lasă-mă să rămân ca să te pot cunoaște. Îmi pare foarte rău. Am făcut o prostie". În schimb, îi spun: Doar jacheta de pe spătarul scaunului. Jacheta Chanel.

Stupid, nefiresc. Ca și cum ar conta designerul.

Când Annie se uită la mine, nu îndrăznesc să mă gândesc pe cine vede.

– Vrei să-l chem pe Elliot? Să vină el în locul nostru? Poate o să meargă cu tine la spital mai târziu.

Ea clatină din cap.

Îmi vine să-mi arunc nenorocita de jachetă în canal, numai ca să-i arăt că nu sunt genul acela de femeie. Pentru că, Dumnezeule, Edie are dreptate. Annie *este* grozavă. Frumoasă. Hotărâtă. Și mai e și nepoata lui Big Rita. Printr-o conspirație a universului – sau a internetului –, mi s-a dat șansa nesperată de a avea un al doilea act, un nou rol, o nouă familie. O a doua șansă. Și deja am spulberat-o.

Sunt incapabilă de amabilitate, dar pot să mă justific pentru asta. Săptămânile în care Elliot a zăcut din dragoste m-au speriat îngrozitor. La fel ca mama, cu pasiunea ei pentru Don. Trebuia să-l apăr de un dezastru, așa cum m-am protejat pe mine, printr-o căsnicie pragmatică, bazată pe prietenie și dormitoare separate. Annie n-o să se descurce, m-am gândit. E prea tânără. Prea deșteaptă ca să se mulțumească să fie doar mamă. Nu suficient de bogată. Statisticile sunt împotriva ei. În adâncul conștiinței mele, era prezentă adolescenta care o abandonase pe Puiul Pădurii la dispoziția lui Marge și a schemei ei demente. Prin urmare, îi spusesem lui Elliot în mod

repetat că, din câte mi-a mărturisit Sylvie, Annie i-ar fi zis că nu există nici o perspectivă romantică. (Exact așa cum le-am mințit pe Annie și pe Sylvie despre întâlnirile lui Elliot.) Trebuie să-și facă datoria, i-am spus, și să-și plătească partea - mai degrabă bunicul lui și cu mine o să facem asta -, dar trebuie să-și păstreze libertatea până într-o zi în care va fi mai matur și va întâlni pe altcineva, cineva cu care să poată avea gânduri serioase. Cineva potrivit, mai ca noi. *Noi? Eu?* Oare ce-a fost în mintea mea? Ca și cum am avea nevoie de încă o persoană ca mine în familie.

- Helen, jacheta ta, spune Edie cu fermitate.

Mă privește atent, cu o expresie alarmată. Nu prea diferit de felul în care vecinii noștri o priveau pe mama în timpul unuia dintre „episoadele" ei.

- Mulțumesc.

Tweedul buclé se leagănă greu pe brațul meu. Cum o să mă justific vreodată față de Annie și Elliot? Nu mai zic să mă și ierte! Gândul de a-i mărturisi fiului meu ce am făcut mă înspăimântă.

- A fost o zi tare lungă. O duc acasă, o aud pe Edie spunându-i pe un ton conspirativ lui Annie. Așa, hai să mergem acum, Helen dragă.

- Stai. Pot doar să-i spun lui Annie...

Îmi tremură vocea.

- Nu cred că e momentul, Helen, spune Edie cu un râs scurt, stânjenit.

Mă strânge mai tare de braț, avertizându-mă să nu scot vreo perlă.

- Vreau numai... să-ți spun că o să fii o mamă minunată, Annie. Sincer.

Fața lui Annie ia foc. E prea îngrozită sau jenată ca să spună ceva. Cu ajutorul lui Edie, îmi pun jacheta, bâjbâind stângaci cu degetele. Simt altfel stofa pe umeri, mai ușoară.

Annie deschide ușa de la intrare. Orașul năvălește înăuntru. Microparticule de carburant Diesel și duhoare unsuroasă de kebap. Dar și izul cofeinizat al vieții și speranței. Chiar în timp ce închide ușa, Annie se oprește, ridică privirea, cu ochii aceia serioși de smarald, și spune calm:

– Mulțumesc, Helen.

În mine se înfiripă un vag sentiment înălțător. E un început. Ca și cum atâtea bogății pe care viața mi le-a refuzat atâta vreme încât am și uitat că există îmi sunt acum la îndemână.

Edie se întoarce spre mine.

– Un taxi?

– Nu, îi spun, voind să-mi dovedesc ceva. Cred că a venit naibii vremea să iau un autobuz, nu crezi?

Trei ore mai târziu, verific imaginea granulată de pe camera de la intrare. Nu e Sylvie, așa cum speram, întorcându-se de la spital să-mi dea, în sfârșit, vești despre Rita. Nu e nici Elliot, care nu-mi răspunde la telefon. E o femeie cu păr cărunt, îmbrăcată simplu, ținând spre cameră un ecuson: poliția. Panica mi se zbate în piept. Îmi vine să fug înapoi în casă și să mă ascund după canapea, cum făceam când eram mică. Sună din nou. Îmi iau inima-n dinți. Poți să faci asta, Helen. Inspir adânc și deschid ușa.

– N-a pățit nimeni nimic și nu aveți probleme, doamnă Latham, spune repede polițista. Am venit să vă informez despre o nouă evoluție în cazul Armstrong. Își flutură din nou ecusonul și se uită în casă. Pot să intru?

După ce pleacă, mă așez într-un fotoliu de răchită din seră, cu ușa închisă, cu terariile în jurul meu. Munca mea de o viață, ca o constelație. Dincolo de zidurile terasei, clopotele bisericii răsună peste acoperișurile din Chelsea.

Răsucesc între degete cartea de vizită a polițistei, dovada materială că nu am visat. Să îndrăznesc să cred că tot coșmarul s-a terminat după toți anii ăștia? Marge Grieves a fost arestată, a spus polițista. Suspecta s-a predat după ce îngrijitorul ei, care a plecat din casă într-un adăpost, a descoperit o armă și muniție veche ascunse în pod. Investigațiile inițiale sugerează o potrivire cu cele folosite în uciderea lui Don Armstrong, în 1971. Grieves îi ajută în cercetări. Da, consideră că există suficiente probe pentru o acuzație.

Abia îmi amintesc ce a mai zis după asta. Ceva începuse deja să se cearnă în mine, ca zăpada când începe să se aștearnă: mama a crezut că eu l-am împușcat pe Don în noaptea aceea. Nu numai că m-a iertat, dar a făcut tot ce a putut să mă protejeze. Ba chiar s-a întors la The Lawns, adăpostindu-se sub scutul minții ei aparent tulburate de ceea ce doctorii moderni ar recunoaște cu siguranță ca fiind o depresie postnatală, sau chiar o tulburare de stres posttraumatic, sau o inimă frântă. M-a iubit la fel de tare cum își iubește orice mamă copilul. A făcut cel mai mare și mai stăruitor sacrificiu. „Nu trebuie să te gândești niciodată că ai fost tu, Hera. Asta e tot ce contează", și mi-a ridicat fața, iar eu m-am uitat în soarele care apunea până când am văzut rochia ei cu paiete fluturând printre copaci – mama mea, întorcându-se încet și trimițându-mi un ultim sărut, un zâmbet și dispărând apoi.

Un vânt puternic trece prin copaci, agitând frunzele primăvăratice ca pe niște bănuți. Fără să fi uitat vreodată lista lui Marge cu pericolele pădurii, Rita se uită instinctiv în sus. Dar nu cade nici o creangă. Și s-a dovedit că Marge - Marge! - era cel mai mare pericol dintre toate. Letală ca o ciupercă otrăvitoare. Rita habar nu avusese.

- O secundă, Sylvie.

Oprindu-se să-și tragă sufletul, inspiră mirosul dulce de usturoi sălbatic. Pădurea se rărește la margini. Simte cum cade prin ea.

- Ești bine, mamă? întreabă Sylvie, iar ochii ei sunt atât de clari astăzi, încât pădurea se reflectă în ei. Vrei să stai jos?

- Cu siguranță, nu.

Obosește foarte repede acum, dar refuză să admită. Detestă să se plângă. Recuperarea a mers frustrant de încet. Deseori se trezește într-o confuzie din care îi ia minute bune să se elibereze. Cerne cuvintele de fiecare zi, numele familiare, așa cum greblezi plaja, dând la o parte nisipul. Dar din când în când, mintea ei zdruncinată dă la iveală niște pietre rare, comori de mult uitate: vocea și mirosul părului mamei sale, țepii din barba tatălui ei, cum îi simțea cu vârful degetelor. Cel puțin, e mai aproape de ei. Iar în weekendul ăsta a avut sentimentul că se întoarce, în sfârșit, la sine și la o familie schimbată, de nerecunoscut.

- Vreau doar să stau un moment. Își încheie paltonul din păr de cămilă, un cadou de la Helen, de o croială desăvârșită, ca cele pe care le-a purtat la prezentările de modă, cu o căptușeală plăcută, din mătase bleumarin. Ești sigură

că nu-mi imaginez toate astea, Sylvie? Nu e un efect secundar al medicamentelor?

Sylvie râde, genul acela de râs care rămâne în ochi după aceea. Jake joacă un mare rol în asta, se gândește Rita aprobator. Are un sentiment pozitiv în legătură cu barcagiul.

– Uită-te un pic la asta, mamă, șoptește Sylvie arătând în spate la Elliot și Annie, care au încetinit pasul ca să scape de ele.

Elliot s-a așezat pe un buștean, Annie stă pe genunchii lui. Bărbia lui se sprijină pe umărul ei, iar privirea îi coboară la boțul din brațele ei: Poppy, perfectă sub toate aspectele, cu claia ei de păr negru și ochii albaștri, numită după mama Ritei. Pumnișorul ei se ridică în aer, spre lumină și umbră, cer și frunziș.

Ritei i se topește inima. Bebelușilor le place pădurea. Ne naștem cu iubirea pentru copaci înrădăcinată adânc în sufletul nostru, decide ea. Ca și dragostea pentru mare. Speră că în toamnă, atunci când tânăra familie se va muta la Cambridge și Annie va începe studiile, vor căuta și acolo o pădure în care să zburde Poppy. Bănuiește că așa vor face.

O explozie de râs. Rita se întoarce într-acolo. Privește cercetător pe aleea din față. Dumnezeule!

Teddy. Aproape că vede legănându-se bretelele de la salopeta lui din anii '70. Edie, într-o jachetă veselă din blană sintetică, galbenă ca un boboc de rață. (Treizeci și unu de mii de urmăritori pe Instagram, număr în creștere, după cum spune Annie. Mai mult decât întreaga populație a orașului Barnstaple. A înnebunit lumea.) Și mai încolo, da, iată-le, Helen și Caroline. Discutând. Mereu discutând încinse.

Nu, nu par să fie surori vitrege. Ai putea să bagi patru de-alde Helen îmbrăcate în Chanel într-o pereche de blugi Target de-ai lui Caroline, după cum spune chiar

Caroline. Dar, cumva, se potrivesc perfect.

O gaură acolo unde trebuia să fie gura. Un prunc fără faţă. Într-o zi, la câteva săptămâni după adopţia lui Sylvie, i-a venit în minte Ritei amintirea neclară a unui băieţel din spital, după accidentul ei din copilărie. Un băieţel care îşi ascundea gura cu palma, ruşinat. De atunci, n-a mai putut uita de bebeluşul Harrington.

Căutarea unui nou-născut instituţionalizat cu palat despicat sau cu vreo anomalie craniofacială, născut la Londra în jurul unei anumite date, n-a fost atât de dificilă pe cât s-ar fi crezut. Nimeni n-a vrut s-o adopte pe fetiţa care nu putea zâmbi. În certificatul de naştere nu era menţionat nici un tată. După nişte săpături, s-a dovedit că fusese folosit numele menajerei mamei lui Jeannie. Data naşterii era necunoscută. În mod clar, Walter făcuse tot posibilul să îngroape toate informaţiile.

Biata Jeannie murise între timp. Walter, nu. Rita se trezea în transpiraţii reci, imaginându-şi-l cum vine să le-o ia pe Caroline şi întorcând autorităţile de adopţie împotriva lor. A dus cu ea permanent această anxietate care o apăsa în piept: când ţi-ai pierdut o dată familia, te gândeşti că o să se întâmple din nou. Cu cât ai mai mult, cu atât poţi pierde mai mult. Totul poate să-ţi fie smuls într-o clipă. Şi Robbie se temea de influenţa lui Walter. Fetiţa lui vitează trecuse deja prin atâtea, nu în ultimul rând, prin atâtea intervenţii chirurgicale reparatorii. Aşa că n-au mai fost atât de deschişi cu nici una dintre fete cum plănuiseră iniţial. Aşa cum ar fi trebuit să fie.

Aducerea în discuţie a familiei Harrington era riscantă. Cu cât o să vorbim mai puţin, cu atât o să se şteargă, până o să devină doar nişte umbre

tremurătoare la marginea realității vizibile. Niciodată nu a făcut referire la legătura dintre familia la care lucrase cândva și mama naturală a lui Caroline, nemaivorbind de presupusul tată și sfârșitul lui brutal. Plănuise s-o facă. Păstrase câteva ziare. Cândva.

Nici măcar n-au îndrăznit să ducă fetele în pădure. Robbie se mai întorcea din când în când, discret, în anonimat, doar ca să se plimbe de unul singur. Iar când lucra în atelierul lui de tâmplărie, le vorbea fetelor despre copaci, despre inelele timpului din trunchiurile lor, despre sutele de forme de viață pe care le adăpostea un stejar. Le dădea bucăți de lemn să le pipăie și să le lustruiască. Le ducea în alte păduri să facă drumeții și să campeze. Spera că asta era suficient.

Și a fost, nu-i așa? Odată cu înțelegerea care vine cu vârsta și perspicacitatea pe care i-a dat-o răstimpul în care a fost suspendată în camera înghețată a morții, și-a dat seama că întotdeauna s-a temut îngrozitor să dezvăluie adevărul la timpul potrivit, că frica de a nu pierde pe cineva a dominat-o de fiecare dată.

Bineînțeles, dacă oricare dintre fiicele lor ar fi întrebat... Dar Caroline și Sylvie erau ca două fetițe care merg pe vârfuri, cu brațele ridicate, și împreună, cu puterea lor reunită, au ferecat o ușă grea.

– Mamă, n-ar trebui să uităm de Walter, spune Sylvie încet, smulgând-o din șuvoiul gândurilor ei.

– Mai mare jalea, spune Rita pășind pe lângă o tufă de ferigi pe care ar fi vrut s-o inspecteze mai de aproape.

Teddy așază urna cu cenușă pe pământ. Câinele lui îi dă ocol adulmecând-o.

– Câinele îi linge ciolanele! țipă Edie. Câine obraznic!

Rita observă că Sylvie și Caroline, stând una lângă alta, se țin discret de degetele

mici. Aşa făceau şi când erau mici. N-au spus niciodată de ce. („Secret!“, strigau la unison.) În copilărie, se apucau de degetele mici cu toată seriozitatea; acum, îşi făceau cu ochiul şi zâmbeau pe furiş.

– Corect. Unde sunt tinerii îndrăgostiţi?

Teddy ţine câinele de zgardă şi se uită în jur.

– Ei, lasă-i în pace, Teddy. Edie fotografiază urna cu telefonul. N-ai vrea ca bebeluşul să-l inhaleze pe Walter.

Rita şi-l aminteşte pe Robbie explicându-i că, atunci când un copac uriaş se prăbuşeşte în pădure, lumina şi aerul dau năvală în spaţiul eliberat, răsaduri adormite înfloresc şi forme noi de viaţă ies la iveală profitând de şansă.

– Păi, cam asta e, bătrâne, spune Teddy îngenunchind ca să deschidă capacul urnei.

Rita începe să se simtă ciudat. Îi ia un moment sau două să-şi dea seama că starea asta ciudată nu e de la mintea ei confuză care dă rateuri, ca de obicei în ultima vreme, ci e vechea senzaţie de captivitate pe care o simţea aici cu zeci de ani în urmă.

– Teddy, spune Rita, prea tare, şi toată lumea se întoarce spre ea. Sper că nu se simte nimeni ofensat..., spune ea oricum, însă eu nu cred că ar trebui să fiu aici în momentul ăsta. Nu, serios. O să mă duc înapoi spre casă. Pentru un ceai bun.

Imediat ce a zis asta, senzaţia de capcană se îndepărtează, ca o năpârcă în ferigi. Câteodată e o uşurare să nu mai fii tânăr. Să poţi spune nu.

Sylvie aleargă după ea.

– Nu pot să mă prefac că-l jelesc, murmură Rita în timp ce se îndepărtează.

– Nici eu, zice Sylvie scoţând o cheie de maşină din buzunar şi învârtind-o pe un deget. Te-ar tenta o tură cu un Porsche în loc de o ceaşcă de ceai, străbunico? Teddy mi-a împrumutat maşina lui.

– Pe bune? Chestia aia înfricoşătoare de pe alee? face Rita râzând numai la gândul acesta. Nu, mulţumesc.

După câţiva paşi, apare printre copaci acoperişul roşu de ţiglă de la Wildwood. E interesant că Poppy o să moştenească locul ăsta într-o zi. Dar şi destul de corect. În ciuda schimbării numelui şi înfăţişării, va rămâne întotdeauna Foxcote. Aşa cum Helen o să rămână Hera. (Aceleaşi degete nervoase, agitate, care au aprins cândva focuri, acum construiesc cele mai uimitoare terarii pe care le-a văzut vreodată. Lumi închise sub sticlă, o dulce bucurie pierdută.) Iar poarta grădinii, deşi acum e vopsită într-o nuanţă de bej de bun-gust, e încă uşor de recunoscut, aceeaşi poartă şubredă pe care s-a strecurat într-o dimineaţă, purtând un halat roz decolorat şi ghete aparţinând marii iubiri a vieţii ei, pe care n-o întâlnise încă. Simte că i se taie răsuflarea.

Pe măsură ce se apropie, altceva îi atrage Ritei privirea. O fulgerare de păr alb strălucitor, o lumină care a trecut într-o clipă dispărând într-un nor de zambile sălbatice. Fingers? Urmărindu-le? Ochii şi urechile pădurii. Omul Verde. Cel care îi descoperă şi îi îngroapă secretele. Se întreabă: ce altceva mai ştie el?

Şi în momentul acela, o idee difuză care a sâcâit-o în tot acest weekend agitat i se conturează mai limpede în minte. Pe deplin format, ca o picătură de ploaie gata să cadă, îi apare ca primul gând clar, bine definit pe care îl are de la accident încoace.

Zăvorul bine uns al porţii se închide cu un clic în urma lor. Păşesc în grădină pe o cărare mărginită de lalele albe şi ferigi delicate care seamănă izbitor cu Ethel. Asta e şansa ei. E singură cu Sylvie. Trebuie să spună ceva.

Dar sunt deja pe alee, iar Sylvie se opreşte lângă maşina lui Teddy, care străluceşte ameninţător, cu capota coborâtă.

– Hai, mamă. N-ar fi frumos să evadăm un pic? Numai noi două? Să vedem orizontul?

Rita se gândeşte: „Părinţii mei au murit într-o pădure. Don conducea o maşină asemănătoare cu asta".

– E prea mică! spune. Nu cred că încap în ea.

Sylvie deschide totuşi portiera. Şi ceva din relaxarea fiicei ei în legătură cu pădurea, precum şi strălucirea din ochii ei o fac pe Rita să se strecoare pe scaunul jos, încrezătoare. Genunchii aproape că îi ating bărbia.

Sylvie se trânteşte pe scaunul şoferului şi bagă cheia în contact.

– Stai. Acum, acum e momentul. E ceva ce trebuie să..., începe Rita, dar i se pune un nod în gât. Ani de zile i-a fost frică de conversaţia asta. Şi-a construit viaţa în jurul evitării ei. De vreme ce mă recuperez, aş vrea să te ajut s-o găseşti pe această... Jo. Mama ta naturală.

Sylvie păleşte. În mod clar nu se aştepta la asta. Copacii se învârtesc în jurul lor. Se apleacă în spate.

– Există surse locale, spune Rita încordată, gândindu-se la Fingers. Sau vechea companie de analize ADN pe care a folosit-o Caroline acum câteva săptămâni. Se pare că doar te freci cu un tampon de vată pe interiorul obrajilor.

Vocea i se stinge. A sunat cu totul aiurea, aşa cum s-a temut întotdeauna că se va întâmpla.

Totuşi, Sylvie nu spune nimic. Sus de tot, în crengile de deasupra lor, o ciocănitoare începe să bată la fel ca inima Ritei.

– Sigur, înţeleg dacă e ceva ce vrei să faci pe cont propriu..., dă Rita înapoi,

pierzându-şi încrederea.

Trece un moment. Casa priveşte în jos către ele, cu ferestrele clipind în aşteptare.

– Sincer? Pupilele lui Sylvie s-au mărit, negre ca cerneala. Dacă am învăţat un lucru în lunile astea din urmă, mamă, acela e că sunt cu adevărat fiica ta. A nimănui altcuiva. Aşa cum Annie este fiica mea. Şi Poppy, a lui Annie.

Porneşte motorul, iar maşina tresare, apoi începe să toarcă. Îi zdruncină Ritei oasele bătrâne. E îngrozită. Simte că o să-i sară inima din piept.

– Dumnezeule mare!

Sylvie conduce încet la ieşirea pe poartă şi în primele câteva curbe. Dar când drumul devine drept, accelerează şi amândouă sunt aruncate în spate pe scaune. Şirul de copaci trece pe lângă ele, o vijelie verde. Părul le flutură în spate. Iar Rita râde şi strigă pentru că nu-i mai e frică, nici un pic, şi se mişcă atât de repede încât, într-o clipă, sunt la marginea pădurii. Şi pe urmă, uite, uită-te numai, se strânge ca o mâzgălitură în urma lor.

MULȚUMIRI

Mulțumiri nemărginite redactorilor mei, Maxine Hitchcock, Tara Singh Carlson și Helen Richard. Ați adus atât de mult acestui roman și mă consider o scriitoare norocoasă – avem o minte colectivă grozavă! Lizzy Kremer, agenta mea – îți voi fi veșnic recunoscătoare. Hazel Orme, Maddalena Cavaciuti, Bea McIntyre, Alice Howe, Rebecca Hilsdon și echipele inspiraționale de la Michael Joseph, G.P. Putnam's Sons și David Higham Associates, vă mulțumesc, vă mulțumesc tuturor din suflet. Confraților mei scriitori-cititori: știu că aveți toți teancuri de corecturi care stau să se prăbușească, și apreciez enorm. În cele din urmă, mulțumesc familiei mele: Ben, Oscar, Jago și Alice. În fond, totul este pentru voi. (Și pentru câine!)

Cu dragoste.